

Εξαθλίωση και πόλεμος απειλούν τη ζωή του λαού Με οργάνωση και αγώνες να παλέψουμε για τη νέα εποχή!

Αλεξανδρούπολη 13/3/2022

Όταν το 56% των μισθωτών, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, παίρνει μικτό μισθό κάτω από 900 ευρώ και το 20% λιγότερο από 500 ευρώ... Όταν οι φτωχομεσαιίοι αγρότες ξεκληρίζονται και εξοντώνονται οικονομικά... Όταν εκατοντάδες χιλιάδες αυτοαπασχολούμενοι δεν τα βγάζουν πέρα... Όταν η στρατιά των ανέργων, παρά τα άθλια κόλπα των μετρήσεών τους, φτάνει πάνω από μισό εκατομμύριο ανθρώπους... Είναι ολοφάνερο ότι το «πακέτο μέτρων» για την «ανακούφιση των αδύναμων» που ανακοίνωσε η κυβέρνηση είναι μια προκλητική κοροϊδία.

Ο λαός και οι εργαζόμενοι βρίσκονταν ήδη πριν το ξέσπασμα της πολεμικής κρίσης σε συνθήκες εξαθλίωσης, στην οποία πρέπει να συνυπολογιστεί και αυτή που αφορά στο χτύπημα και στο ρήγμα των κοινωνικών τους δικαιωμάτων. Η νέα, θηριώδης εκτίναξη των

τιμών σε ενέργεια, καύσιμα και όλα τα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, που τροφοδοτείται από τον πόλεμο στην Ουκρανία και τις άγριες εξελίξεις που αυτός φέρνει σε όλα τα επίπεδα, ξεσπάει με πολλαπλάσια ένταση στην Ελλάδα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και της παραρτηματοποιημένης οικονομίας, και πνίγει τους όρους επιβίωσης της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Η εξέλιξη αυτή αναδεικνύει με τον πιο επώδυνο τρόπο το ζήτημα της καταβύθισης της τιμής της εργατικής δύναμης, αλλά και συνολικά το τσεκούρωμα των μισθών και των συντάξεων που έχουν επιβάλει οι πολιτικές του συστήματος όλα τα προηγούμενα χρόνια. Όπως επίσης, αναδεικνύει την άγρια φοροληλασία που έχει επιβληθεί στο λαό για τις ανάγκες της διαβόητης «δημοσιονομικής σταθερότητας». Επιπλέον, είναι προφανές και ομολογείται διεθνώς ότι το τσουνάμι των τι-

μών μόνο προσωρινό δεν είναι και δεν θα ανακοπεί ακόμα και αν υπάρξει σύντομα ένας κάποιος συμβιβασμός στο πεδίο της Ουκρανίας. Με αυτά τα δεδομένα, τα ψίχουλα -της τρίμηνης μάλιστα διάρκειας- που ανακοίνωσε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, η μόνη «αξία» που έχουν είναι να δώσουν «επιχειρήματα» στην κυβερνητική προπαγάνδα και χρόνο στο κυβερνητικό επιτελείο για να βρει και να μετρήσει τις επόμενες κινήσεις του.

Ο λαός, όμως, που δεν παίρνει ανάσα, δεν έχει χρόνο αναμονής. Χρειάζεται επειγόντως να βγει μαζικά στο δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης, ενάντια στην εξαθλίωση, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στην μετατροπή της χώρας μας σε προγεφύρωμα των αμερικανοΝΑΤΟϊκών, στα πλαίσια των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που έφεραν στην ημερήσια διάταξη τις απειλές για το μακέλεμα των λαών.

συνέχεια στη σελ. 2

6 Απρίλη ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ!

Απέναντι στον πόλεμο, τη φτώχεια και την εργασιακή βαρβαρότητα, απαντάμε με μαζικό αγώνα!

Κάθε λόγο έχει ο κόσμος της δουλειάς να κατέβει στους δρόμους, σε κάθε πόλη της χώρας, στις 6 του Απρίλη! Να δώσει την απεργιακή μάχη, να διαδηλώσει και να εκφράσει μαζικά, αποφασιστικά και οργανωμένα την εναντίωσή του στο όλο και πιο ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνεται καθημερινά απ' την κυβέρνηση και τα ντόπια και ξένα αφεντικά της.

σελ. 11

Επισιτιστική κρίση στην Ελλάδα
Αποτέλεσμα του πολέμου αλλά και παράγωγο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της άρχουσας τάξης

σελ. 6

Νέα Δημοκρατία
Η μονοδιάστατη πολιτική της εξάρτησης από τις ΗΠΑ και τα αδιέξόδά της

σελ. 7

Η μόνη σωστή πλευρά είναι αυτή των λαών, ενάντια στους άδικους πολέμους

Εν καιρώ πολέμου, σύσσωμο το σύστημα επιδιώκει τη στράτευση και τη μεγαλύτερη πολιτική ευθυγράμμιση των λαών και των εργαζομένων.

σελ. 17

Η αποτύπωση των ενεργειακών αδιεξόδων στη Σύνοδο των Βερσαλλιών

σελ. 19

**Διαδικτυακή Πολιτική
Εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ)
Κυριακή 20 Μάρτη,
7:30 μ.μ.
Στο κανάλι της
Προλεταριακής Σημαίας
στο YouTube**

**Πόλεμος στην Ουκρανία
Η πάλη των λαών
να βάλει φραγμό στην
εφιαλτική προοπτική
των ιμπεριαλιστικών
ανταγωνισμών**

Μιλούν:
Βασίλης Σαμαράς
Ανδρέας Βογιατζόγλου
Θοδωρής Φωτόπουλος
Συντονίζει ο Δημήτρης Παυλίδης

Πόλεμος και διπλωματία στο ματωμένο σώμα της Ουκρανίας

σελ. 12, 13

Εξαθλίωση και πόλεμος απειλούν τη ζωή του λαού

Με οργάνωση και αγώνες να παλέψουμε για τη νέα εποχή!

συνέχεια από σελ. 1

Περιμένοντας... την ΕΕ

Το Γιούρογκρουπ της 14/3 (και όπως ήταν αναμενόμενο) δεν ξεκαθάρισε το τοπίο που θα διαμορφώσουν οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ για τις εξαρτημένες χώρες και τις χώρες της περιφέρειας. Από τη μια, έγινε και πάλι σαφές ότι το λεγόμενο ευρωομόλογο, που θα κάνει «κοινή υπόθεση των 27» το χρέος των χωρών-μελών, προσκρούει στην πλήρη άρνηση πριν από όλα της Γερμανίας και ιδιαίτερα τώρα που, με την πολεμική κρίση στην Ουκρανία, έχουν αναδειχθεί στο έπακρο οι στρατηγικές ανεπάρκειες του Βερολίνου. Κυρίως, όμως, έγινε σαφές ότι είναι ανοικτό να μην παραταθεί μετά το 2022 η «ρήτρα διαφυγής», δηλαδή να επιβληθούν άμεσα νέες σκληρές απαιτήσεις για το έλλειμμα, το χρέος και τους όρους δανεισμού. Ήδη υποδείχτηκε η ανάγκη οι χώρες με υψηλό χρέος «να αρχίσουν μια σταδιακή προσαρμογή» για τη μείωσή του.

Για την Ελλάδα, με το δημόσιο χρέος να είναι της τάξης του 200% του ΑΕΠ και με την οικονομία της να ζει στη βάση του δανεισμού, είναι φανερό τι προδιαγράφουν όλα αυτά που έρχονται από τις Βρυξέλλες, στις νέες πολύ οξύτερες συνθήκες της κρίσης που διαμορφώνεται διεθνώς και σε όλα τα ζητήματα. Οι «κατανοήσεις» περιορίζονται και μια νέα έφοδος των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για τη λεηλασία της χώρας και του λαού είναι επί θύραις. Εξάλλου, ξεκαθαρίζεται ξανά πως η πολυπόθητη επενδυτική βαθμίδα δεν πρόκειται να δοθεί και η χώρα θα παραμένει έρμαιο των λεγόμενων αγορών στις «εξόδους» της για δανεισμό.

Συνεπώς, οι διακηρύξεις της κυβέρνησης για την οικοδόμηση της «νέας Ελλάδας», της «ανάπτυξης» κλπ, γκρεμίζονται ακόμα περισσότερο και ο ορίζοντας μαυρίζει απειλητικά. Ωστόσο, μέσα σε αυτό το πλαίσιο υπάρχει (πριν από όλα για την κυβέρνηση, αλλά και συνολικά για το πολιτικό σύστημα) ένα άμεσο ζήτημα: Στενεύουν πολύ τα περιθώρια των πολιτικών χειρισμών που μπορεί να κάνει απέναντι στην έκρηξη της ακρίβειας που οδηγεί στη ραγδαία εξαθλίωση του λαού, ενώ ταυτόχρονα το ερώτημα των εκλογών γίνεται οξύτερο και πιο πιεστικό. Είναι χαρακτηριστικό ότι την ανακοίνωση του πακέτου κοροϊδίας της 16/3 ο Μητσοτάκης τη συνόδεψε με την έντονη αναφορά «στα στενά δημοσιονομικά περιθώρια» της χώρας και με υποδείξεις στην αντιπολίτευση (δηλαδή στα άλλα κόμματα του συστήματος) να «αποφύγουν τις εύκολες κριτικές». Έτσι κι αλλιώς, αυτή την αλήθεια την αντιλαμβάνεται πλατιά ο λαός μας: Τα αδιέξοδα αυτά δεν είναι αδιέξοδα «της πολιτικής της ΝΔ», αλλά αδιέξοδα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Και αυτή την αλήθεια την ομολογούν με τον τρόπο τους και την πολιτική τους ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ και οι λοιποί υπηρέτες και κολαούζοι αυτού του συστήματος.

Αν, λοιπόν, από τη μια, είναι βέβαιο ότι οι επόμενοι μήνες και όλο το επόμενο

Σε κάθε περίπτωση, η κυβέρνηση και συνολικά οι αστικές δυνάμεις βρίσκονται σε μια πορεία που, με βάση τις συνολικότερες εξελίξεις, δεν μπορεί να ανακοπεί όσον αφορά την υπηρέτηση των ΗΠΑ. Τρέχουν και θα τρέχουν πίσω από τις αμερικάνικες απαιτήσεις και καθορίζουν τη στάση τους στην περιοχή, αλλά και στα εσωτερικά πολιτικά ζητήματα της χώρας, με βάση αυτές.

διάστημα θα μεγαλώνουν τα οικονομικά αδιέξοδα και με όσα αυτά θα σημαίνουν στο κοινωνικό πεδίο, από την άλλη, δεν υπάρχουν για την κυβέρνηση περιθώρια άμεσων ελιγμών που θα βοηθούσαν να συγκρατηθεί η φθορά και να κατασκευαστεί μια «καλή» προεκλογική εικόνα. Με το «πακέτο των μέτρων» η κυβέρνηση επιδιώκει να κερδίσει χρόνο και να φτάσει ως το Μάιο, οπότε περιμένει τη νέα απόφαση του Γιούρογκρουπ που (σε συνάρτηση βέβαια με τα σήματα και από τα υπερατλαντικά κέντρα) θα δρομολογήσουν πιο «τελικές» πολιτικές αποφάσεις.

...Και τρέχοντας πίσω από τους Αμερικάνους

Μόλις πριν λίγες εβδομάδες, στη συζήτηση στη Βουλή για την επικύρωση της αγοράς των φρεγατών και των Ραφάλ από τη Γαλλία, η κυβέρνηση και τα αστικά κόμματα είχαν τους πιο υψηλούς και επιθετικούς τόνους απέναντι στην Τουρκία. Ο ίδιος ο Μητσοτάκης την κατήγγειλε ότι βρίσκεται «σε κατάσταση αμόκ» για τα νησιά του Αιγαίου και ουσιαστικά δήλωνε πως η αγορά των γαλλικών όπλων είναι προετοιμασία για την αντιμετώπιση του «τούρκικου ανασθεωρητισμού». Τώρα, στα πλαίσια της συνάντησής του με τον Ερντογάν στην Τουρκία, όλα αυτά «ξεχάστηκαν» και «ανατράπηκαν»! Ο ίδιος δήλωσε πως «μπήκαν τα θεμέλια καλών σχέσεων», οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι προεξοφλούν «ηρεμία στη ΝΑ Μεσόγειο» τους επόμενους μήνες και προγραμματίστηκαν νέα ραντεβού για τα περίφημα ΜΟΕ, αλλά και για την εξέλιξη του διαλόγου μεταξύ Μητσοτάκη-Ερντογάν!

Αυτή η οβιδιακή μεταμόρφωση (δήθεν υπέρ της ειρήνης) της ελληνικής αλλά και της τουρκικής πλευράς, έχει βέβαια την ερμηνεία της. Και αυτή δεν είναι άλλη από τη διατεταγμένη στράτευση και των δύο πλευρών στις πολεμικές ανάγκες των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, στη βάση του ουκρανικού μετώπου. Οι Αμερικάνοι διέταξαν και απαίτησαν (και έχουν πολλούς τρόπους να το απαιτήσουν) και από τις δύο πλευρές να έχουν την πλήρη συνοχή της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ, την πλήρη σύνταξη των δύο υποτακτικών τους στο μεγάλο μέτωπο που αντιμετωπίζουν έναντι της Ρωσίας. Η εξέλιξη αυτή επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά ποιος επικυριαρχεί καθοριστικά στον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο αστικών τάξεων. Ταυτόχρονα, η εξέλιξη αυτή καθόλου δεν σημαίνει ότι αίρονται και καταργούνται οι αντιθέσεις των δύο αστικών τάξεων, ότι πράγματι «μπήκαν τα θεμέλια» για τη φιλία και την συναδέλφωση των δύο χωρών και των λαών μας. Οι δύο

χώρες (πιο σωστά, οι δύο αστικές τάξεις) συνεχίζουν να βρίσκονται σε μια κούρσα ανταγωνισμού, και όλα τα ζητήματα (για το Αιγαίο, για ρόλους στη ΝΑ Μεσόγειο και στα Βαλκάνια) παραμένουν ανοικτά και υπό ενεργοποίηση ανάλογα με τις εξελίξεις. Αλλά στη βάση των εξελίξεων στην Ουκρανία, αυτό που αναδεικνύεται ως πρώτο και καθοριστικό είναι το ποια από τις δύο θα υπηρετήσει καλύτερα τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στη σύγκρουσή του με τη Ρωσία. Σε αυτό το ζήτημα η κάθε μια από τις δύο αστικές τάξεις έχει τα δικά της «πλεονεκτήματα», τις δικές της δυνατότητες, που όλες θέλει και απαιτεί να τις αξιοποιήσει στο έπακρο ο αμερικάνικος παράγοντας. Σε αυτόν τον ανταγωνισμό μπόηκαν οι δύο αστικές τάξεις σε αυτή τη φάση με την αιφνίδια «φιλία» τους, στοχεύοντας η κάθε μια να επανέλθει με καλύτερους όρους στο μεταξύ τους αντιδραστικό και τυχοδιωκτικό καυγά.

Ειδικότερα, και όσον αφορά τη «δική μας» αστική τάξη, και ιστορικά αλλά και στη σημερινή περίοδο έχει αναδειχθεί ότι αυτό που κυρίως έχει να «πουλήσει» στους προστάτες της είναι η γεωπολιτική αξία της χώρας. Στη σημερινή περίοδο και φάση, η παρατεταμένη αμερικάνικη στροφή όλων των κυβερνήσεων γίνεται στη βάση αυτής της εκτίμησης και κατεύθυνσης. Η αποτυχία του Καραμανλή (του «μικρού») το 2008 και ο συνακόλουθος «παραμερισμός» του από τις ΗΠΑ επιβεβαίωσαν στα ντόπια αστικά κέντρα την κατεύθυνση αυτή. Έτσι, στις επόμενες κυβερνήσεις -από το ΓΑΠ ως το ΣΥΡΙΖΑ και τη σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ- επικρατεί η αμερικάνικη στροφή, παρ' όλο που φέρνει και αυτή αρνητικές παρενέργειες, που μόνο αμελητέες δεν είναι. Πριν απ' όλα, στην ισορροπία της εξάρτησης από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που έφτασαν ως την απειλή εξόδου από την ευρωζώνη και στη διατύπωση Σόιμπλε περί «ανταλλαγής» της Ελλάδας με το Πουέρτο Ρίκο! Σήμερα μένει να «διευκρινιστεί» (με βάση τις εξελίξεις στην Ουκρανία) πώς θα διαμορφωθεί η νέα ισορροπία αυτής της διπλής εξάρτησης. Παράλληλα, όμως, η σημερινή ανοικτή έκθεση της Ελλάδας σε χώρα-προπύργιο των ΗΠΑ για την περικύκλωση της Ρωσίας, έχει διαμορφώσει πολύ σοβαρά ρήγματα στη σχέση της με τη Μόσχα, που οι συνέπειές τους (οικονομικές, αλλά και γεωπολιτικές) μέλλει να εξελιχθούν στο επόμενο διάστημα.

Σε κάθε περίπτωση, η κυβέρνηση και συνολικά οι αστικές δυνάμεις βρίσκονται σε μια πορεία που, με βάση τις συνολικότερες εξελίξεις, δεν μπορεί να ανακοπεί όσον αφορά την υπηρέτηση των ΗΠΑ. Τρέχουν και θα τρέχουν πίσω από

τις αμερικάνικες απαιτήσεις και καθορίζουν τη στάση τους στην περιοχή, αλλά και στα εσωτερικά πολιτικά ζητήματα της χώρας, με βάση αυτές.

Ποιος θα χαρτογραφήσει τη νέα εποχή;

Για «αχατογράφητες εποχές» που βρίσκονται μπροστά μας μίλησε (και) ο Μητσοτάκης, παρουσιάζοντας τα κυβερνητικά μέτρα. Θα μπορούσαμε και να συμφωνήσουμε με τον όρο, με βάση το εύρος των ζητημάτων που βάζει ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός που έχει εκδηλωθεί με τον πόλεμο στην Ουκρανία. Ζητήματα στα οποία εμπλέκονται όλες οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ζητήματα που θέτουν ανοικτά το ερώτημα «ποιος κάνει κουμάντο στον πλανήτη», ποια είναι και θα είναι η διάταξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στον κόσμο.

Ωστόσο, έτσι διατυπωμένο το ζήτημα είναι «μισό», «ξεχνάει» την τεράστια κοινωνική πλειοψηφία, «ξεχνάει» την εργατική τάξη και τους λαούς αυτού του κόσμου! Ο ιμπεριαλισμός, οι αστικές και οι αντιδραστικές δυνάμεις θέλουν βέβαια να προεξοφλούν ότι όποιες και να είναι οι εξελίξεις και οι ανατροπές που φέρνουν η κρίση, ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών και ο πόλεμος, οι χαρτογράφοι της νέας εποχής θα είναι οι ίδιοι με τους σημερινούς. Θα είναι το κεφάλαιο, κυρίαρχο και αδηφάγο, με το προλεταριάτο πισθάγκωνα δεμένο στην πιο βαριά εκμετάλλευση. Θα είναι ο ιμπεριαλισμός, με τους λαούς ηττημένους, διαιρεμένους, υποτακτικούς στη ληστεία του και στην ηγεμονία του. Η Ιστορία των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, η νέα Ιστορία της ανθρωπότητας που βγήκε στο προσκήνιο το 1917, θα έχει απωθηθεί, θα έχει σβηστεί από την κοινωνική συνείδηση.

Στη βάση αυτής και μόνο αυτής της κατεύθυνσης ο Μητσοτάκης και όλοι οι ομογάλακτοί του αναρωτιούνται και συζητούν για τη χαρτογράφηση της νέας εποχής.

Στον αντίποδα αυτής της κατεύθυνσης βρίσκονται οι ανάγκες, η ίδια η σημερινή πάλη και, βέβαια, η διέξοδος για τους εργάτες και τους λαούς του κόσμου. Η έκρηξη των αδιεξόδων και της βαρβαρότητας του συστήματος όχι μόνο δεν πρέπει να προεξοφλεί μια νέα ιστορική παράταση της κυριαρχίας του, αλλά -αντίθετα- θέτει αντικειμενικά το ζήτημα να πάρουν οι εργάτες και οι λαοί τις τύχες στα χέρια τους. Αυτοί χρειάζεται και δικαιούνται να είναι οι χαρτογράφοι της νέας εποχής!

Σε αυτή τη βάση χρειάζεται να κινητοποιηθεί και να αγωνιστεί και ο λαός, η εργατική τάξη και η νεολαία της χώρας μας. Να παλέψει μαζικά για να ζήσει ενάντια στην εξαθλίωση που επιβάλλεται, ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση που σέρνει τη χώρα στον πόλεμο και το λαό σε αλληλοσφαγή με τους άλλους λαούς. Στην πάλη αυτή δεν θα ματώσει για τους δυνάστες του, παλιούς ή νέους, αλλά για τα δικαιώματά του και για να ορίζει αυτός τη ζωή του.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

Τιμήθηκε η 8η Μάρτη

Με συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις τιμήθηκε η 8η Μάρτη σχεδόν σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Η θέση της γυναίκας δυσχεραίνει καθημερινά σε όλα τα επίπεδα και κάτω από το βάρος της κρίσης και της Πανδημίας. Η βία που δέχονται οι γυναίκες στα πλαίσια της οικογένειας αλλά και συνολικότερα στην κοινωνία είναι ενδεικτική της κατάστασης. Με την τελευταία δολοφονία να έχει συμβεί μόλις λίγες μέρες πριν την 8η Μάρτη, τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες έχουν κάθε λόγο να είναι οργισμένοι με αυτό το κύμα βίας και θανάτου που τείνει να γίνει καθημερινό φαινόμενο.

Όμως, η φετινή 8η Μάρτη βρήκε όλες τις γυναίκες του κόσμου, αλλά και ολόκληρη την ανθρωπότητα αντιμέτωπη και με τη φρίκη του πολέμου. Η ανάγκη ανάπτυξης αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και η θέση της γυναίκας μέσα σε αυτό δεν θα μπορούσε παρά να κυριαρχήσει στα συνθήματα, τα πανό και τις τοποθετήσεις του ΚΚΕ(μ-λ). Όχι σε αντιπαράθεση με τα υπόλοιπα ζητήματα που αφορούν στην καταπίεση και την εκμετάλλευση των γυναικών, αλλά σαν το χειρότερο κακό που θα μπορούσε να βρει όλους τους λαούς και στο οποίο οι γυναίκες είναι οι πιο ευάλωτες και εκτεθειμένες σε κινδύνους και βάσανα.

Σχετικά με τις συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν, η ΑΔΕΔΥ είχε καλέσει στάση εργασίας και συγκέντρωση στη

13:00 στην Αθήνα, αλλά και σε άλλες πόλεις. Από τη μεριά της συνδικαλιστικής ηγεσίας, δεν υπήρξε καμία διάθεση και καμία προσπάθεια να μαζικοποιηθούν οι συγκεντρώσεις αυτές. Με δεδομένο ότι η ώρα ήταν ακατάλληλη για τις υπόλοιπες εργαζόμενες και εργαζόμενους στις περισσότερες πόλεις, οι συγκεντρώσεις αυτές ήταν άμαζες. Η Ταξική Πορεία συμμετείχε με πανό, μοίρασε ανακοινώσεις και πορεύτηκε στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις.

Σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και στις περισσότερες πόλεις καλέστηκαν απογευματινές συγκεντρώσεις από σχήματα και πρωτοβουλίες γυναικών, φεμινιστικές ομάδες και οργανώσεις της αριστεράς. Στις περισσότερες πόλεις πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις, σε κάποιες με αξιοσημείωτη, σε άλλες με ικανοποιητική συμμετοχή.

Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχε με πανό, ενώ με τα συνθήματα και την προκήρυξη που μοίρασε έκανε διακριτή την παρουσία του. Τόνισε την ανάγκη της συμμετοχής της γυναίκας και του γυναικείου κινήματος στην αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική πάλη και ανέδειξε την ταξική φύση του γυναικείου ζητήματος. Ως αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, το γυναικείο κίνημα πρέπει να διεκδικήσει τα δικαιώματα της γυναίκας για καλύτερη ζωή στο σήμερα και να παλέψει για μια άλλη κοινωνία ισότητας, για σοσιαλισμό.

Θεσσαλονίκη-Lidl

Τίμησε την 8η Μάρτη με... απόλυση εγκύου!

Η δημοσιοποίηση της απόλυσης εγκύου από κατάσταση της Δυτικής Θεσσαλονίκης της αλυσίδας Lidl, τι ειρωνεία, στις 8 Μάρτη αποκάλυψε για άλλη μια φορά τις ανισότητες, την καταπίεση, την εκμετάλλευση που υφίστανται οι γυναίκες στους εργασιακούς χώρους.

Συγκεκριμένα η εταιρεία απέλυσε έγκυο εργαζομένη της που ήταν σε καθεστώς προστασίας της μητρότητας μετά τον τοκετό του πρώτου (νεκρού) βρέφους της και ενώ ήταν έγκυος σε δεύτερο παιδί. Μάλιστα, εξανάγκασε την απολυμένη να υπογράψει έντυπο παραίτησης από κάθε δικαίωμα προσβολής της απόλυσης με την απειλή ότι δεν θα της δινόταν συστατική επιστολή ή, ακόμα χειρότερα, ότι θα της χορηγούνταν αρνητικές συστάσεις.

Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιοποίησε ο Σύλλογος Ιδιωτικών Υπαλλήλων “Η Ένωση”, μεταξύ των στελεχών στην εταιρεία οι άντρες πλειοψηφούν με ποσοστό 80%, ενώ στις παραιτήσεις, απολύσεις στις ανώτερες βαθμίδες προσωπικού η αναλογία είναι 9 γυναίκες προς 1 άντρα.

Συνηθισμένη τακτική από πολλές εταιρεί-

ες/εργοδότες. Και σε περίπτωση που οι εργαζόμενες προβούν σε καταγγελίες, επίσης συνηθισμένη τακτική είναι να τους ασκούν μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση. Απολυθήκανε την περίπτωση της απόλυσης εγκύου εργαζομένης από την εταιρεία Vresnet το 2018. Και την αντίστοιχη απόλυση από οίκο ευγηρίας στα Χανιά την ίδια χρονιά.

Όλα αυτά συμβαίνουν στο έδαφος της ολομέτωπης επίθεσης στο ζωτικό για τους εργαζόμενους δικαίωμα στην εργασία. Πολύ περισσότερο ζωτικό για τις γυναίκες εργαζόμενες που κυφορούν και μια νέα ζωή. Μια βαθιά αντιλαϊκή επίθεση που έχει εξαπολύσει το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και το πολιτικό προσωπικό που το υπηρετεί. Και δεν είναι τυχαία η απόφαση του ευρωπαϊκού δικαστηρίου το 2018 που επικυρώνει και διευκολύνει απολύσεις εγκύων.

Έτσι, είναι επίκαιρο και καίριο το σύνθημα που φώναξαν οι διαδηλωτές-τριες του ΚΚΕ (μ-λ) στην πορεία αγώνα και διεκδίκησης της 8ης Μάρτη για την παγκόσμια ημέρα της γυναίκας: “*Η Ε.Ε. δεν είναι το σπίτι των λαών, εγκρίνει απολύσεις εγκύων γυναικών*”.

Αποψη

Ούτε ως ασπирίνη στον καρκίνοπαθή δεν μπορούν να χαρακτηριστούν τα μέτρα για την αντιμετώπιση της ακρίβειας που ανακοίνωσε ο Κ. Μητσοτάκης την Τετάρτη 16/3. Το διάγγελμά του αποτέλεσε ακόμη ένα μνημείο κοροϊδίας και εμπαιγμού για τον λαό. Ήταν η κορύφωση των επαναλαμβανόμενων προκλητικών αντιλαϊκών δηλώσεων των κυβερνητικών στελεχών, που με κάθε τρόπο δήλωναν ότι η κυβέρνηση δεν θα πάρει κανένα ουσιαστικό μέτρο για την προστασία του λαϊκού εισοδήματος. Ήταν μια ρητή δέσμευση προς τα ξένα μονοπώλια και το ντόπιο κεφάλαιο, ότι η κυβέρνηση θα μείνει σταθερή στις δεσμεύσεις της για την κλιμάκωση της επίθεσης στον λαό και τους εργαζόμενους.

Διάγγελμα Μητσοτάκη

Κυνική ομολογία

για μαζική φτώχεια και πείνα

Φρόντισε να ξεκαθαρίσει προς τα μεγάλα αφεντικά του σε ΗΠΑ-ΕΕ ότι τα μέτρα αποτελούν «ψίχουλα» και ότι η «κοινωνική αναλγησία» παραμένει δομικό στοιχείο της κυβερνητικής πολιτικής. Οι νέες ρυθμίσεις «είναι ευθυγραμμισμένες με τη συνετή δημοσιονομική πολιτική» και δεν «αποκλίνουν από τις αντοχές της οικονομίας». Απευθυνόμενος προς τον λαό, ξεκαθάρισε προκαταβολικά ότι «δεν πρόκειται, για να φανώ προσωρινά ευάριστος, να υπονομιέσω την αναπτυξιακή πορεία του τόπου μας». Αποποιήθηκε τις κυβερνητικές ευθύνες, κάνοντας λόγο για «εισαγόμενες ανατιμήσεις» και χαρακτήρισε την όποια λαϊκή διεκδίκηση «λαϊκισμό» και «ανεφάρμοστες λύσεις».

Το διάγγελμα Μητσοτάκη είναι το πολιτικό επιστέγασμα του κρεσέντο προκλητικών, κυνικών και θρασυτατων δηλώσεων κυβερνητικών στελεχών για το ζήτημα της ακρίβειας. Από την ευθύτατη παραδοχή του Σταϊκούρα ότι «δεν μπορούμε να καλύψουμε... τις απώλειες που έχουν και θα έχουν τα ελληνικά νοικοκυριά το επόμενο χρονικό διάστημα» φτάσαμε στις ανεκδιήγητες δηλώσεις Γεωργιάδη ότι δεν υπάρχει ακρίβεια γιατί... είμαστε το παγκόσμιο παράδειγμα οικονομικής επιτυχίας, γιατί... αυξήθηκαν τα εισοδήματα, γιατί... πήγε σούπερ μάρκετ και έβγαλε 7 σέλφι. Έπειτα πέρασε, ωθούμενος από το αντικομμουνιστικό του μένος, στο ότι φταίει η Αριστερά για το ακριβό ρεύμα, ενώ χαρακτήρισε ύβρη τη διαμαρτυρία του λαού για την ακρίβεια, όταν στην Ουκρανία πέφτουν βόμβες. Από δίπλα ο Κεφαλογιάννης μας συνέστησε να κάνουμε τη σύγκριση με το Ιράκ και τη Συρία. Επιπλέον, στο πλαίσιο της «ατομικής ευθύνης», Σκρέκας και Πέτσας μας συμβούλεψαν να κλείνουμε τα φώτα και το θερμοσίφωνο, να κάνουμε καλύτερη διαχείριση και να παίρνουμε μικρό καλάθι στο σούπερ μάρκετ. Ο Σκυλακάκης, τέλος, χαρακτήρισε πλούσιο όποιον έχει αυτοκίνητο και ο πρωθυπουργός συνέστησε υπομονή, αφού κάποια στιγμή θα τελειώσει και ο χειμώνας.

Με ένα ρεσιτάλ υποκρισίας επιχείρησε να πείσει ότι «*νιώθει τις δυσκολίες γύρω μας. Την αγωνία όταν ανοίγει ο λογαριασμός ρεύματος στο σπίτι, όταν το βλέμμα κοιτά το ράφι του σουπερμάρκετ ή τον μετρητή της βενζίνης*». Ο θύτης συμπονάει το θύμα του, κλιμακώνοντας την αντιλαϊκή επίθεση, αφαιμάσσοντας το λαϊκό εισόδημα, εφαρμόζοντας τον νόμο 4808 (Χατζηδάκη) και επεκτείνοντας τον εργασιακό μεσαίωνα, καταργώντας τον ΟΑΕΔ και τσεκουρώνοντας το επίδομα ανεργίας, αλλά και με τα νέα αντιδραστικά μέτρα στην εκπαίδευση και με την παραπέρα ιδιωτικοποίηση της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας περίθαλψης.

Ενώ η λαϊκή δυσарέσκεια και η κατακραυγή διογκώνονται, το γεγονός ότι δεν εκφράζονται στο πεδίο της λαϊκής και ταξικής πάλης αποθραύνει τους πολιτικούς διαχειριστές και τους εκμεταλλευτές. Το λαϊκό εισόδημα εξανεμίζεται από την ακρίβεια και το τσουνάμι των ανατιμήσεων. Ο πληθωρισμός καλπάζει αχαλίνωτα σε ανοδική πορεία, συνθλίβοντας τους μισθούς

πείνας και φτώχειας. Το 14% της αγοραστικής τους δύναμης έχασαν οι εργαζόμενοι που αμείβονται με τον βασικό μισθό τον περασμένο Γενάρη (σε σχέση με τον Γενάρη του 2021) με τον πληθωρισμό να κυμαίνεται στο 6,2%, ενώ η κοροϊδία που ονομάστηκε αύξηση του Βασικού μισθού περιόρισε την απώλεια αγοραστικής δύναμης μόλις κατά 0,2% (στοιχεία ΙΝΕ/ΓΣΕΕ). Επιπρόσθετα, σύμφωνα με τον ΕΦΚΑ τον Γενάρη του 2022 το 35,9% από τους συνολικά 2,168 εκατ. εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα δουλεύει με καθεστώς μερικής απασχόλησης και αμείβεται 416 ευρώ καθαρά.

Η παραπέρα φτωχοποίηση της «μεσαίας τάξης» βρίσκεται σε εξέλιξη, ενώ για τα λαϊκά στρώματα και την εργατική τάξη έχει τεθεί στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της επιβίωσης. Η ακρίβεια έφερε με απότομο και βίαιο τρόπο διευρυμένα τμήματα των εργαζομένων και της φτωχομεσαίας αγροτιάς, που μαστιάζονται μια 12ετία από την αντιλαϊκή πολιτική, μπροστά στον εφιάλτη της εξαθλίωσης. Τραγικές και πρωτόγνωρες είναι οι καταστάσεις, με αδυναμία πρόσβασης στα βασικά αγαθά διαβίωσης, με αδυναμία αποπληρωμής των υπερδιογκωμένων λογαριασμών, με αδυναμία στη θέρμανση σε συνθήκες βαρυχειμωνιάς και ψύχους, την ίδια ώρα που η αδυναμία αποπληρωμής των τριποπληρωμένων δανείων οδηγεί σε πλειστηριασμούς της λαϊκής κατοικίας.

Την ίδια στιγμή που η «κανονικότητα» της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και η «ανάπτυξη» των κερδών των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων και του κεφαλαίου σπέρνει φτώχεια, πείνα και εξαθλίωση για τον λαό, δεκάδες δις ευρώ πλημμυρίζουν τα ταμεία της πολεμικής βιομηχανίας των «προστατών» μας στο ανεξέλεγκτο κυνήγι των εξοπλιστικών προγραμμάτων ή «χρηματοδοτούν» τις μπίζγες των ντόπιων κεφαλαιοκρατών. Καταλυσεύοντας το πλούτο που παράγει η εργατική τάξη, τον μόχθο και τον ιδρώτα του λαού, απολαμβάνουν τη χλιδή τους. Μας ανήκει, να τον διεκδικήσουμε για να ζήσουμε!

Προσφορές

Η οικογένεια του Ντίνου Παπαδόπουλου προσφέρει στη μνήμη του 300 ευρώ για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας

Στη μνήμη του Ντίνου Παπαδόπουλου οι θείοι Σωτηρούλα και Γιώργος Τσέγας προσφέρουν 50 ευρώ στην Προλεταριακή Σημαία

Συνεχίζεται η απεργία πείνας αγωνιστών στις τουρκικές φυλακές!

Η ζωή των αγωνιστών πολιτικών κρατούμενων στις φυλακές της Τουρκίας, Sibel Balas, απολυμένης δασκάλας, και Gökhan Yi İdi ri m, που έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας «μέχρι θανάτου», απ’ τις 19 και τις 25 του Δεκέμβρη 2021, αντίστοιχα, βρίσκεται σε κίνδυνο! Οι αγωνιστές αυτοί καταγγέλλουν την οικονομική αφαίμαξη του τουρκικού λαού, τις πολιτικές διώξεις και τις καταδίκες των αγωνιστών και ζητούν την απελευθέρωση του καρκινοπαθή Ali Osman Köse και όλων των πολιτικών κρατούμενων στην Τουρκία. Κινητοποιήσεις και καμπάνια αλληλεγγύης πραγματοποιούνται σε μια σειρά χώρες.

Νέα απεργία πείνας και δίψας του κρατούμενου Δημάκη για το δικαίωμα στις σπουδές

Μετά από νέα απεργία πείνας και δίψας (που έχει πραγματοποιήσει και άλλες δύο φορές στο παρελθόν, με αποτέλεσμα να κερδίσει) απ’ τη Δευτέρα 14/3, ο κρατούμενος των φυλακών Κορυδαλλού Βασίλης Δημάκης κέρδισε ξανά, την Τρίτη 15/3, το δικαίωμά του συνεχίσει τις σπουδές του στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΕΚΠΑ. Η νέα αυτή απεργία πείνας και δίψας ξεκίνησε λόγω των εμποδίων που τέθηκαν απ’ την εισαγγελέα και το Πειθαρχικό Συμβούλιο Αδειών, να του κοπεί η άδεια για να παρακολουθήσει ένα απ’ τα δύο τελευταία μαθήματα, με υποχρεωτική παρουσία, προκειμένου να πάρει πτυχίο, καθώς και με την επιδίωξη να «επανεξετάσουν» το αίτημά του για συνέχιση της παροχής αδειών.

Δολοφονία ολόκληρης οικογένειας Αλβανών στην Ανδραβίδα Το σύστημα και η πολιτική του γεννούν και οπλίζουν τα ρατσιστικά κτήνη!

Η αποτρόπαιη δολοφονία μιας ολόκληρης οικογένειας Αλβανών μεταναστών στην Ανδραβίδα, του νεαρού ξευγαριού και των δύο μωρών τους, απ’ το σπιτονοικοκύρη τους, γιατί «τους χρωστούσε νοίκια» και λόγω άλλων «προστριβών», έβγαλε για πολλοστή φορά στη φόρα το τι σημαίνει και μέχρι πού μπορεί να φτάσει η φονική ρατσιστική βία. Μια βία της οποίας φυσικός αυτοτρογός μπορεί να είναι τέτοια ανθρωποειδή, αλλά οι βαθύτερές της αιτίες βρίσκονται στο ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης, στη στάση και στις αντιλήψεις που παράγει, ειδικά σε ανθρώπους με θέση ισχύος απέναντι στα θύματα, όπως ο συγκεκριμένος. Ένα σύστημα που στοχοποιεί τον εργάτη, τον εργαζόμενο, τον πρόσφυγα και το μετανάστη, το νέο άνθρωπο, τη γυναίκα, τον άνεργο, που με την αντιλαϊκή του πολιτική και τη φασιστικοποίηση της πολιτικής αυτής γεννά το έγκλημα και οπλίζει το χέρι του κάθε δολοφόνου. Που τροφοδοτεί την κάθε είδους αντιδραστική βία: του κράτους, του παρακράτους, του εργοδότη, του «νοικοκυραίου», του φασίστα. Ο φονιάς της οικογένειας καταγγέλλεται επίσης από συγγενή της πρώην γυναίκας του ως ιδιαίτερα βίαιος απέναντί της, όπως και στη δεύτερη, ενώ ενδέχεται να σχετίζεται και με την εξαφάνιση δύο ακόμα μεταναστών εργατών γης, ενός Αλβανού κι ενός Βούλγαρου, με τους οποίους είχε διαπληκτιστεί το 2019, τους είχε απειλήσει με όπλο και με ρατσιστικές βρισιές, και οι οποίοι δύο μέρες μετά «εξαφανίστηκαν» απ’ την Ανδραβίδα.

Ένας ένας εκτός φυλακής οι νεοναζί

Κι άλλη απελευθέρωση χρυσαιγίτη, καταδικασμένου σε 6 χρόνια φυλάκιση για «συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση». 8 μήνες προτού εκτίσει τα 2/5 της ποινής του, αποφυλακίζεται απ’ τις φυλακές Δομοκού με περιοριστικούς όρους, ο Αντώνης Γρέγος, μέλος της Κ.Ε. της Χρυσής Αυγής, μέχρι την «εκδίκαση της υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό». Την απόφαση πήρε (ομόφωνα παρακαλώ) το Πενταμελές Εφετείο Αναστολών, ακόμα και παρά την αντίθετη εισήγηση του εισαγγελέα. Η αποφυλάκιση γίνεται έπειτα από αίτησή του για αναστολή εκτέλεσης της ποινής λόγω «προβλημάτων υγείας, του ίδιου και του παιδιού του». Βλέπουμε λοιπόν πως ένας ακόμα καταδικασμένος απ’ το αστικό δικαστικό σύστημα νεοναζί αποφυλακίζεται, μετά τον Νίκο Μίχο (πρώην βουλευτή), τον Γιώργο Τσακανίκα (γραμματέα της Τ.Ο. Νίκαιας), το Νικόλαο Παπαβασιλείου (μέλος της Χ.Α. στη Νίκαια και στην Αθήνα), το Μιχάλη Αρβανίτη (πρώην βουλευτή), καθώς και το «μαγείρεμα» και τα «μπρος - πίσω» για την αποφυλάκιση του Γιώργου Πατέλη («πυρηνάρχη» Νίκαιας). Βλέπετε, το σύστημα «φροντίζει» για τα παιδιά του, στο πλαίσιο μιας πολιτικής που φασιστικοποιείται. Μόνο το λαϊκό κίνημα και η μαζική αντιφασιστική πάλη μπορούν να τσακίσουν το φασισμό και τους κάθε είδους εκφραστές του.

δημοκρατικά δικαιώματα

Ο πόλεμος στην Ουκρανία ανέδειξε ξανά την αστική και ιμπεριαλιστική υποκρισία γύρω απ’ το προσφυγικό

Η εισβολή των ρώσων ιμπεριαλιστών στην Ουκρανία και ο ενδοϊμπεριαλιστικός τους ανταγωνισμός με τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς φονιάδες έβγαλε ξανά, ωμά και σε μεγάλη έκταση, το πρόβλημα της προσφυγιάς και τις πραγματικές του αιτίες. Μέσα σε διάστημα τριών εβδομάδων δημιουργήθηκαν, σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιοποίησε ο ΟΗΕ, 2,5 εκατομμύρια πρόσφυγες. Γίνεται καταρχάς φανερή μια απ’ τις βασικές αιτίες της προσφυγιάς, που είναι ο πόλεμος που προκαλούν οι αντιπαραθέσεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (κύρια ΗΠΑ-Ρωσίας) σε διάφορα σημεία του πλανήτη. Μετά τα κύματα προσφύγων απ’ τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τα άλλα μέτωπα της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαραθέσης, είδαμε το πολύ μεγάλο νέο αυτό προσφυγικό κύμα να αποτελεί μια άμεση συνέπεια της πολύ σοβαρής ανάφλεξης του πολεμικού μετώπου της Ουκρανίας, μέσα στην ευρωπαϊκή ήπειρο και με ταχύτατους ρυθμούς. Εκατομμύρια πρόσφυγες έχουν κατευθυνθεί προς την Πολωνία, την Ουγγαρία, τη Σλοβακία, τη Ρουμανία και τη Μολδαβία, αλλά και δεκάδες χιλιάδες άλλοι απ’ τις περιοχές του Ντονμπάς προς τη Ρωσία. Οι πρόσφυγες φεύγουν από μια χώρα που κινδυνεύει να διαλυθεί, που καταστρέφονται οι υποδομές της, που βομβαρδίζεται απ’ τους ρώσους ιμπεριαλιστές, που τη ρημάζουν οι αμερικανοΝΑΤΟϊκοί και οι μαριονέτες τους τύπου Ζελένσκι, όπου τρομοκρατούν οι νεοναζί και οι φασίστες δολοφόνοι του τύπου τού «Τάγματος Αζόφ».

Το γεγονός ότι τα θύματα της προσφυγιάς αυτή τη φορά προέρχονται απ’ το λαό της Ουκρανίας κι όχι απ’ τους λαούς χωρών της Ασίας ή της Αφρικής μπορεί να έβγαλε στη φόρα το ρατσισμό των ιμπεριαλιστικών κρατών και των αντιδραστικών αρχουσών τάξεων και των κυβερνήσεων της ΕΕ προς τους λαούς αυτούς, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως οι πρόσφυγες απ’ την Ουκρανία θα έχουν καλύτερη αντιμετώπιση. Και μπορεί η Πολωνία, η Ουγγαρία κι άλλες χώρες ν’ ανοίγουν, στη σημερινή φάση, τα σύνορά τους στους ουκρανούς πρόσφυγες, αλλά αυτό καθορίζεται απ’ την αντιπαραθέση ΗΠΑ/ΝΑΤΟ - Ρωσίας και τη συστράτευσή τους με τη Δύση.

Η «διαφοροποίηση» όμως αυτή είναι πρόσκαιρη, επιφανειακή και υποκριτική. Μπορεί να αναδείχθηκε ωμά ο ρατσισμός αυτός όταν μόλις τον περασμένο Νοέμβρη είδαμε την αντιπαραθέση της Πολωνίας και της Λιθουανίας στα σύνορα με τη Λευκορωσία, που ερ-

γαλειοποιούσαν τους πρόσφυγες απ’ τη Συρία κι άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής (ξανά στο πλαίσιο της αντιπαραθέσης Δύσης - Ρωσίας!), μπορεί να είδαμε τους φράκτες και την καταστολή που ασκήθηκε εναντίον τους, αλλά κι οι Ουκρανοί δεν παύουν να είναι... πρόσφυγες. Δηλαδή, δεν παύουν ουσιαστικά να είναι «μη αποδεκτοί» απ’ τις άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις των χωρών υποδοχής τους. Δεν παύουν να είναι ξεριζωμένοι λαοί, που αν δεν μπορούν ν’ αποτελέσουν αντικείμενο στυγνής καπιταλιστικής εκμετάλλευσης στις χώρες αυτές, σε συνθήκες μάλιστα παράξενωσης της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, θα αποτελούν για τις αστικές τάξεις ένα «βαρίδι» απ’ το οποίο πρέπει να απαλλαγούν. Έναν μόνιμο στόχο περιθωριοποίησης, εκδίωξης, ρατσισμού (που γεννιέται και τροφοδοτείται απ’ το ίδιο το εκμεταλλευτικό σύστημα) και κρατικής και παρακρατικής βίας.

Σήμερα ο ΟΗΕ μέσω του Γκουτιέρρεζ παραδέχθηκε τις «πολυάριθμες αναφορές για ρατσισμό, διακρίσεις και παρενόχληση που υπέστησαν άνθρωποι διαφόρων φυλών, καθώς προσπαθούσαν να φύγουν από την Ουκρανία» και το διαχωρισμό τους σε «μαύρους», Ασιάτες, Αραβες, Λατινοαμερικάνους και... Ουκρανούς. Μήπως αύριο άραγε αυτός ο ρατσιστικός διαχωρισμός θα ισχύει για όλους τους πρόσφυγες; Ήδη ο δήμαρχος της Βαρσοβίας άρχισε να χαρακτηρίζει την κατάσταση των προσφύγων ως «μη διαχειρίσιμη και μη βιώσιμη», ενώ στη Βουλγαρία ξεκίνησε κιόλας η απογραφή τους. Πώς άραγε θα μπορούσε η κατάσταση των προσφύγων να ήταν βιώσιμη και «διαχειρίσιμη» σε μια κοινωνία που δεν έχει, απ’ την ίδια της τη φύση, ως επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, αλλά το κέρδος και την εκμετάλλευση και που χαρακτηρίζεται από αντιλαϊκές πολιτικές;

Φαίνεται λοιπόν ξανά όλη η υποκρισία των αστικών τάξεων, των ιμπεριαλιστών και των ΜΜΕ τους, που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα απέναντι στους πρόσφυγες απ’ την Ουκρανία. Αλλά και για έναν πολύ σοβαρό, αλλά και φανερό λόγο ακόμα. Γιατί η ΕΕ, οι αστικές τάξεις και οι κυβερνήσεις της είναι συνένοχοι στο έγκλημα που πραγματοποιείται στην Ουκρανία. Στο έγκλημα αυτό όπου η Ουκρανία και ο λαός της αλέθονται στις ιμπεριαλιστικές μυλόπετρες των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας. Η μόνη στάση υπέρ των προσφύγων είναι αυτή που εκπορεύεται απ’ τους ίδιους τους λαούς. Ενώντια σε κάθε είδους «προστάτες» και στους άδικους πολέμους τους.

Η Ελλάδα στην σωστή πλευρά της Ιστορίας

Μια μικρή ιστορική διαδρομή της εμπλοκής της Ελλάδας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και τις καταστροφές που ακολούθησαν

Πρόσφατα, ο πρωθυπουργός δήλωσε ότι «η Ελλάδα διαλέγει την σωστή πλευρά της Ιστορίας», αναφερόμενος στην στράτευση της ελληνικής αστικής τάξης με το NATO, τις ΗΠΑ και την ΕΕ απέναντι στην Ρωσία. Πέρα όμως από την χοντροκομμένη προπαγάνδα που προβάλλεται μέρα νύχτα, αξίζει μια μικρή ιστορική αναδρομή σε βασικά ιστορικά γεγονότα-καταστροφές, που προέκυψαν με βάση την πάγια εξάρτηση της ελληνικής αστικής τάξης από τον δυτικό ιμπεριαλισμό.

Αρχικά, τον Αύγουστο του 1922 συνέβη η Μικρασιατική Καταστροφή. Μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, οι κυρίαρχοι ιμπεριαλιστές (Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία) στόχευαν στην διάλυση και την μοιρασιά των εδαφών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Εκείνη την περίοδο η ελληνική αστική τάξη ήταν πεπεισμένη ότι μπορεί να πετύχει προσάρτηση εδαφών που περιλάμβαναν τα παράλια της Μικράς Ασίας, στα οποία κατοικούσαν και ελληνικοί πληθυσμοί. Με αυτήν την λογική προσέφερε χρήσιμες υπηρεσίες στον ιμπεριαλισμό, οργανώνοντας μια μεγάλη εκστρατεία ενάντια στην Τουρκία, που οδήγησε σε χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες στο πεδίο των μαχών και εκατοντάδες χιλιάδες εκτοπισμένους και δολοφονημένους Έλληνες, λόγω των τούρκικων διωγμών που ακολούθησαν. Η ελληνική αστική τάξη, που ονειρευόταν την επανάκτηση του εδάφους της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και ήθελε να «εκμεταλλευτεί» τα σχέδια των ιμπεριαλιστών, βρέθηκε να ηγείται μιας από τις μεγαλύτερες και πιο πολύνεκρες καταστροφές. Λίγο πριν, είχε προηγηθεί η ελληνική συμμετοχή στην ιμπεριαλιστική εκστρατεία 14 κρατών ενάντια στη νεοσύστατη Σοβιετική Ένωση, το 1919. Εκείνη την περίοδο, η κυβέρνηση Βενιζέλου θεωρούσε ότι αν προσφέρει τις υπηρεσίες της στον ιμπεριαλισμό θα ευνοηθεί στην επερχόμενη εκστρατεία της ενάντια στην Τουρκία! Με αυτόν τον τρόπο, Έλληνες στρατιώτες και αξιωματικοί βρέθηκαν στην Ουκρανία για να πολεμήσουν ενάντια σε έναν επαναστατημένο λαό. Φυσικά, αυτή η εκστρατεία απέτυχε, καθώς συνάντησε την σθεναρή αντίσταση των Σοβιετικών, που πάλευαν για την οικοδόμηση της σοσιαλιστική κοινωνίας.

Έπειτα, υπάρχουν τα γεγονότα που συνέβησαν κατά την διάρκεια της φασιστικής και ναζιστικής επίθεσης και κατοχής στην Ελλάδα. Τότε, οι Έλληνες αστοί βρέθηκαν στη «σωστή πλευρά της ιστορίας», είτε ως κυβέρνηση των φυγάδων στο Καίρο είτε ως δωσίλογοι που ήθελαν να τα έχουν καλά με τον κατακτητή σχηματίζοντας κατοχικές κυβερνήσεις. Βασικό τους μέλημα ήταν να υπηρετήσουν τα συμφέροντα των Γερμανών ή των Άγγλων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, την στιγμή που ο λαός υπέφερε από την πείνα και οργάνωνε την αντίσταση και την εποποιία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στους κατακτητές. Το μόνο που ενδιέφερε τους Έλληνες αστούς και τα κόμματά τους ήταν το στερέωμα της εξουσίας τους και η συντριβή των κομμουνιστών. Τελικά, πέτυχαν αυτόν τον σκοπό τους, με την στρατιωτική και πολεμική βοήθεια των Αμερικάνων, που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην στρατιωτική ήττα του ΔΣΕ στο τέλος του εμφυλίου πολέμου.

Έκτοτε, η χώρα μετατράπηκε σε προκεχωρημένο φυλάκιο του NATO και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, στήθηκε το μετεμφυλιακό κράτος, με τις εξορίες, τις φυλακίσεις, τους βασανισμούς και τις κάθε είδους διώξεις των κομμουνιστών και του αγωνιζόμενου λαού. Σύντομα, οι Έλληνες αστοί χρειάστηκε και πάλι να προσφέρουν υπηρεσίες στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, όταν τον Ιούνιο του 1950 οι ΗΠΑ αποφάσισαν την στρατιωτική επέμβαση στην Κορέα. Για άλλη μια φορά η Ελλάδα εκστράτευσε, μαζί με 21 χώρες, και πήρε μέρος σε έναν από τους θερμούς πολέμους της ψυχροπολεμικής περιόδου, για να μπορέσει λίγο αργότερα (1952) να ενταχθεί στο NATO και έκτοτε να λειτουργεί ως χρήσιμο εξάρτημα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στις κάθε είδους επεμβάσεις.

Η ελληνική αστική τάξη έγραψε άλλη μια χρυσή σελίδα στην ιστορία της κατά την διάρκεια της επταετούς δικτατορίας (1967-1974). Αφού παραχώρησε όλη την χώρα στις ΗΠΑ και το NATO για να την χρησιμοποιήσουν με κάθε τρόπο για τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στην Μέση Ανατολή, έβαλε το χέρι της στο αμερικάνικο σχέδιο για την διχοτόμηση της Κύπρου. Αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής, σε σχέση με την Κύπρο, υπήρξε το πραξικόπημα του δικτάτορα Ιωαννίδη ενάντια στον πρόεδρο Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, το οποίο είχε στόχο την ένωση του νησιού με την Ελλάδα. Το πραξικόπημα κατέληξε στην εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο και στην κατοχή του 36,3% του κυπριακού εδάφους.

Όλα τα παραπάνω είναι μερικά μόνο από τα ιστορικά γεγονότα που αποδεικνύουν ότι η εξαρτημένη ελληνική αστική τάξη παραδοσιακά εμπλέκει τον ελληνικό λαό στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και τον αναγκάζει να βιώνει καταστροφές που πληρώνονται με το αίμα του. Τέλος, αν αναλύσει κανείς όλη αυτήν την ιστορική πείρα, προκύπτει ότι η εμπλοκή της Ελλάδας στα σύγχρονα μέτωπα που ανοίγονται από τον δυτικό ιμπεριαλισμό προμηνύει και νέες καταστροφές. Η ιστορική πείρα πρέπει να αξιοποιηθεί για την οικοδόμηση αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, καθώς η σωστή πλευράς της ιστορίας είναι αυτή που διαλέγουν οι λαοί όταν παλεύουν ενάντια σε καπιταλισμό και ιμπεριαλισμό!

Δ.Κ.

Μόνο το κίνημα φραγμός στην πανεπιστημιακή αστυνομία

Η τετράμηνη εκπαίδευση της Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων προχωράει κανονικά. Οι 400 πρώτοι που θα στελεχώσουν την πανεπιστημιακή αστυνομία εκπαιδεύονται ήδη για να πατάξουν τη «βία και την εγκληματικότητα» των ελληνικών πανεπιστημίων. Και όποτε το σύστημα κάνει λόγο για βία και ανομία στα πανεπιστήμια εννοεί προφανώς το φοιτητικό συνδικαλισμό, τις συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών, τις γενικές συνελεύσεις και τις κινητοποιήσεις τους. Το σύστημα θέλει να δώσει στο λαό και τη νεολαία να καταλάβουν ότι τέτοιες «παθολόγιες» δεν χωράνε στο αστικό πανεπιστήμιο. Ότι οι φοιτητές στην προσπάθειά τους να οικοδομήσουν αντιστάσεις ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική θα βρίσκουν απέναντί τους τα κλομπ της πανεπιστημιακής αστυνομίας.

Το σύστημα προσπαθεί να προφυλαχθεί από το φοιτητικό κίνημα επειδή το φοβάται. Και αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με την κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά με κάθε αστική κυβέρνηση και κάθε αστικό κόμμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ συγκεκριμένα δεν διαφωνεί με την ανάγκη «αστυνόμευσης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων», αλλά με το ότι η ΟΠΠΙ θα λογοδοτεί στην ΕΛΑΣ και όχι στις πρυτανικές αρχές. Ο ΣΥΡΙΖΑ και φιλικά προσκείμενοι σε αυτόν πρυτάνεις, δηλαδή, θέλουν και στηρίζουν ένα όργανο το οποίο θα μπορεί εξίσου να τρομοκρατήσει και να καταστείλει αλλά θα υπάγεται στα πανεπιστήμια!

Σε αυτή την κατεύθυνση κινήθηκαν και οι δύο προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία. Η πρώτη από 22 καθηγητές πανεπιστημίου και η δεύτερη από συλλόγους ΔΕΠ, ΕΔΙΠ κ.ά. καθώς και τον Σύλλογο Φοιτητών Παντείου (μέσα από πρόταση του Bloco στο ΔΣ, η οποία υπερψηφίστηκε από ΠΑΣΠ, Bloco και ΕΑΑΚ). Οι προσφυγές αυτές συζητήθηκαν στην ολομέλεια του ΣτΕ στις 11/3 και η απόφαση αναμένεται τους επόμενους μήνες.

Οι δυνάμεις αυτές που προσέφυγαν στο ΣτΕ, πέραν της δικηγορικής προσέγγισης της «αντισυνταγματικότητας» της πανεπιστημιακής αστυνομίας (με επικειρήματα του τύπου ότι δεν έχει εκδοθεί το απαραίτητο προεδρικό διάταγμα για τις αρμοδιότητες του προσωπικού πριν από την πρόσληψη...), παρουσίασαν και παρουσιάζουν την απόφαση σαν μία μάχη, καλλιεργώντας άλλη μία αυταπάτη για τα αστικά δικαστήρια.

Μερικά από τα πεπραγμένα του ΣτΕ μόνο την τελευταία δεκαετία είναι η κήρυξη της «συνταγματικότητας» του πρώτου μνημονίου, που έκοβε μισθούς - συντάξεις - επιδόματα και διέλυε δικαιώματα δεκαετιών, της κατάργησης του 13ου-14ου μισθού, των ιδωτικοποιήσεων, των αναστολών εργασίας των υγειονομικών, μέχρι και της χουντικής απαγόρευσης συναθροίσεων άνω των τεσσάρων ατόμων στην

επέτειο του Πολυτεχνείου 2020! Το σύστημα έχει αποδείξει πολλές φορές ότι μπορεί να κουρελιάσει το ίδιο του το αστικό σύνταγμα αμέτρητες φορές, ώστε να περνάει ανεμπόδιστα η επίθεση στο λαό.

Οι ίδιοι οι δικαστές που απαρτίζουν το ΣτΕ (όπως και όλα τα δικαστήρια, ειδικά τα ανώτατα) είναι σάρκα από τη σάρκα του συστήματος και επιλέγονται μόνο όταν έχουν δώσει τα κατάλληλα διαπιστευτήρια στα αρμόδια κέντρα εξουσίας. Εξάλλου, μετά τη λήξη της θητείας τους «αξιοποιούνται» σε διάφορα πόστα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η σημερινή ΠτΔ Σακελλαροπούλου και ο πρώην πρωθυπουργός και νυν αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, Πικραμμένος.

Ο νόμος 4777 αποτελεί κομβικό σημείο της πολιτικής τού συστήματος. Οι ταξικοί φραγμοί και η κρατική τρομοκρατία αλλάζουν εντελώς το πρόσωπο του πανεπιστημίου. Οι διατάξεις του βρίσκονταν στα συρτάρια του συστήματος επί δεκαετίες και οι περισσότερες από αυτές έχουν κατατεθεί και στο παρελθόν. Όπως και τις προηγούμενες φορές, έτσι και σήμερα, την απάντηση θα τη δώσουν οι αγώνες των φοιτητών και των λαϊκών στρωμάτων που πλήττονται πραγματικά από τα μέτρα αυτά. Κανένα ΣτΕ δεν πρόκειται να σταθεί εμπόδιο σε αυτή την πολιτική.

Επομένως, δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από τις αποφάσεις των δικαστηρίων. Το «παράδοξο» είναι ότι και το Bloco και τα ΕΑΑΚ συμφωνούν σε αυτή την εκτίμηση όσον αφορά τη συγκεκριμένη υπόθεση, τουλάχιστον σε επίπεδο ρητορείας. Ξέρουν ότι δεν πρόκειται να μπει κανένας φραγμός στην ΟΠΠΙ από τα δικαστήρια, αλλά προωθούν «πολύμορφες δράσεις των Συλλόγων και της ακαδημαϊκής κοινότητας» ακριβώς επειδή δεν αποσκοπούν στη δημιουργία φοιτητικού κινήματος! Όσον αφορά το Bloco, ως παράταξη ενός κανονικού αστικού κόμματος, απλά αποσκοπεί στον αποπροσανατολισμό της νεολαίας, καλλιεργώντας την αυταπάτη ότι αυτό το σύστημα μπορεί να πάρει ένα «πιο ανθρώπινο πρόσωπο». Όσον αφορά τις δυνάμεις των ΕΑΑΚ, έχουν αποδείξει επανειλημμένα ότι δεν εμπιστεύονται τις δυνάμεις των πλατιών μαζών και γι' αυτό ακριβώς ψάχνουν τη λύση στο καθηγητικό κατεστημένο ή στις κοινοβουλευτικές εκλογές.

Η μόνη διέξοδος για τη νεολαία βρίσκεται στον μαζικό και οργανωμένο αγώνα, με τους Συλλόγους να αποτελούν όργανα πάλης και όχι «κατήγορους» στα δικαστήρια. Μπροστά στους πολεμικούς κινδύνους, την ακρίβεια, την εφαρμογή του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και την ψήφιση νέου νόμου-πλαίσιο, πρέπει να καλεστούν Γενικές Συνελεύσεις παντού! Να βγει ο λαός και η νεολαία στο δρόμο για να υπερασπιστούμε τη ζωή και τα δικαιώματά μας! Δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε!

Επισιτιστική κρίση στην Ελλάδα

Αποτέλεσμα του πολέμου αλλά και παράγωγο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της άρχουσας τάξης

Το πλαίσιο

Αδιαμφισβήτητα οι εξελίξεις στην Ουκρανία και ο ανταγωνισμός NATO-Ρωσίας στην περιοχή έχουν πυροδοτήσει μια σειρά από επικίνδυνες εξελίξεις. Τον φόβο για το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου τον συνοδεύει ένα γιγάντιο κύμα ακρίβειας, ιδιαίτερα στον τομέα της ενέργειας (φυσικό αέριο, πετρέλαιο κ.τ.λ.). Επίσης, το τελευταίο διάστημα όλα τα δυτικά ειδησεογραφικά πρακτορεία μιλούν για την εκτίμηση μιας διεθνούς επισιτιστικής κρίσης, λόγω του αποκλεισμού από την αγορά της παραγωγής σίτου από τη Ρωσία (λόγω οικονομικών κυρώσεων) αλλά και από την Ουκρανία (λόγω πολέμου). Μάλιστα, εκτιμάται ότι η απώλεια αυτή αναλογεί περίπου στο 1/3 του εμπορίου σταριού παγκόσμια.

Στη χώρα μας το ζήτημα της επισιτιστικής κρίσης έχει τεθεί ήδη. Αυτό δεν αφορά μόνο το κομμάτι της προμήθειας σιταριού. Για αυτό ήδη οι εγχώριες αλευροβιομηχανίες αναζητούν απεγνωσμένα να αναπληρώσουν το 30% -περίπου- που εισήγαγαν από Ρωσία-Ουκρανία, γεγονός που θα έχει σαν αποτέλεσμα την επιπλέον άνοδο στις τιμές σε βασικά είδη (ψωμί). Ενδεικτικά από τους 900.000 τόνους μαλακού σιταριού που χρειάζεται η χώρα, οι 250.000 τόνοι εισάγονται από τις δύο αυτές χώρες. Εκτιμήσεις λένε ότι θα ενταθεί ακόμα περισσότερο το πρόβλημα και με τα νωπά λαχανικά και φρούτα, καθώς η εκτίναξη του κόστους παραγωγής -και λόγω αύξησης των τιμών στα λιπάσματα-, συσκευασίας και μεταφοράς μπορεί να κάνει ασύμφορη μέχρι και τη συγκομιδή τους!

Τα αίτια

Σίγουρα καταλύτης σε αυτή την κατάσταση αποτέλεσε το «Ουκρανικό». Η ενδοϊμπεριαλιστική αντιπαράθεση ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας οξύνθηκε και βρήκε ξανά πεδίο έκφρασης στην πολύπαθη διχοτομημένη Ουκρανία. Τη ρώσικη επέμβαση ακολούθησε ο «οικονομικός πόλεμος» της Δύσης με μια σειρά μέτρα, κυρώσεις και αποκλεισμούς. Αυτό γιγάντωσε με τη σειρά του το κύμα ακρίβειας και αύξησης τιμών της ενέργειας, αλλά και των πρώτων υλών, που συνόδευε την πανδημία.

Η αστική τάξη στη χώρα μας, από την πρώτη στιγμή, μας ενέπλεξε σε αυτή την αντιπαράθεση. Αναπαρήγαγε όλη την αντιρωσική δυτική προπαγάνδα, έστειλε πολεμικά εφόδια για να δείξει τη στήριξή της στην κυβέρνηση Ζελένσκι (βλέπε δυτικό μπλοκ) και υιοθέτησε όλο το οικονομικό πλαίσιο των κυρώσεων. Βασικό της μέλημα αποτέλεσε η πολιτική δήλωση υποταγής στα σχέδια των ιμπεριαλιστών της Δύσης και η προσφορά της χώρας αλλά και του λαού ως θυσία σε αυτά. Δεν την απασχόλησαν -ούτε θα την απασχολήσουν- ποτέ οι συνέπειες όλων αυτών των κινήσεων πάνω στον λαό.

Η όξυνση της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης εξωθεί στη συγκρότηση «μπλοκ δυνάμεων» -άσχετα αν δεν είναι απόλυτα ενιαίες-. Ένα από τα αποτελέσματα αυτού θα είναι και η επισιτιστική κρίση που θα χτυπήσει την πόρτα, όχι μόνο των χωρών του λεγόμενου 3ου κόσμου (οι οποίες φυσικά θα το βιώσουν με πολύ πιο άσχημους όρους), αλλά και τις χώρες της ανεπτυγμένης δύσης. Άλλο ένα δείγμα ότι οι λαοί θα πληρώ-

σουν ξανά το «τίμημα» των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων.

Οι ελληνικές ...ιδιαιτερότητες

Αναφέραμε και παραπάνω ότι τον ρόλο του καταλύτη σε αυτή την κρίση αποτέλεσαν οι εξελίξεις στον πόλεμο στην Ουκρανία. Σε ό,τι αφορά βέβαια τη χώρα μας, η «εξίσωση» είναι λίγο πιο σύνθετη.

Η διπλή εξάρτηση, από Ευρωπαίους και Αμερικάνους, έχει επιβάλλει τις τελευταίες δεκαετίες τη συγκρότηση μιας οικονομίας παραρτηματοποιημένης στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και επιδιώξεις, στηριγμένης στις υπηρεσίες και στον τουρισμό. Ανάλογα με τα σχέδια των ιμπεριαλιστών, προσαρμόζονταν και οι «σχεδιασμοί» της άρχουσας τάξης. «Στροφή» στις ΑΕΠ από την «Ευρώπη»; Αγορά ανεμογεννητριών (γερμανικών, ολλανδικών κ.τ.λ.) και «απολιγνιτοποίηση» στη χώρα μας.

Αντίστοιχα και στο κομμάτι της διατροφικής επάρκειας. Η Ελλάδα έχει καταλήξει να είναι ελλειμματική στα περισσότερα αγροτικά προϊόντα. Ενδεικτικά στοιχεία: το 70% του αγελαδινού γάλακτος είναι εισαγόμενο, όπως και το 90% του βόειου κρέατος, το 70% του χοιρινού και το 30% των πουλερικών. Επιπλέον, σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, την περίοδο 2015-2019 από τις συνολικές εισαγωγές τροφίμων το 33% (περίπου 9,3 δις ευρώ) αφορούσε τρόφιμα ζωικής προέλευσης (κρέας, γάλα, αυγά, τυριά, γαλακτοκομικά προϊόντα κ.τ.λ.).

Τα παραπάνω δείχνουν ξανά το έωλο του κυρίαρχου αφηγήματος της αστικής τάξης της «βαριά οικονομική για τη «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού. Επί της ουσίας, όλες αυτές οι πολιτικές είχαν σαν αποτέλεσμα μια ισχυρή εξάρτηση της χώρας από την εισαγωγή προϊόντων υψηλής διατροφικής αξίας. Αυτό πολλαπλασιάζει τα προβλήματα που προκύπτουν στον λαό σε περιόδους κρίσης. Αντίστοιχα ζητήματα αντιμετώπισαν νη-

σιά το προηγούμενο διάστημα, που σχεδόν το 100% του ΑΕΠ τους στηριζόταν στον τουρισμό.

Κοινή Αγροτική Πολιτική

Επιμέρους -αλλά καθοριστικό- κομμάτι της διατροφικής εξάρτησης αποτέλεσε η Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της ΕΕ. Χρησιμοποιήθηκε για τον έλεγχο της αγροτικής οικονομίας, για τη συρρίκνωση και καταστροφή της γεωκτηνοτροφικής παραγωγής με αποτέλεσμα την εξάρτηση της χώρας μας από τις εισαγωγές αγροτικών προϊόντων (Βασικά από χώρες της ΕΕ).

Η συρρίκνωση του αγροτικού πληθυσμού από το 30% στις αρχές της δεκαετίας του '80 σε μονοψήφια ποσοστά σήμερα, σε συνδυασμό με την αποξήλωση της κτηνοτροφίας, μετέτρεψε τη χώρα από διατροφικά επαρκή σε εξαρτημένη. Από μια χώρα εξαγωγής σημαντικών ποσοτήτων αγροτικών προϊόντων, κατέληξε σε μια χώρα εισαγωγής ακόμη και ομοειδών προϊόντων. Όλα αυτά τα δεδομένα θα δημιουργήσουν επιπλέον επιβαρυνμένες συνθήκες στον λαό μας στην επικείμενη επισιτιστική κρίση.

Συμπεράσματα

Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, το καλοκαίρι του 2021, από τα 7,5 δις πληθυσμό της γης πάνω από το 1 δις πεινάει (με βάση τα δεδομένα εκείνης της περιόδου), με τους εκτιμητές να λένε ότι το νούμερο αυτό θα μεγαλώσει. Η όξυνση της ενδοϊμπεριαλιστικής κόντρας και τα αποτελέσματά της βαθαίνουν τα προβλήματα αυτά και τα μεταφέρουν γιγαντωμένα στις «χώρες της ανεπτυγμένης Δύσης».

Η αστική τάξη της χώρας μας «νίπτει τις χείρας της» απέναντι στον λαό και στήνει το δικό της αφήγημα. Από τη μία, επικαλείται το παγκόσμιο της κρίσης, λες και αυτό το καθιστά φυσικό φαινόμενο, δικαιολογώντας την εμπλοκή της χώρας

μας στην αντιπαράθεση ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας. Από την άλλη, στηρίζεται στη δυνατότητα να βρεθούν εναλλακτικές πηγές σταριού και στο ότι αυτή τη στιγμή υπάρχει επάρκεια στη χώρα. Όσον αφορά αυτό, πέρα από το γεγονός ότι το ζήτημα είναι μεγαλύτερο -δεν αφορά μόνο την εισαγωγή του σταριού-, ακόμα και οι πιο κυβερνητικοί παράγοντες της «ελληνικής αγοράς» κάνουν δυσοίωνες προβλέψεις. Ήδη λένε ότι οι ήδη αυξημένες τιμές σε είδη πρώτης ανάγκης (π.χ. ψωμί) πρέπει να συναρτηθούν με τον τριπλασιασμό του κόστους ενέργειας για την παραγωγή τους (άλλωστε «στην αγορά δεν μπορεί να παράγεται κάτι που να μην βγάζει κέρδος»).

Από την άλλη, κάποιες φωνές του αστικού πολιτικού προσωπικού που προσβλέπουν σε «αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου» της χώρας, δεν πατάνε πάνω σε πραγματικά δεδομένα, ειδικά αν αναλογιστούμε ότι αυτή η «παραγωγική ανασυγκρότηση» θα γίνει με τις ευλογίες και τη βοήθεια του ΕΣΠΑ.

Διανύουμε πράγματι μια περίοδο κατάρρευσης των συστημικών αφηγημάτων. Πριν μια 10ετία περίπου, οι δημοσιογράφοι του συστήματος φώναζαν στον αγωνιζόμενο λαό ότι «αν βγούμε έξω από την ΕΕ θα πεινάσουμε, δεν θα έχουμε επάρκεια σε κρέας κ.τ.λ.», για να τον εκβιάσουν να αποδεχτεί την επίθεση. Τώρα είμαστε μπροστά σε μια ενδεχόμενη επισιτιστική κρίση, παράγωγο του «ανήκομεν εις τη Δύση». Δύο τα συμπεράσματα για τον λαό μας: Από τη μια το σύστημα παράγει συνεχώς τις νέες του κρίσεις -κάθε είδους- (που φυσικά τις φορτώνει στις πλάτες των λαών), των οποίων οι επιπτώσεις πολλαπλασιάζονται λόγω της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης στη χώρα μας. Από την άλλη, διέξοδος για τον λαό αποτελεί μόνο η συγκρότησή του σαν μπλοκ που θα διεκδικεί τις ανάγκες του (σε πραγματικές αυξήσεις, δουλειά, ειρήνη κ.τ.λ.) κόντρα και ανεξάρτητα από τις επιδιώξεις του συστήματος.

Φτωχομεσαίοι αγρότες

Η «ανακούφιση» θα 'ρθει με τους αγώνες

Απ' αυτήν την εφημερίδα έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στη διατροφική εξάρτηση της χώρας. Διατροφική εξάρτηση που πλάι με την ενεργειακή, την στρατιωτική, την οικονομική και την πολιτική διαμορφώνουν το συνολικό πλαίσιο εξάρτησης της χώρας που πρέπει να αντιπαλέψει η εργατική τάξη και ο λαός μας για να ανοίξει μια άλλη προοπτική. Σήμερα, με τον πόλεμο στην Ουκρανία να μαίνεται, διάφοροι συστημικοί «αναλυτές» και δημοσιολογούντες ανακάλυψαν κι αυτοί τη διατροφική εξάρτηση. Και με περισπούδαστα άρθρα και αναλύσεις τους μας «ενημερώνουν» ότι η Ελλάδα δεν είναι αυτάρκης αλλά καλύπτει τις διατροφικές της ανάγκες με εισαγωγές προϊόντων, για παράδειγμα από Ρωσία και Ουκρανία εισάγει το 80% του μαλακού σίτου (δηλαδή το σιτάρι που χρησιμοποιείται για ψωμί), από τη Δ. Ευρώπη εισάγει το

60% του αγελαδινού γάλατος (για παραγωγή γαλακτοκομικών), εισάγει πάνω από το 80% του κόκκινου κρέατος, το 100% της ζάχαρης (από Σερβία), πάνω από το 50% του καλαμποκιού, πάνω από το 50% του χοιρινού κρέατος, πάνω από το 70% των οσπρίων κ.λπ. Βέβαια, υπάρχουν και προϊόντα στα οποία είναι πλεονασματική (φρούτα, λαχανικά, λάδι, ελιές κ.λπ.) αλλά και πάλι το πρόβλημα της διατροφικής εξάρτησης παραμένει.

Όλοι αυτοί, βέβαια, «ξεχνούν» να αναφέρουν ότι δεν ήταν πάντα έτσι αλλά η εξάρτηση από εισαγωγές και τα ελλείμματα στο αγροτικό ισοζύγιο δημιουργήθηκαν και γιγαντώθηκαν στις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως από την ένταξη της χώρας μας στην πρώην ΕΟΚ, νυν ΕΕ. Με πολιτικές και κατευθύνσεις που υπαγορεύονταν από την ΕΕ, όλα αυτά τα χρόνια είχαμε συρρίκνωση του πρωτογενή τομέα, ξεκλήρι-

σμα των φτωχομεσαίων αγροτών, μείωση του αγροτικού πληθυσμού, περιορισμό ή και εγκατάλειψη καλλιεργειών. Μέσω της ΚΑΠ η χώρα από παραγωγός και εξαγωγέας αγροτικών προϊόντων μετατράπηκε σε καταναλωτή και εισαγωγέα. Όπως π.χ. στο μαλακό σιτάρι, που δεν είχε επιδότηση και εγκαταλείφτηκε ως ασύμφορη καλλιέργεια (με αποτέλεσμα η χώρα από αυτάρκης μέχρι τη δεκαετία του '80 να γίνει στα επόμενα χρόνια ελλειμματική), σε αντίθεση με το σκληρό σιτάρι, που στηριζόταν με επιδοτήσεις, όχι βέβαια για να στηριχτεί το αγροτικό εισόδημα αλλά για να 'χουν φτηνή πρώτη ύλη οι μεγάλες βιομηχανίες ζυμαρικών.

Έτσι, και παρά τις -έστω όψιμες- διαπιστώσεις περί διατροφικής εξάρτησης («επισιτιστική ασφάλεια» είναι ο όρος που χρησιμοποιούν όσοι αποτάσσουν τον όρο εξάρτηση...) και τις γενικολογίες περί ενίσχυσης του πρωτογε-

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η μονοδιάστατη πολιτική της εξάρτησης από τις ΗΠΑ και τα αδιέξοδά της

Πολλά θα είχε κάποιος να προσάψει στην πολιτική της κυβέρνησης της Ν.Δ. αναφορικά με το σφαγείο της ουκρανικού δράματος. Για τους κινδύνους στους οποίους εμπλέκει το λαό και τη χώρα, με τη μετατροπή της σε βάση-ορμητήριο των φονιάδων του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Για την προθυμία που επιδεικνύει να σέρνεται στο άρμα των αμερικανονατοϊκών ιμπεριαλιστών. Για τη βιασύνη κοψομεσιάσματος στις προσταγές των υπερατλαντικών αφεντικών της. Για τη δουλκότητα θεραπεινίδας στην αποστολή “ανθρωπιστικού”... πολεμικού υλικού. Η στάση-επιλογή της αυτή έχει προκαλέσει αντιδράσεις όχι μόνο από τους εργαζόμενους, το λαό και τη νεολαία, όπως ήταν αναμενόμενο, αλλά και μέσα στα σαλόνια των εγχώριων αστικών επιτελείων. Δεν είναι λίγοι οι καθεστωτικοί αναλυτές, διεθνολόγοι και ανώτατοι πρώην επιτελείς του αστικού στρατού που δημόσια εκφράζουν την ανησυχία τους για την “εγκατάλειψη της πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής”. Οι άμεσες και έμμεσες αυτές κριτικές δεν είναι τίποτε περισσότερο από έκφραση των φόβων, του άγχους και των αβεβαιοτήτων για το τι ζημερώνει για την άρχουσα τάξη της χώρας μας.

Το “καλό παιδί” των ΗΠΑ, που τελικά διέρρηξε σχέσεις με τη Ρωσία, βλέπει ότι η πλήρης ευθυγράμμιση με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές δεν αποφέρει τα ανάλογα οφέλη. Και όμως επιμένει μουλαιοειδώς. Έχει τοποθετήσει εαυτήν στη “σωστή πλευρά της Ιστορίας”, όπως ισχυρίζεται. Η Ιστορία ενδεχομένως να έχει άλλη γνώμη! Το ίδιο και μερίδες του κεφαλαίου που θεωρούν ότι έχει γείρει υπερβολικά η βάρκα προς τις ΗΠΑ και δημιουργεί περισσότερα προβλήματα απ’ όσα υποτίθεται ότι λύνει. Η γκρίνια του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΙΝΑΛΛ -που εξαντλείται βέβαια εντός του “ναού της δημοκρατίας”- κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να διαβαστεί. Η εξισορρόπηση των δυτικών εξαρτήσεων μπορεί να έδωσε καύσιμα ένα μακρύ προηγούμενο διάστημα στην αστική τάξη της χώρας, σήμερα ωστόσο η πίεση των πολιτικών δε-

δομένων και η ανοικτή στρατιωτικοποίησή τους αναγκάζει το σύνολο των δυνάμεων του αστικού πολιτικού φάσματος να επιλέξουν. Ανάλογου χαρακτήρα είναι και η στάση του αποπεμφθέντος από την ευρωκοινοβουλευτική ομάδα της Ν.Δ. Γ. Κύρτσου. Ιδιαίτερα η ευρω(ανα)τρεφόμενη συνιστώσα του αστικού πολιτικού κόσμου δεν είναι εύκολο να “χωνέψει” ότι παραγκωνίζεται.

Και όμως, αυτή που καθορίζει τις σημερινές και σίγουρα τις ακόμη ισχυρότερες μελλοντικές αναταράξεις του πολιτικού φάσματος και σκηνικού είναι κατά “παράξενο” τρόπο η... Ρωσία! Και να ’σου προτροπές να μην “αποκοπούμε” εντελώς από την ευρωπαϊκή (τι μεγαλοψυχία!) αυτή δύναμη. Συμβουλές να “συνεχίσουμε να έχουμε κάποιου είδους σχέση μαζί της” κ.λπ. κ.λπ. Το ζήτημα θα μπορούσε κάποιος να θεωρήσει ότι έχει αναχθεί σε μείζον, μετά κι από τη διεθνή αναβάθμιση που όλοι αναγνωρίζουν ότι έχει κερδίσει η ανταγωνίστρια προς τη δική “μας” τουρκική άρχουσα τάξη με τη στάση της απέναντι στην ουκρανική κρίση. Ο Ερντογάν συζητά απευθείας με Μπάιντεν και Πούτιν (!) κι αυτό δύσκολα καταπνέεται από το ντόπιο κατεστημένο. Εξ ου και η διάχυτη δυσφορία που “βάρεσε κόκκινο” μετά και την πρόσφατη συνάντηση Λαβρόφ-Κουλέμπα στην Αττάλεια με οικοδεσπότη και διαμεσολαβητή τον Τσαβούσογλου.

Με... μισό μάτι βλέπει, επίσης, η ντόπια ολιγαρχία του πλούτου και η κυβέρνησή της την τροχιά “επαναπροσέγγισης” του “στρατηγικού της εταίρου” Ισραήλ με την Τουρκία, όπως αυτή εκφράστηκε στην επίσης πρόσφατη επίσημη συνάντηση Χέρτσογκ-Ερντογάν στην Άγκυρα. Και μπορεί ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Μπένετ να πλάσσεται ως πιο αξιόπιστος διαμεσολαβητής -με τις ευλογίες προφανώς των ΗΠΑ- μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας σε σχέση με τον Ερντογάν, αυτό καθόλου όμως δεν διασκεδάει τους φόβους της δικής “μας” ολιγαρχίας του πλούτου και του πολιτικού της προσωπικού.

Ακόμη πιο ενδεικτικό υπήρξε το γεγονός ότι η απόφαση για την αποστολή πολεμικού υλικού στο καθεστώς του Κιέβου πάρθηκε απευθείας από το Μέγαρο Μαξίμου, με φανερή παράκαμψη τόσο του υπουργού Εξωτερικών Δένδια όσο και του υπουργού Άμυνας Παναγιωτόπουλου. Η σπουδή για την επίδειξη των καλών υπηρεσιών πάντως προς το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ επί του παρόντος παραμένει μετέωρη για τον πρωθυπουργό και την κυβέρνησή του. Η ανεπίσημη “χαλαρή” συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στην Κωνσταντινούπολη, που εκλήφθηκε από τον αστικό Τύπο ως ένδειξη “εκεχειρίας-μορατόριουμ” ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία για τους επόμενους -τουριστικούς- μήνες, μέσα σε λιγότερο από 24 ώρες ακολουθήθηκε από μπαράζ παραβιάσεων του ελληνικού εναέριου χώρου από τουρκικά αεροσκάφη. Το σίγουρο είναι ότι υπαγορεύτηκε από την ανάγκη των ΗΠΑ να παρουσιάσουν ως αρραγή τη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ και απόλυτα στοιχημένη στην εκστρατεία της Δύσης

απέναντι στην Ανατολή (Ρωσία). Ήδη, πολλοί δημοσιολογούντες κατηγορούν τον Μητσοτάκη για το ότι δέχτηκε να συνομιλήσει με τον Ερντογάν, όντας γνωστό ότι το μενού θα περιελάμβανε, στο φόντο του πολέμου στην Ουκρανία, όλο το πακέτο ζητημάτων που θέτει η τουρκική πλευρά. Η συνάντηση, όπως αποκαλύφθηκε, δεν αποφασίστηκε αβίαστα, αφού προηγήθηκε ευρεία σύσκεψη κυβερνητικών στελεχών στην Αθήνα. Υπερίσχυσαν, όπως είναι φανερό, τα “εθνικά” συμφέροντα των... ΗΠΑ!

Με τούτα και μ’ εκείνα, οι αστικές προσδοκίες “γεωπολιτικής αναβάθμισης της χώρας” με αμερικανικές πλάτες όχι μόνο δεν επαληθεύονται αλλά μπορεί να αποδεικτούν εντελώς έωλες και φρούδες, στο βαθμό που δεν υλοποιούνται και παρακολουθούν την τουρκική αστική τάξη να κολυμπά καλύτερα για τα συμφέροντά της στα ταραγμένα νερά του Αιγαίου και της Ανατολικής Μεσογείου. Όταν όλοι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές τακτικά στοιχίζονται πίσω από το άρμα των ΗΠΑ σε σχέση με τα ζητήματα που έχει θέσει η ρωσική ιμπεριαλιστική εισβολή στην Ουκρανία, είναι αδύνατον χώρες εξαρτημένες του επιπέδου καπιταλιστικής ανάπτυξης της Ελλάδας να διαλέξουν έναν έστω διαφοροποιημένο στα σημεία δρόμο. Από αυτή την άποψη και όσο η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας θα οξύνεται, όλο και θα στενεύουν τα περιθώρια ελιγμών και όλο και θα μεγεθύνονται τα αδιέξοδά τους. Η Ελλάδα του “ανήκομεν εις την Δύσιν”, η αστική τάξη που ακουμπά όλο και περισσότερο τις υπεργολαβικές της επιδιώξεις και τις “καλές” της υπηρεσίες στην αμερικανική... πλευρά της ιστορίας, κινδυνεύει να εισπράξει τα επίχειρα αυτών των προσατολισμών.

Για το λαό μας, φυσικά, όλες αυτές οι εξελίξεις και επιλογές σημαίνουν ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο για τη ζωή του, καταβύθιση του βιοτικού του επιπέδου και βάθεμα του καθεστώτος αντιδημοκρατίας και ανελευθερίας. Σημαίνουν, ωστόσο, κάτι ακόμη. Ότι δεν μπορεί να αφήνει την τύχη της ύπαρξης και του μέλλοντός του στα χέρια ξένων και ντόπιων προστατών. Ότι η μόνη αρμοδιότητα που μπορεί να αλλάξει τη ζωή του είναι η δική του. Αυτήν οφείλει να συνειδητοποιήσει και να υλοποιήσει, ενάντια στην πολιτική της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και την καπιταλιστική εκμετάλλευση!

νή τομέα, τίποτα δεν αλλάζει στην πολιτική κυβέρνησης και ΕΕ. Ίσα-ίσα, με τη νέα ΚΑΠ 2021-2027 η αντιαγροτική πολιτική θα δυναμώσει. Με νέες περικοπές μειώσεις στις επιδοτήσεις, παραπέρα φτωχοποίηση για τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, βάθεμα της διατροφικής εξάρτησης της χώρας, βάθεμα της ταξικής διαστρωμάτωσης στους αγρότες με ξεκλήρισμα των φτωχομεσαίων από τη μια και συγκέντρωση-συγκεντροποίηση του κλήρου και της αγροτοκτηνοτροφικής παραγωγής σε μεγαλοαγρότες-νεοσφιλικάδες και αghροδιατροφικούς ομίλους από την άλλη. Εντείνεται η διείσδυση του μεγάλου κεφαλαίου, όχι μόνο στην εμπορία-μεταποίηση των αγροκτηνοτροφικών προϊόντων, αλλά και στο ίδιο το κύκλωμα της παραγωγής, όπου μέσω διάφορων συμβάσεων, μέσω της συμβολαιακής γεωργίας κ.λπ. ο αγρότης μετατρέπεται μάλλον σε υπάλληλο μεγάλων αγροτοδιατροφικών ομίλων, παρά σε ανεξάρτητο παραγωγό ή “επιχειρηματία αγρότη” όπως θέλει να διαφημίζει η ΕΕ.

Ειδικά φέτος, το υψηλό κόστος καλλιέργειας-παραγωγής έχει οδηγήσει σε απόγνωση χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά. Η εκτίναξη των τιμών σε καύσιμα,

ρεύμα, λιπάσματα, ζωοτροφές κ.λπ. και τα τεράστια κόστη παραγωγής οδηγούν σε εγκατάλειψη καλλιεργειών, με ακαλλιέργητες εκτάσεις ή με στροφή σε ξηρικές καλλιέργειες (σιτηρά) με λιγότερα καλλιεργητικά έξοδα. Έχουμε χαμηλότερες εισροές, με χωράφια που δεν λιπαίνονται και ζώα που υποσιτίζονται. Δηλαδή λιγότερη παραγωγή, λιγότερο εισόδημα, μεγαλύτερη φτωχοποίηση των μικρομεσαίων αγροτών. Η δυσарέσκεια και η αγανάκτηση έχει φουντώσει μέσα στους αγρότες. Ακόμα και κυβερνητικοί βουλευτές αγροτικών περιοχών γκρινιάζουν και πιέζουν την κυβέρνηση για μέτρα.

Τα “μέτρα ανακούφισης” που ανακοίνωσε η κυβέρνηση για τους αγρότες είναι μέτρα έκτακτα και προσωρινά, που δεν αμφισβητούν το συνολικό πλαίσιο της αντιαγροτικής πολιτικής, αλλά απλά θέλουν να εκτονώνουν τη συσσωρευμένη δυσарέσκεια του αγροτόκοσμου. Έτσι, η κυβέρνηση δεν καταργεί τον Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης (ΕΦΚ) στο αγροτικό πετρέλαιο, αλλά ανακοινώνει μηδενικό συντελεστή ΕΦΚ μόνο για το 2022. Δεν καταργεί τη ρήτρα αναπροσαρμογής στο αγροτικό ρεύμα, αλλά ανακοινώνει μερική κάλυψή της κατά 80% και μόνο για το τε-

λευταίο 5μηνο του 2021 (ουσιαστικά πρόκειται για έμμεση επιδότηση των παρόχων ρεύματος, παρά για ανακούφιση των αγροτών). Όσο για την μόνιμη μείωση του ΦΠΑ σε λιπάσματα και ζωοτροφές (από 13% στο 6%), είναι γνωστό ότι ο ΦΠΑ δεν είναι εισόδημα και δεν επιβαρύνει το κόστος των εισροών, αφού είναι ουδέτερο στοιχείο και συμψηφίζεται με το ΦΠΑ των εκροών. Η δε επιδότηση των κτηνοτρόφων με 4% στα έσοδα του δεύτερου εξαμήνου του 2021 αποτελεί πραγματική κοροϊδία, όταν οι αυξήσεις σε ζωοτροφές, φυράματα κ.λπ. έχουν διπλασιάσει ή και τριπλασιάσει τα έξοδα και το κόστος παραγωγής τους.

Για τους φτωχομεσαίους αγρότες η “ανακούφιση” δεν θα ‘ρθει με τα μέτρα-ασπιρίνες της κυβέρνησης, που θέλουν να εκτονώσουν την οργή και την αγανάκτησή τους, αλλά μέσα από τους αγώνες και τις διεκδικήσεις τους. Όχι μόνο για την επιβίωσή τους, όχι μόνο ενάντια στη φτωχοποίηση και το ξεκλήρισμά τους, όχι μόνο για να ‘χουν εισόδημα και μέλλον στα χωριά τους. Αλλά για την ανατροπή συνολικά της αντιαγροτικής πολιτικής κυβέρνησης-ΚΑΠ-ΕΕ, για μια άλλη προοπτική δική τους και της χώρας.

ΕΦΚΑ

Εκσυγχρονισμός προς όφελος του ασφαλισμένου... ή μήπως όχι;

Τι κι αν πασχίζει η κυβέρνηση και οι παρατρεχάμενοί της να μας πείσουν ότι όλα «πηγαίνουν ρολόι» και το κράτος λειτουργεί. Τι κι αν προσπαθεί ο superman Χατζηδάκης να πείσει ότι η κυβέρνηση καινοτόμησε εκσυγχρονίζοντας τον ΕΦΚΑ και ψηφιοποιώντας τάχα μια σειρά υπηρεσίες, διευκολύνοντας κατά τα άλλα τους πολίτες... Το σίγουρο είναι ότι για μια ακόμα φορά η πραγματικότητα τους διαψεύδει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο.

Ο λόγος για το γεγονός ότι χιλιάδες αυτοαπασχολούμενοι μιας σειράς κλάδων, ασφαλισμένοι στον ΕΦΚΑ, ήδη από αρχές Μάρτη εμφανίζονται ανασφάλιστοι λόγω λάθους του ΕΦΚΑ, παρά το γεγονός ότι έχουν καταβάλει το σύνολο των υπερογκων ασφαλιστικών τους εισφορών! Δεκάδες καταγγελίες ήρθαν στη δημοσιότητα από ασφαλισμένους οι οποίοι εν μέσω πανδημίας δεν μπόρεσαν να κάνουν τις προγραμματισμένες εξετάσεις τους ή ακόμα αναγκάστηκαν να πληρώσουν τα φάρμακά τους για να συνεχίσουν την αγωγή τους, επειδή ξαφνικά εμφανίστηκαν στο σύστημα του ΕΦΚΑ ως ανασφάλιστοι. Για όσους δεν είχαν τα χρήματα να νοσηλευτούν ή να αγοράσουν τα φάρμακα; Η ευθύνη για μια ακόμα φορά ατομική!

Παράλληλα πολλές ήταν οι περιπτώσεις εκείνων των οποίων τα «χρέη» βεβαιώθηκαν στο ΚΕΑΟ και συνεπώς πρέπει να απευθυνθούν εκεί για να διαπιστωθεί το λάθος και ν' απαλλαγούν από τις προσαυξήσεις ώστε ν' αποκτήσουν και πάλι

ασφαλιστική ενημερότητα.

Και όλα αυτά την ίδια στιγμή που τα ποσά των ασφαλιστικών εισφορών έχουν χτυπήσει κόκκινο, με αποτέλεσμα πολλοί να είναι εκείνοι που εργάζονται απλά και μόνο για να μπορέσουν να τις καλύψουν και να είναι συνεπείς, μιας και οφειλές της τάξης των δύο μηνών μπορούν να οδηγήσουν σε βεβαιωμένες οφειλές και προσαυξήσεις.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, η κυβέρνηση καυχιέται για την αναδιάρθρωση του ΕΦΚΑ. Βρήκε υποτίθεται τη λύση για τις εκκρεμείς υποθέσεις που χρονίζουν. Και την βρήκε στην είσοδο στον ΕΦΚΑ επιλεγμένων διευθυντικών στελεχών από το δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα που τάχα θα έχουν ως αποτέλεσμα την αποδοτικότερη λειτουργία του οργανισμού. Ούτε λόγος φυσικά για την υποστελέχωση αυτών των υπηρεσιών και για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Δεν χωράνε τέτοια άλλωστε στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής ασφάλισης.

Έτσι απλά και τόσο προκλητικά το κράτος για μια ακόμα φορά υπενθυμίζει ότι έχει τη δυνατότητα να επιβάλλει υπερογκες ασφαλιστικές εισφορές, να απαιτεί αυτές να πληρώνονται χωρίς καμία καθυστέρηση και αν τύχει να γίνει και κάνα λάθος (;) δεν τρέχει και τίποτα... Ο λαός όμως δεν πρέπει να μείνει παρατηρητής σ' όλα αυτά. Οφείλει κόντρα στους σχεδιασμούς του συστήματος να υπερασπιστεί μαζικά και συγκροτημένα το δικαίωμά του στην κοινωνική ασφάλιση!

Μέχρι τις 31 Μάη παραμένουν στη δουλειά χιλιάδες συμβασιούχοι COVID στους ΟΤΑ

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, περίπου 3.000 συμβασιούχοι προσλήφθηκαν στους ΟΤΑ στην καθαριότητα, τις κοινωνικές υπηρεσίες, τη φύλαξη κ.α. με σκοπό να καλύψουν τις πρόσθετες ανάγκες και τα κενά που δημιουργήθηκαν λόγω του κορονοϊού. Η εντατικοποίηση βέβαια δεν μειώθηκε με τις νέες προσλήψεις, καθώς στους ΟΤΑ υπήρχαν μεγάλες ελλείψεις προσωπικού εδώ και χρόνια. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα αυξήθηκε, λόγω των κρουσμάτων και των αδειών ειδικού σκοπού.

Οι συμβασιούχοι COVID, όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, φορτώθηκαν στις πλάτες τους τις συνέπειες της εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας και εργάστηκαν σε συνθήκες χωρίς υγειονομική προστασία. Αυτά τα δύο χρόνια, βρίσκονται κάθε τόσο αντιμέτωποι με την απόλυση και την ανεργία, με τις συμβάσεις τους (και το καθεστώς ανασφάλειας) να παρατείνονται κάθε δύο μήνες. Φαίνεται πως η νέα παράταση των συμβάσεών τους θα είναι και η τελευταία, καθώς κυβέρνηση και δημοτικές αρχές σκοπεύουν το επόμενο διάστημα να τους αντικαταστήσουν μέσω των διαδωμάτων «κοινωνικών προγραμμάτων».

Στις 10 Μάρτη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση των εργαζομένων έξω από το υπουργείο Εσωτερικών, με αίτημα να παραμείνουν στις δουλιές τους και να μετατραπούν οι συμβάσεις τους σε αορίστου χρόνου. Το

υπουργείο από τη μεριά του απέκλεισε κατηγορηματικά κάθε πιθανότητα να παραμείνουν μετά τον Μάη.

Η πολιτική της ανακύκλωσης της ανεργίας ευνοεί την αποσυγκρότηση και τον κατακερματισμό των εργαζομένων, έτσι ώστε να μην μπορούν να οργανωθούν και να παλέψουν για τα δικαιώματά τους. Βασικός στόχος για το σύστημα παραμένει η επέκταση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, οι οποίες δημιουργούν συνθήκες εκμετάλλευσης, ανασφάλειας και ομηρίας για χιλιάδες εργαζόμενους. Οι δημοτικές αρχές επιδιώκουν να έχουν εργαζόμενους μέσω προγραμμάτων, χωρίς να δίνουν όσο γίνεται ούτε ευρώ από τα ταμεία τους και αδιαφορώντας για τις συνθήκες εργασίας στους ΟΤΑ.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες με την απουσία τους συνεχίζουν να ρίχνουν νερό στο μύλο του συστήματος, αφήνοντας τους εργαζόμενους εκτεθειμένους στις ορέξεις της κυβέρνησης, που θέλει να μην αφήσει κανένα εργατικό δικαίωμα όρθιο. Με στάσεις εργασίας ή με απεργίες-τουφεκιάς που προκηρύσσουν, προσπαθούν να βγουν από την υποχρέωση, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά ότι αυτό δεν είναι αρκετό για να φέρι νίκες. Μόνιμοι και συμβασιούχοι εργαζόμενοι θα πρέπει να αγωνιστούν από κοινού, μέσα από συνελεύσεις, μαζικούς και διαρκείς αγώνες, για να μπορέσουν να κατακτήσουν τα αιτήματά τους για μόνιμη σταθερή δουλειά, δουλειά για όλους, δουλειά με δικαιώματα.

Μεγάλη Παραίτηση και Μεγάλη Απεργία

Στις ΗΠΑ ο εργαζόμενος λαός διανύει μια περίοδο όπου διαπιστώνει ότι η αμοιβή από τη δουλειά του δεν είναι ικανή να τον ζήσει. Αυτό έχει οδηγήσει εκατομμύρια εργαζόμενους να παραιτηθούν από τις δουλιές τους, αρνούμενοι στην ουσία να εργάζονται σε απαράδεκτες συνθήκες, τη στιγμή που ο μισθός τους αδυνατεί να τους ζήσει. Το φαινόμενο ονομάστηκε Μεγάλη Παραίτηση. Ωστόσο το τελευταίο διάστημα παρατηρείται ταυτόχρονα ένα άλλο φαινόμενο, η Μεγάλη Απεργία. Πολλοί θεωρούν ότι η Μεγάλη Παραίτηση συνιστά από μόνη της μια απεργιακή στάση, έτσι, γι' αυτούς τους αναλυτές, τα δύο φαινόμενα ταυτίζονται. Όμως για άλλους πρόκειται για διακριτά ζητήματα, αφού την ίδια στιγμή παρατηρούνται εκατοντάδες απεργίες σε όλη τη χώρα.

Το τι συνιστά απεργία αλλά και βασικά το πόσες απεργίες πραγματοποιούνται τα τελευταία δύο χρόνια στις ΗΠΑ είναι ερωτήματα που παίρνουν διαφορετικές απαντήσεις ανάλογα με αυτόν που σχολιάζει. Για παράδειγμα, το Γραφείο Εργατικής Στατιστικής, επίσημος φορέας, θέτει πολύ υψηλές αριθμητικές προϋποθέσεις ώστε μια παύση εργασίας να θεωρείται απεργία. Το αποτέλεσμα είναι να καταγράφονται πολύ λιγότερες απεργίες απ' όσες πραγματικά γίνονται. Επομένως, σύμφωνα με άλλους αναλυτές, υπάρχει υψηλό απεργιών για τα τελευταία 15 χρόνια.

Την ίδια στιγμή, το 2019, 90% των χώρων εργασίας που έκαναν εκλογές για δημιουργία σωματείου ψήφισαν υπέρ αυτής, ενώ, παρ' ότι το ποσοστό αυτό πέφτει, παραμένει πάνω από 70%

σήμερα. Βέβαια, από την άλλη, παρατηρείται μείωση του ποσοστού των εργαζομένων που είναι γραμμένοι στο σωματείο τους, ως προς το σύνολο των εργαζομένων στις ΗΠΑ. Συγκεκριμένα, από τους 136,5 εκατομμύρια εργαζόμενους, μόνο τα 14 είναι σε σωματείο, δηλαδή κάτι παραπάνω από 10%.

Ανεξάρτητα όμως από το αν έχουμε αύξηση ή μείωση των απεργιών, των απεργών και των συνδικαλιζόμενων, το ζήτημα των σωματείων έχει μπει στη δημόσια σφαίρα, συζητείται τόσο στα μέσα ενημέρωσης όσο και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Όσον αφορά πάλι τη Μεγάλη Παραίτηση, αυτή φαίνεται να γίνεται κατά βάση - τουλάχιστον αρχικά - από εργαζόμενους που δεν είναι σε σωματεία. Στη συνέχεια όμως φάνηκε ότι η άρνηση ανανέωσης των συμβάσεων εκφράστηκε και από τα μέλη σωματείων. Ακόμα κι έτσι όμως τα σωματεία δεν δείχνουν να ηγούνται αυτής της Παραίτησης, ενώ είναι ζήτημα κατά πόσο οι ηγεσίες τους θέλουν να στηρίξουν τις απεργίες που καλούνται. Παραδείγματα όπως στην Kaiser (εταιρεία παροχής υγείας) ή στην John Deere είναι γνωστό ότι οι ηγεσίες των σωματείων με το πρώτο άκουσμα πιθανής διαπραγματεύσεως με την εργοδοσία «κλείνουν» τον αγώνα.

Δυστυχώς, οι ομοιότητες με τη χώρα μας δεν είναι συμπτωματικές. Και στις ΗΠΑ, που μετά τα μέσα του προηγούμενου αιώνα τα σωματεία ηγούνταν σκληρών και νικηφόρων αγώνων, το σύστημα έχει συμφέρον από την ενσωμάτωσή τους στο μέγιστο δυνατό. Αυτό γινόταν μέσω των διαπλοκών που υπήρχαν με-

ταξύ των αμερικανών εργατοπατέρων και των κέντρων οικονομικής ή και πολιτικής εξουσίας.

Πριν ταυτίσουμε όμως τη Μεγάλη Παραίτηση με τη Μεγάλη Απεργία, πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί. Μπορεί η παραίτηση να είναι όντως τεράστια, όμως η απεργία συνιστά κάτι πιο αναβαθμισμένο. Επομένως, μάλλον η διαπίστωση είναι πως πρόκειται για φαινόμενα σχετιζόμενα (άλλωστε υπάρχουν εκατοντάδες ενεργές απεργίες, μικρότερες ή μεγαλύτερες, σύμφωνα με το <https://striketracker.ilr.cornell.edu/>), αλλά όχι ταυτόσημα. Το ζήτημα είναι πολιτικό και έχει πολύ μεγάλη σημασία, καθώς η κατανόησή του είναι και κατανόηση της κατεύθυνσης που πρέπει να ακολουθήσει η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι στις ΗΠΑ.

Είναι γεγονός πως, όπως είπαμε, η Παραίτηση αυτή παίρνει μαζικότητα χαρακτηριστικά, συνδυάζεται δε από συγκεκριμένους λόγους, τη μισθολογική κάλυψη των αναγκών, την παροχή περίθαλψης κ.ά. Παρ' όλ' αυτά, δεν έχει το βαθμό οργάνωσης που εμφανίζει (ή πρέπει να εμφανίζει) μια απεργία. Η απεργία είναι ένα ιδιαίτερα σημαντικό επίπεδο οργάνωσης των εργατικών αγώνων. Διέπεται από συλλογική απόφαση για διεξαγωγή της, συλλογική διεκδίκηση και συλλογική εφαρμογή των κερδηθέντων αιτημάτων, στο σύνολο των εργαζομένων, ακόμη κι όσων δεν έδωσαν τον αγώνα. Αντίθετα, η παραίτηση, όσο μαζικά χαρακτηριστικά κι αν πάρει, υστερεί εκείνου του οργανωτικού χαρακτήρα που θα κάνει τον αγώνα άκαμπτο, μαζικά νικηφόρο και που

τα οφέλη του θα αφορούν τους πάντες. Σίγουρα δεν πρέπει να αναιρούμε ότι, σύμφωνα και με αναλυτές, τα αφεντικά στις ΗΠΑ πιέζονται με τρόπο που ενδέχεται η παραίτηση αυτή να τους αναγκάσει να ανεβάσουν τους μισθούς και τις παροχές, ώστε να βρουν εργαζόμενους να κάνουν τη δουλειά. Κι αυτό μάλιστα αποδεικνύει ότι το κεφάλαιο έχει ανάγκη την εργασία κι όχι η εργασία το κεφάλαιο. Όμως η απεργία παραμένει μια αναβαθμισμένη μορφή οργανωμένου αγώνα.

Κλείνοντας, είναι πολύ σημαντικό να κατανοήσουν οι εργαζόμενοι, ανεξάρτητα αν είναι εκεί ή εδώ (αν και σε αυτόν τον αγώνα τους το χρειάζονται και οι ίδιοι), ότι η οργάνωσή τους, η νίκη τους απέναντι στο κεφάλαιο και τον καπιταλισμό -ιδιαίτερα στη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού- θα γίνει ουσιαστικά σε πολιτική βάση, πρώτα και κύρια, στην οποία θα υπάρχει και ο συνδικαλιστικός αγώνας. Βέβαια υπάρχουν πολλά βήματα να γίνουν, ακόμα και στο συνδικαλιστικό επίπεδο. Αλλά χρειάζεται αυτή η αντίληψη για να καθοδηγηθούν τα βήματά τους στην προσέγγιση των σωματείων, την απαλλαγή από τους εργατοπατέρες και, στην τελική, τη δημιουργία επαναστατικής-κομμουνιστικής πρωτοπορίας που θα φέρει και τη συνολική ανατροπή. Μπορεί να δείχνει πεσμένη η συμμετοχή στα σωματεία, ωστόσο, τόσο η δημιουργία νέων όσο και οι αγώνες και οι απεργίες, συνδυαστικά με τη δημοσιογραφική κάλυψη, δείχνουν ότι πρόκειται για μια διαδικασία που, αν και σε πρωταρχική φάση, βρίσκεται σε εξέλιξη θετική.

Συνέχεια και αποφασιστικότητα απαιτεί ο αγώνας για την κατάργηση του νόμου 4808/21

Τη συνέχιση της δράσης της αποφάσισε η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/2021 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών» στη δεύτερη ανοιχτή της σύσκεψη το Σάββατο 12 Μάρτη στο ΕΚΑ. Μια θετική απόφαση, Βασισμένη στα θετικά στοιχεία του απολογισμού που είχε η μέχρι τώρα συγκρότηση και δράση της. Το κυριότερο ανάμεσα σ’ αυτά υπήρξε η επαναφορά του ζητήματος του νόμου Χατζηδάκη στις εργατικές διεκδικήσεις, και συγκεκριμένα με κατεύθυνση την ανατροπή του. Κάτι που έγινε κατορθωτό παρά τη στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων, οι οποίες θέλησαν ο νόμος 4808 και η εφαρμογή του, τόσο στις εργασιακές όσο και στις συνδικαλιστικές πτυχές του, να «βγει από το κάδρο». Είτε άμεσα μετά την ψήφισή του, όπως κινήθηκε ο αστικός συνδικαλισμός, είτε μετά από μια περίοδο ανάδειξης του συνθήματος «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά», όπως επέλεξε το ΠΑΜΕ, για να περάσει γρήγορα στη σημερινή φάση, στην οποία δεν κάνει πια την παραμικρή αναφορά στο νόμο. Στο πρόσφατο κεντρικό «Κάλεσμα προς τα συνδικάτα για την απεργία στις 6 Απρίλη» των σωματείων «που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ», ο νόμος 4808 απλά «δεν υπάρχει».

Η δράση της Πρωτοβουλίας, όμως, όπως και συνολικά ο αγώνας για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη, ούτε ήταν ούτε θα είναι ανέφελη. Η κατεύθυνση που έχει αναλάβει να υπηρετήσει δεν είναι «εύκολη». Η Πρωτοβουλία πρέπει να δραστηριοποιηθεί με πολύ περισσότερη ένταση και αποφασιστικότητα, αν θέλει ν’ αποτελέσει «σημείο αναφοράς» σ’ αυτή την υπόθεση. Να παρακολουθεί, ν’ αναδεικνύει και να τοποθετείται για τις εξελίξεις γύρω από το νόμο (όπως η δικαστική απόφαση στις 14/3/2022 ενάντια στην απεργία της Ομοσπ. Συνδικάτων Μεταφορών Ελλάδας γιατί «δεν τηρήθηκαν οι διαδικασίες του

ν.4808/21»), να υλοποιεί με σταθερότητα τις αποφάσεις της, να πραγματοποιήσει οργανωμένα επαφές με σωματεία και εργατικές συλλογικότητες, να κάνει παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς και εργαζόμενους.

Η διοργάνωση εκδηλώσεων σε γειτονιές, όπως προτάθηκε στη σύσκεψη, μπορεί να συμβάλει. Η συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω απ’ το ΣτΕ στις 29/3, με δεδομένη την τοποθέτηση ότι ο νόμος μπορεί να ανατραπεί μόνο στο δρόμο του αγώνα, θα πρέπει ν’ αποτελέσει κινηματικό γεγονός, κόντρα στην επιχείρηση «διαφυγής» που επιδιώκουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες -η ίδια η προσφυγή τους στο ΣτΕ άλλωστε τέτοιο χαρακτήρα είχε. Η απεργία στις 6/4 πρέπει επίσης ν’ αξιοποιηθεί ώστε η Πρωτοβουλία να θέσει πλατιά την ανάγκη της πάλης για την κατάργηση του νόμου 4808.

Μόνο μέσα από τη δράση της και στο βαθμό που καταφέρνει ν’ αναδεικνύει την κατεύθυνσή της μαζικά στους εργαζόμενους, η Πρωτοβουλία μπορεί να συσπειρώσει δυνάμεις που ως τώρα διατηρούν αποστάσεις. Η οπωσδήποτε αναγκαία διεύρυνση του μετώπου ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη προϋποθέτει όσοι αναγνωρίζουν τη σημασία του ως κεντρικό πολιτικό ζήτημα και τη δυνατότητά του ν’ αποτελέσει συνδετικό κρίκο των εργατικών αγώνων και αιχμή για το εργατικό κίνημα, να υπηρετήσουν αυτόν τον αγώνα με σταθερότητα και προσήλωση στο στόχο, παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς. Μέρος αυτών των αρνητικών συσχετισμών είναι και οι αδυναμίες, ταλαντεύσεις και δισταγμοί που εμφανίζονται ακόμα και σε σωματεία με αγωνιστική κατεύθυνση. Για να μπορέσει, όμως, η Πρωτοβουλία να στηρίξει και να ενισχύσει τις όποιες διαθέσεις αντίστασης και πάλης για την ανατροπή του νόμου εκφράζονται, είναι ανάγκη να κινηθεί πιο δραστήρια και πιο αποφασιστικά.

Ούτε προσαύξηση ούτε ρεπό δεν πήραν όσοι δούλεψαν τις αργίες λόγω κακοκαιρίας

Παρά το γεγονός ότι η 25η και η 26η Γενάρη είχαν κηρυχθεί ως αργίες για την Αττική λόγω της ισχυρής χιονόπτωσης, αρκετοί εργοδότες, όπως για παράδειγμα ο Σκλαβενίτης και τα Ελληνικά Πετρέλαια, όχι μόνο υποχρέωσαν τους εργαζόμενους να είναι στο πόστο τους βάσει κυβερνητικής απόφασης, αλλά και δεν τους έδωσαν ούτε την προσαύξηση του 75% του ημερομισθίου, ούτε το ρεπό που δικαιούνται όσοι εργάζονται τις αργίες. Η κυβέρνηση είχε στρώσει το έδαφος, τόσο με την απόφαση για εξαίρεση από την αργία μιας σειράς επιχειρήσεων όσο και με την ανακοίνωση για καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων εκείνων των ημερών από το κράτος και όχι από τους εργοδότες τους.

Η κυβέρνηση έτρεξε να ανακοινώσει μέτρα και ελαφρύνσεις, ώστε να μην επιβαρύνει τους «καλούς» εργοδότες. Αντίθετα, έκανε σαφές ότι η αργία δεν ήταν γενική για όλους, αλλά επιλεκτική ανάλογα με τις ανάγκες των επιχειρήσεων. Και βέβαια, ο εργαζόμενος ας κόψει τον λαιμό του για το πώς θα μεταβεί στο χώρο εργασίας. Όσοι κατάφεραν να φτάσουν και να κάνουν τη δουλειά τους υπό την απειλή της απόλυσης, μετά έπρεπε είτε να κατασκηνώσουν απ’ έξω είτε να ανέβουν τον Γολγοθά για να γυρίσουν στα σπίτια τους, με τον εργοδότη να «νίπτει τας χείρας». Η «ανταμοιβή» για όσους ριψοκινδύνεψαν για να μεταβούν στη δουλειά τους εκείνες τις μέρες είναι η κοροϊδία και το κουρέλιασμα της αξιοπρέπειάς τους.

Η κυβέρνηση αποδείχτηκε λοιπόν ότι δεν είναι ανίκανη αλλά φροντίζει να διευκολύνει τους εργοδότες και όχι τους εργαζόμενους αυτής της χώρας. Πήρε μέτρα για να μην επιβαρυνθούν οι εργοδότες από την κακοκαιρία, αλλά τους εργαζόμενους τους άφησε στη μοίρα τους. Η ολιγωρία της κυβέρνησης, η αποποίηση ευθύνης για τους χιλιάδες εγκλωβισμένους στην Αττική Οδό και τους άλλους δρόμους της πρωτεύουσας δεν δείχνουν ανικανότητα. Τα στραβά μάτια στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες, οι αστερίσκοι και τα παραθυράκια στα μέτρα για τους εργαζόμενους δεν δείχνουν απροσεξία ή απειρία. Αντίθετα, επαληθεύουν το γεγονός ότι αυτό το σύστημα θέλει ν’ αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους ως αναλώσιμους, χωρίς δικαιώματα και κατακτήσεις. Είναι ξεκάθαρο ότι επιδιώκει να μεταθέσει όλη την ευθύνη για τη μετακίνηση, την ασφαλιστική κάλυψη, την υγειονομική περίθαλψη στις πλάτες των ιδίων των εργαζομένων, αφαιρώντας τα «βαρίδια» απ’ την εργοδοσία. Επιδιώκει να καταργήσει εντελώς τις αργίες, ώστε να εκμεταλλεύεται στο έπακρο τον εργαζόμενο, μειώνοντας ακόμα περισσότερο το χρόνο του για ξεκούραση.

Εξού και κάθε φορά που συμβαίνουν ακραία φαινόμενα, είτε είναι πυρκαγιές, πλημμύρες, χιονοπτώσεις, σεισμοί, είτε είναι πανδημία, το σχέδιο του συστήματος είναι πολύ καλοδουλεμένο και με σταθερή κατεύθυνση κατά των εργαζομένων αυτού του τύπου.

Νομοσχέδιο για ΟΑΕΔ

Πετσόκομμα στα επιδόματα και τις παροχές για τους ανέργους

Μετά την ψήφιση και εφαρμογή του αντεργατικού και αντισυνδικαλιστικού εκτρώματος, του νόμου 4808/21, ο Χατζηδάκης έχει πιάσει για τα καλά δουλειά. Εκτός από τις αλλαγές στον ΕΦΚΑ, επανέρχεται με ένα νέο νομοσχέδιο που αποτελεί την αφετηρία για τη συρρίκνωση και διάλυση του ΟΑΕΔ. Αιχμή του νομοσχεδίου, που θα φέρει ριζικές αλλαγές στη λειτουργία του οργανισμού, είναι η διαγραφή των μακροχρόνια ανέργων από τα μητρώα και το πετσόκομμα των δικαιούχων του επιδόματος ανεργίας αλλά και κάθε είδους παροχής που υπάρχει για τους ανέργους. Αν αυτή αποτελούσε διαχρονική κατεύθυνση του συστήματος, σήμερα γίνεται επιτακτική του ανάγκη, καθώς η διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων είναι βασική προϋπόθεση τόσο για την προσέλκυση «επενδύσεων» όσο και για την είσπραξη των πολυπόθητων χρημάτων του Ταμείου Ανάκαμψης, αναγκαίων για την ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη που δεν έχει δυνατότητα για τον παραμικρό σχεδιασμό και εναποθέτει τις ελπίδες της στα ξένα αφεντικά της.

Η κυβέρνηση θέλει να δώσει διαπιστευτήρια, σε μια περίοδο που οι εξελίξεις πιέζουν και προκαλούν ανησυχία για τη σταθερότητά της στην υπηρετήση της αντιλαϊκής πολιτικής. Μέσα από διαγραφές, αριθμητικά κόλπα και τεχνάσματα, παρουσιάζει μια διαφορετική εικόνα για τους 1,1 εκατ. ανέργους που κατέγραψε ο ΟΑΕΔ τον περασμένο Δεκέμβρη. Προσπαθεί να συντηρήσει έτσι και για τους μέσα και για τους έξω το παραμύθι της «ανάπτυξης» και να συκοφαντήσει το λαό, μιλώντας για «τεμπέληδες» και «φοροφυγάδες» και υποστηρίζοντας ότι οι άνεργοι αρκούνται στα ψίκουλα του επιδόματος και δεν αξιοποιούν τις «πολλές και καλές» δουλειές που ανοίγουν. «Ξεχνάει» βέβαια ότι το επίδομα ανεργίας, που δίνεται για λίγους μήνες μετά την απόλυση, δεν αφορά παρά το 10% των ανέργων.

Σύμφωνα λοιπόν με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, διαγραφή με ισχύ δύο χρόνων θα εφαρμοστεί σε περίπτωση που ένας άνεργος αρνηθεί τρεις φορές «κατάλληλη» θέση εργασίας (με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό) που του προτείνει ο ΟΑΕΔ, ενώ σε περίπτωση άρνησης συμμετοχής σε πρόγραμμα κατάρτισης, ο άνεργος διαγράφεται για έξι μήνες. Επίσης περιλαμβάνονται μια σειρά περικοπές και προϋποθέσεις για δικαιώματα των ανέργων όπως η δωρεάν μετακίνηση με ΜΜΜ, η αυξημένη μοριοδότηση σε διαγωνισμούς ΑΣΕΠ, καθώς και η επιδότηση συμμετοχής στα προγράμματα κοινωνικού τουρισμού. Εισοδηματικά κριτήρια και όροι εφαρμόζονται ήδη σχετικά με την έκπτωση ή την απαλλαγή από τον ΕΝΦΙΑ, την παροχή ρεύματος με κοινωνικό τιμολόγιο και το επίδομα θέρμανσης.

Με τις εξελίξεις αυτές μπαίνουν τα θεμέλια για την αλλαγή του χαρακτήρα του ΟΑΕΔ, ο οποίος θα μετονομαστεί σε Δημόσια Υπηρεσία Απασχόλησης, βάζοντας ταφόπλακα στην ήδη προβληματική λειτουργία του, η οποία πολύ απέχει από υπηρεσία που προστατεύει τα δικαιώματα των ανέργων. Ουσιαστικά γίνεται νόμιμη η τακτική της ανακύκλωσης της ανεργίας και ο οργανισμός μετατρέπεται σε μεσάζοντα προσφοράς ελαστικής και φθηνής (αν όχι δωρεάν) εργασίας στους εργοδότες, με εξασφαλισμένη την απουσία δικαιωμάτων. Και όλα αυτά για εργασία μονάχα λίγων μηνών. Ιδιαίτερα με τις νέες υπερεξουσίες που δίνονται στη διοίκηση, ενισχύεται η «ευελιξία» σε όλα τα επίπεδα. Πέρα λοιπόν από ξέφραγο αμπέλι του κεφαλαίου, ο ΟΑΕΔ θα μπορεί να διαχειριστεί πιο ελεύθερα τα μεγάλα κονδύλια που τον αφορούν, με σημαντικό μερίδιο απ’ το Ταμείο Ανάκαμψης.

Σε μια περίοδο που για την καθημερινότητα του λαού και της εργατικής τάξης διαμορφώνονται δυσβάσταχτοι όροι, ενώ η προοπτική των μαζικών απολύσεων με τη νέα έξαρση της κρίσης ολοένα και πλησιάζει, η κυβέρνηση προκλητικά επιλέγει να χτυπήσει το πιο ευαίσθητο κομμάτι της κοινωνίας. Οι άνεργοι στοχοποιούνται και βρίσκονται μπροστά στον κίνδυνο της απόλυτης εξαθλίωσης, αντιμετωπίζοντας πρόβλημα επιβίωσης. Απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα, εργαζόμενοι και άνεργοι οφείλουν να αντισταθούν, να παλέψουν από κοινού για να μην περάσει το νομοσχέδιο για τον ΟΑΕΔ και να προτάξουν αιτήματα για πλήρη και σταθερή δουλειά, αυξήσεις στους μισθούς, επίδομα ανεργίας που να καλύπτει τις ανάγκες διαβίωσης για ολόκληρο το διάστημα της ανεργίας.

ΛΑΡΚΟ: ΝΕΕΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Να πυκνώσει η αλληλεγγύη, να δυναμώσουν οι εργατικοί αγώνες

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ συνεχίζουν να βρίσκονται μπροστά σε τεράστια αδιέξοδα, αποτέλεσμα των συνεχιζόμενων αντεργατικών επιλογών της κυβέρνησης και του κεφαλαίου. Οι τελευταίες εξελίξεις γύρω απ' το μέλλον των χιλίων και πλέον εργατών του εργοστασίου της Λάρυμνας έχουν έντονο αντεργατικό πρόσημο, εντείνουν την απόγνωση και γεμίζουν οργή ολόκληρη την περιοχή της ΝΑ Φθιώτιδας, που πλήττεται άμεσα από αυτές.

Σύμφωνα με την εισήγηση του ΙΤ Εργασίας και πρόεδρο του Ανώτατου Συμβουλίου Εργασίας (ΑΣΕ), απ' το σύνολο των εργαζομένων, όσοι είναι άνω των 54 ετών (υπολογίζονται περίπου στους 350), θα εργαστούν σε «κοινωνικά προγράμματα» για όσο χρονικό διάστημα απαιτείται μέχρι η συνταξιοδότησή τους. Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση πετάει ψίκουλα στους πολύπαθους εργάτες της ΛΑΡΚΟ εκμεταλλευόμενη την ανάγκη για δουλειά των περισσότερων απ' αυτούς, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να διασπάσει και να χτυπήσει το ηθικό ενός πολύμηνου αγώνα που εξελίσσεται. «Κοινωνική εργασία» για ολόκληρο το λαό σημαίνει μισθούς πείνας και τεράστια αβεβαιότητα.

Οι υπόλοιποι 750 εργάτες πετούν στο δρόμο της ανεργίας αφού προωθείται η άμεση

απολύσή τους. Μάλιστα, η ανακοίνωση διαβεβαιώνει -λες και πρέπει να πούμε και ευχαριστώ στην κυβέρνηση- ότι οι απολυμένοι θα λάβουν το 100% της αποζημίωσης, δηλαδή ό,τι τους αναλογεί σύμφωνα με την τρέχουσα νομοθεσία. Ταυτόχρονα δίνει τη δυνατότητα σε όσους θέλουν να επαναπροσληθούν με νέες σχέσεις εργασίας και με τρίμηνες επαναλαμβανόμενες συμβάσεις. Το αντεργατικό θράσος γύρω απ' την υπόθεση της ΛΑΡΚΟ και το μέλλον των εργατών, των οικογενειών τους και ολόκληρων περιοχών δεν έχει σταματημό.

Οι παραπάνω αποφάσεις αφορούν το σενάριο που η πώληση της ΛΑΡΚΟ προχωράει απρόσκοπτα. Η πραγματικότητα όμως είναι αρκετά πιο περίπλοκη και οι διαγωνισμοί που πραγματοποιούνται εδώ και περισσότερο από ένα χρόνο καταλήγουν «άγονοι» ο ένας μετά τον άλλο. Μάλιστα ο τελευταίος, του οποίου η διορία έληξε στις 14 Μάρτη, πήρε εκ νέου παράταση μέχρι το τέλος του μήνα έτσι ώστε να διευθετηθούν και οι τελευταίες «εκκρεμότητες». Διαβάζοντας λίγο καλύτερα την ειδησεογραφία, αποκαλύπτεται ότι με τον όρο «εκκρεμότητες»

το υπουργείο Εργασίας εννοεί τις πολυπόθτες για το κεφάλαιο απολύσεις των εργαζομένων που γράψαμε παραπάνω.

Είναι ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση χωρίς ίχνος ενδιασμών και με μπόλικο ταξικό θράσος «καθαρίζει το πεδίο» για να μπορεί να πουλήσει το φιλέτο δίχως επιπρόσθετα βάρη και μεγάλα μισθολογικά κόστη, έτσι ακριβώς όπως επιβάλουν «οι ανάγκες της αγοράς» (διάβαζε «ο σύγχρονος εργασιακός μεσαίωνας»). Την ίδια ακριβώς στιγμή το σενάριο γενικής πτώχευσης και το λουκέτο λόγω αδυναμίας ολοκλήρωσης της διαδικασίας πώλησης έρχεται δυναμικά στην επικαιρότητα, εντείνοντας την πολιτική της καταστροφής και της ερημοποίησης.

Τα σενάρια του κεφαλαίου για το μέλλον της ΛΑΡΚΟ είναι παιχνίδια με τη ζωή ολόκληρων περιοχών. Μπροστά στις εξελίξεις, οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ, οι οικογένειές τους, οι κάτοικοι της περιοχής πρέπει να αντιτάξουν τον ανυποχώρητο αγώνα και την ταξική αλληλεγγύη. Ο αγώνας ενάντια στην πώληση ή το κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ, η μάχη ενάντια στις μαζικές απολύσεις εργατών, ο αγώνας για δουλειά με δικαιώματα και ανθρώπινες συνθήκες ζωής και εργασίας είναι δίκαιος, πρέπει να στηριχθεί πολύπλευρα και μπορεί να νικήσει.

21-22 ΜΑΡΤΗ

Εκλογές στο Γ.Ν.Α.
«Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ»

Στις 21 και 22 Μάρτη θα γίνουν οι εκλογές για το Δ.Σ. του συλλόγου εργαζομένων στο ΓΝΑ «Γ.ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ» και την ανάδειξη εκπροσώπων στο συνέδριο της ομοσπονδίας (ΠΟ-ΕΔΗΝ). Οι εκλογές αυτές έπρεπε να γίνουν το Δεκέμβρη, αλλά αναβλήθηκαν τη μέρα της τότε εκλογοαπολογιστικής συνέλευσης μετά από παρέμβαση του διοικητή, ο οποίος επικαλέστηκε τη μεγάλη διασπορά του ιού τόσο στο νοσοκομείο όσο και έξω απ' αυτό, με τις ΔΑΚΕ και ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ (ΠΑΣΚ), που έχουν την πλειοψηφία στο ΔΣ, να το αποδέχονται.

Το κλίμα δεν είναι ιδιαίτερα καλό. Παρ' όλο που τα δύο τελευταία χρόνια οι εργαζόμενοι αρκετές φορές έδειξαν την ανησυχία τους τόσο για τις πρωτόγνωρες καταστάσεις που ζούσαν (πανδημία, έλλειψη προσωπικού, εντατικοποίηση, μετακινήσεις σε άλλο τμήμα, άλλο νοσοκομείο, ακόμη κι άλλη πόλη, μετατροπές και ξαναμετατροπές των κλινικών σε COVID και non-COVID κ.ά.), όσο και τη διάθεσή τους ν' αντισταθούν. Στις κινητοποιήσεις που έγιναν στο χώρο του νοσοκομείου συμμετείχαν αρκετοί συνάδελφοι, αν και οι περισσότεροι όχι συστηματικά γιατί πολλοί φρόντισαν να τους απογοητεύσουν έγκαιρα. Η απουσία του προεδρείου απ' αυτές τις κινητοποιήσεις άλλωστε έστειλε τα «κατάλληλα» μηνύματα. Το ίδιο και η γενική απαξίωσή τους προς το συλλογικό όργανο που ελέγχουν, με χαρακτηριστική τη μη κατάθεση απολογισμού στην, άμαξη, εκλογοαπολογιστική συνέλευση (τη μόνη συνέλευση στην οποία ο πρόεδρος καταδέχτηκε να εμφανιστεί), με τοποθέτηση ότι «έτσι γίνεται πάντα».

Δυστυχώς, οι παρατάξεις που αναφέρονται στο κίνημα δεν κατόρθωσαν να μετατρέψουν την οργή και την αγανάκτηση που αισθάνθηκαν οι εργαζόμενοι, βλέποντας την εγκατάλειψη τόσο τη δική τους όσο και του λαού από την πλευρά της κυβέρνησης και των (ει)δικών της, σε διάθεση για μαζικό και παρατεταμένο αγώνα. Η πτοπαθεία, η μοιρολατρία και η ανάθεση καλά κρατεί.

Ως Ταξική Πορεία, δίνουμε τη μάχη, γνωρίζοντας πως οι εκλογές δεν αλλιάζουν τις καταστάσεις, πως δεν υπάρχουν σωτήρες και μόνο με μαζικούς κι οργανωμένους αγώνες μπορούμε να βελτιώσουμε τις συνθήκες ζωής και δουλειάς μας. Τη μάχη θα συνεχίσουμε να τη δίνουμε και μετά τις εκλογές, μιας και η κατάσταση -όπως δείχνουν τα πράγματα- θα γίνει ακόμα χειρότερη. Το «νέο ΕΣΥ» που προωθεί η κυβέρνηση θα φέρει τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία και το λαό σε πολύ χειρότερη θέση. Ο νόμος 4808/2021, γνωστός και σαν απεργοκτόνος νόμος Χατζηδάκη, βγάζει στην παρανομία τη συλλογική δράση των εργαζομένων απέναντι στις κυβερνητικές επιδιώξεις, γι' αυτό και η πάλη για την κατάργησή του παραμένει απαραίτητη.

Ο δρόμος για το «νέο ΕΣΥ» περνά μέσα από απολύσεις

Δύο χρόνια τώρα, ο λαός έχει αφεθεί έρμαιο στον υγειονομικό κίνδυνο, με τα νοσοκομεία να ρημάζουν, τους εργαζόμενους σ' αυτά να μειώνονται αριθμητικά και να εξουθενώνονται, και τους δεκάδες χιλιάδες θανάτους από κορωνοϊό να κρύβουν πίσω τους άλλους τόσους θανάτους και αναπηρίες από ασθένειες που υποθεραπεύτηκαν γιατί δεν υπήρχε κρεβάτι ή προσωπικό για να παρέχει περίθαλψη.

Τα απανωτά χτυπήματα της κυβέρνησης στο δικαίωμα στη δουλειά και τη ζωή φαίνεται πως δεν ήταν αρκετά για το σύστημα. Γι' αυτό και πριν τελειώσει η πανδημία δρομολογούνται καταγιστικές εξελίξεις στα νοσοκομεία. Ένα από τα πιο σημαντικά στοιχεία του υπουργείου Υγείας, που συμπυκνώνει τον πυρήνα της επίθεσης και στρώνει το δρόμο για διάλυση της δωρεάν περίθαλψης, είναι οι απολύσεις των υγειονομικών που τέθηκαν σε αναστολή λόγω μη εμβολιασμού. Το επόμενο διάστημα είναι κρίσιμο, όχι μόνο για τους 5.000 εργαζόμενους σε αναστολή, αλλά για το σύνολο των εργαζομένων στα νοσοκομεία και το δημόσιο τομέα. Στις 31 Μάρτη λήγει η προθεσμία εμβολιασμού και η κυβέρνηση δεν το κρύβει πως σκέφτεται σοβαρά την οριστική απόλυσή τους.

Μια τέτοια εξέλιξη είναι τρομερά επικίνδυνη για κάθε εργαζόμενο. Η μαζική απόλυση ανθρώπων που βρίσκονται σε καθεστώς μόνιμης και σταθερής δουλειάς θα σημάνει το τέλος της μονιμότητας στο δημόσιο. Τα νοσοκομεία θα στερηθούν πολύτιμο προσωπικό. Αυτός ο αριθμός εργαζομένων, που δεν έχουν και ούτε προβλέπεται να αντικατασταθούν, αντιστοιχεί σε περίπου 2 μεγάλα νοσοκομεία.

Στην πραγματικότητα ανοίγει ο δρόμος για το «νέο ΕΣΥ», που προβλέπει συγχωνεύσεις νοσοκομείων και κλείσιμο τμημάτων. Οι αριθμοί των εργαζομένων, που και προ πανδημίας ήταν ανεπαρκείς, θα φαντάζουν πλέον για το σύστημα πλεονάζοντες, και οι απολύσεις με οποιαδήποτε αφορμή (μη εμβολιασμός τώρα, αξιολόγηση κ.ο.κ. αύριο) θα γίνουν «κα-

νονικότητα». Η ανατροπή στις εργασιακές σχέσεις που μεθοδεύεται χρόνια, τώρα θα επιταχυνθεί, καθώς με τις απολύσεις και τα κενά που θα αφήσουν στα νοσοκομεία θ' ανοίξει και ο δρόμος για τις ΣΔΙΤ, τα απογευματινά χειρουργεία έναντι αδρής αμοιβής και την απασχόληση ιδιωτών στα δημόσια νοσοκομεία με part-time συμβάσεις. Κι όλα αυτά δεν αποτελούν υποθετικά σενάρια που εξάγονται συμπερασματικά διαβάζοντας τις προθέσεις της κυβέρνησης, αλλά στόχοι ευθαρσώς διατυπωμένοι απ' το υπουργείο και την κυβέρνηση.

Είναι ξεκάθαρο πως η δωρεάν περίθαλψη του λαού και τα εργασιακά δικαιώματα είναι ξένα σώματα για το σύστημα. Το κλείσιμο νοσοκομείων πριν 10 χρόνια, η καθιέρωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας σε αυτά, η προετοιμασία νομοσχεδίων για ΣΔΙΤ προ πανδημίας και οι χιλιάδες αναστολές εργασίας εν καιρώ πανδημίας το μαρτυρούν. Η ατομική ευθύνη που προσπάθησαν να μας φορτώσουν για τον κορωνοϊό, φαίνεται πως θα επεκταθεί σε κάθε ασθένεια. Ατομική ευθύνη για την αρρώστια και ατομική οικονομική αιμορραγία για τη θεραπεία. Ο λαός θα αφεθεί στη μοίρα του και η πρόσβαση στην περίθαλψη θα βρísκει πολλά ταξικά εμπόδια, από τον οικογενειακό γιατρό της πρωτοβάθμιας έως την οικονομική ανέχεια.

Αλλά κι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία θα εξαθλιωθούν ακόμα περισσότερο. Χωρίς μόνιμη και σταθερή δουλειά, με υβριδικές σχέσεις εργασίας, λίγο στο δημόσιο και λίγο ιδιώτες, δανεικοί από το δημόσιο σε ΣΔΙΤ ή σκληροί ιδιωτικών νοσοκομείων που παρέχουν υπηρεσίες στα δημόσια νοσοκομεία, θα προσπαθούν να επιβιώσουν σ' ένα περιβάλλον όλο και πιο εντατικοποιημένο, ανασφαλές και κακοπληρωμένο. Μεγάλος κερδισμένος θα είναι το κεφάλαιο, που στις πλάτες των εργαζομένων και του πόνου του λαού θα κερδοφορεί ασύστολα.

Η συστηματική εξαπάτηση για σταδιακή βελτίωση της κατάστασης είναι οφθαλμοφανής. Οι «έξυπνες» προτάσεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, όπως αυτή για επίταξη του ιδιωτικού τομέα, είναι άμεσα αξιοποιήσιμες απ' το σύστημα σε βάρος του λαού. Είδαμε, άλλωστε, στην πανδημία να επιτάσσονται οι ιδιωτικές κλινικές και να θησαυρίζουν, χωρίς κανένα όφελος για τους εργαζόμενους και τους ασθενείς. Λαός και εργαζόμενοι στα νοσοκομεία πρέπει να παλέψουμε για αιτήματα που δεν μπορούν ν' αφομοιωθούν από το σύστημα. Όταν καταργείται η μόνιμη και σταθερή δουλειά πρέπει να την υπερασπιστούμε και να παλέψουμε ενάντια στις απολύσεις και για μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Απέναντι στο «νέο ΕΣΥ» και το χτύπημα της δωρεάν περίθαλψης να παλέψουμε για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, ενάντια στα λουκέτα νοσοκομείων και διεκδικώντας το άνοιγμα νέων.

6 Απρίλη ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ!

Απέναντι στον πόλεμο, τη φτώχεια και την εργασιακή βαρβαρότητα, απαντάμε με μαζικό αγώνα!

Κάθε λόγο έχει ο κόσμος της δουλειάς να κατέβει στους δρόμους, σε κάθε πόλη της χώρας, στις 6 του Απρίλη! Να δώσει την απεργιακή μάχη, να διαδηλώσει και να εκφράσει μαζικά, αποφασιστικά και οργανωμένα την εναντίωσή του στο όλο και πιο ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνεται καθημερινά απ' την κυβέρνηση και τα ντόπια και ξένα αφεντικά της. Να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις του που ξεδοντιάζονται με βίαιο τρόπο και να διεκδικήσει δουλειά και ζωή με δικαιώματα και αξιοπρεπείς όρους! Να κάνει την απεργία αυτή δική του υπόθεση, κόντρα στις επιδιώξεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών που, παρ' όλο που αναγκάστηκαν να την προκηρύξουν, εξακολουθούν να κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να υπονομεύσουν τους αγώνες των εργαζομένων και να τοσάκισουν κάθε αγωνιστική διάθεση.

Η «νεκρανόσταση» της ΓΣΕΕ, αλλά και της ΑΔΕΔΥ, και η απόφασή τους να καλέσουν γενική απεργία σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, δεν αλλάζει στο παραμικρό το ρόλο που έχουν επιλέξει να παίξουν εδώ και καιρό. Ο βρώμικος ρόλος του νεκροθάφτη του εργατικού κινήματος που έχουν αναλάβει για χάρη της ντόπιας άρχουσας τάξης και των επιδιώξεών της, επιβεβαιώνεται από τη στάση τους όλο το τελευταίο διάστημα, αλλά και από τα χαρακτηριστικά που θέλουν να δώσουν στην απεργία της 6ης Απρίλη, την οποία θέλουν να μετατρέ-

ψουν σε μια άσφαιρη τουφεκιά. Η απόλυτη σιγή που έχει κρατήσει η συνδικαλιστική ηγεσία όλο αυτό το διάστημα είναι εκκωφαντική!

Την ίδια ώρα που η διαχείριση της πανδημίας και η ακρίβεια διαμορφώνουν δυσβάσταχτους όρους για τους εργαζόμενους, ενώ ο ν.4808, το τερατούργημα Χατζηδάκη, έχει τεθεί σε εφαρμογή και οι εργοδότες ενισχύουν τη φαρέτρα τους με τις αντιδραστικές διατάξεις του, οι εργατοπατέρες σφυρίζουν αδιάφοροι! Τόσους μήνες, δεν ψέλλισαν ούτε μισή λέξη για απεργία (ούτε καν η εθιμοτυπική του προϋπολογισμού δεν έγινε), αντίθετα, προσπάθησαν να καλλιεργήσουν κλίμα υποταγής και πτοπαθείας, να θάψουν και να υπονομεύσουν τους εργατικούς αγώνες που έδωσαν και δίνουν μια σειρά κλάδοι, απέναντι στην εργασιακή βαρβαρότητα. Είναι, άλλωστε, οι ίδιες δυνάμεις που πριν την ψήφιση του ν. Χατζη-

δάκη ακύρωναν απεργίες και έκαναν τα πάντα για να τοσάκισουν την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων και που, ακόμη και τώρα, πασχίζουν για να μη συνδεθεί η απεργία αυτή με τον αναγκαίο αγώνα που πρέπει να δοθεί για την ανατροπή του νόμου.

Από δίπλα και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που παρά τους γνωστούς βερμπαλισμούς και τις ταξικές κορώνες, με τη στάση τους υπονομεύουν τα μεγάλα καθήκοντα που έχει μπροστά του το εργατικό κίνημα. Τον «απεργιακό Νοέμβρη» που έγινε «απεργιακός Δεκέμβρης», για να καταλήξει να γίνει ουρά της «τρισκατάρατης» ΓΣΕΕ και τον «μεγάλο ξεσπικισμό» που προετοιμάζει τάχα εδώ και μήνες το ΠΑΜΕ, ούτε τα είδαμε, ούτε υπάρχει περίπτωση να τα δούμε, όσο περνάει απ' το χέρι της δύναμης αυτής. Η απροθυμία του ΠΑΜΕ να σταθεί στο ύψος των απαιτήσεων και να δώσει τη μάχη

για την ανατροπή του νόμου 4808 (εδώ δε δίνει καν τη μάχη για «να μείνει ο νόμος στα χαρτιά») είναι ενδεικτική του τι (δεν) έχουμε να περιμένουμε απ' την πλευρά του.

Αντίθετα, έχουμε να περιμένουμε πολλά απ' την τεράστια οργή και αγανάκτηση που κατακλύζει τον κόσμο της δουλειάς και αναζητά αγωνιστική διέξοδο! Από τους μεγάλους εργατικούς αγώνες που ξεσπούν το τελευταίο διάστημα, υπενθυμίζοντας ότι η εργατική τάξη δε θα κοιτά με σκυμμένο το κεφάλι τα εργασιακά της δικαιώματα να τοσάκίζονται και τα όπλα που έχει για να οργανώνει την πάλη της να κρίνονται παράνομα. Και ακριβώς αυτή η οργή πρέπει να εκφραστεί μαζικά και δυναμικά και στην απεργία στις 6 του Απρίλη! Ενάντια στους σχεδιασμούς του σάπιου συστήματος που μακελεύει το λαό της Ουκρανίας και που προετοιμάζει όλους τους λαούς του κόσμου να γίνουν κρέας για τα κανόνια του, ενάντια στην εμπλοκή της χώρας μας σε αυτά τα σχέδια, ενάντια στην ακρίβεια και τη σκληρή λιτότητα, απ' τα οποία ο λαός και η εργατική τάξη της χώρας ήδη υποφέρουν, ενάντια στο ξεκλήρισμα κατακτήσεων ολόκληρων δεκαετιών, όλος ο κόσμος της εργασίας πρέπει να διατρανώσει στην απεργία αυτή ότι θα υπερασπιστεί το δικαίωμα του στη δουλειά και στη ζωή! Η άσφαιρη τουφεκιά που θέλει η συνδικαλιστική ηγεσία, να γίνει εφιαλτήριο ανυποχώρητου αγώνα!

ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ!

Πάλη για συλλογικές συμβάσεις, αυξήσεις, πλήρη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα

Ενας στους τρεις εργαζόμενους, και συγκεκριμένα το 35,9% των μισθωτών (779.665 σε σύνολο 2.168.847), εργάζεται με μερική απασχόληση και αμείβεται μόνο με 416 ευρώ καθαρά το μήνα. Στο σύνολο δεν των μισθωτών (μερικής και πλήρους απασχόλησης) ο μέσος μηνιαίος μισθός είναι περίπου 830 ευρώ καθαρά.

Η ανεργία το Γενάρη του 2022 ήταν στα 12,8% (παρά τα κάθε λογής μαγειρέματα που σκαρφίζεται το σύστημα για να την εμφανίζει μειωμένη), καθώς καταγράφηκαν 587.152 άνεργοι.

Και μόνο μέσα από αυτήν τη σύντομη αναφορά μπορεί να δει κανείς την τραγική κατάσταση που επικρατεί στους εργαζόμενους και την εργασιακή τάξη. Η επέλαση της φτώχειας και της ανασφάλειας είναι σε πλήρη εξέλιξη. Και φυσικά, η κατάσταση αυτή επιδεινώνεται με ραγδαίους ρυθμούς, καθώς οι εργαζόμενοι επιβαρύνονται με τις τραγικές συνέπειες της ακρίβειας στα βασικά είδη διαβίωσης, στα καύσιμα, στους λογαριασμούς ρεύματος και φυσικού αερίου.

Ακόμη πιο τραγική, κυνική και εξοργιστική, είναι η προσπάθεια των κυβερνητικών και συστημικών στελεχών να πείσουν τους εργαζόμενους ότι «όλα βαίνουν καλώς». Πακτωλούς καταθέσεων διαπιστώνει ο αρχιτραπέζιτης Στουρνάρας και τους αποδίδει στα... μεγάλα ποσά που έδωσε η κυβέρνηση προς νοικοκυριά και επιχειρήσεις κατά τη διάρκεια της πανδημίας!!! «Ενας σημαντικός αριθμός νοικοκυριών και επιχειρήσεων, όπως και το κράτος, έχουν σημαντικά αποθεματικά» δή-

λωσε ο οικονομολόγος της... πεντάρας για να συμπληρώσει ότι «οι αποταμιεύσεις, που έχουν συσσωρευτεί, είναι αποταμιεύσεις που μπορεί να βγάλουν ένα νοικοκυριό ή μια επιχείρηση από μια δύσκολη θέση για μεγάλο χρονικό διάστημα».

Πρόκειται για δηλώσεις που συμπληρώνουν τις δηλώσεις του Κυρ. Μητσotάκη για την «καταπληκτική ποιότητα ζωής» στην Ελλάδα, και τόσες άλλες που θέλουν να κάνουν το μαύρο-άσπρο. Και αν είναι κάτι που πρέπει να κρατήσουμε από τέτοιου είδους δηλώσεις (πέρα από το επίπεδο του κυνισμού και της απανθρωπιάς της ντόπιας άρχουσας τάξης) είναι το ότι προμηνύουν την επέκταση αυτής της κατάστασης για μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτόν το σκοπό θέλει να υπηρετήσει όλη αυτή η ιδεολογική επίθεση, η διαρκής επανάληψη των κυβερνητικών επιχειρημάτων ενάντια σε όσους κατηγορούν την πολιτική της στο οικονομικό πεδίο.

Και πάλι στα επιχειρήματα για την παγκόσμια οικονομική και ενεργειακή κρίση (που «μοιραία» πλήττει και τη χώρα) έρχεται να προστεθεί ο πόλεμος στην Ουκρανία και οι «μοιραίες» συνέπειές του στην περαιτέρω επιδείνωση της κατάστασης για το λαό και τους εργαζόμενους. Ένας νέος γύρος ιδεολογικής επίθεσης απέναντι στο λαό και τους εργαζόμενους έχει ήδη ξεκινήσει:

Οι υπέρογκες εξοπλιστικές δαπάνες πρέπει να θεωρούνται απαραίτητες και δικαιολογημένες. Και ως σημαίνουν τεράστια κερδοφορία για την πολεμική βιομηχανία την ώρα που ο λαός πεινάει. Καμάρωνε ο Κυρ. Μη-

τσotάκης στη Βουλή για την «επιβεβαίωση» της κίνησης να αγοραστούν τα Ραφάη και οι φρεγάτες.

Οι τεράστιες αυξήσεις στα καύσιμα και στα είδη πρώτης ανάγκης πρέπει να θεωρούνται «μοιραία» συνέπεια του πολέμου κι ως σημαίνουν την απροκάλυπτη κερδοφορία μιας ολόκληρης αλυσίδας κεφαλαιοκρατών που εκμεταλλεύονται την πολεμική σύγκρουση για να κάνουν «χοντρές μπίζνες».

Και φυσικά πρέπει να θεωρείται «δεδομένο» ότι κάθε συζήτηση περί αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις είναι από την αρχή της καταδικασμένη να προσκρούσει στον «τοίχο» της «αντικειμενικής αδυναμίας» των εργοδοτών να τα βγάλουν πέρα. Για μια ακόμη φορά, οι εργαζόμενοι θα κληθούν να βάλουν πλάτη (δηλαδή να τα φορτωθούν όλα στη δική τους πλάτη) προκειμένου να «δισσωθεί» η «εθνική» οικονομία αλλά και για να «δισσωθεί» η εκάστοτε επιχείρηση. Και ιδιαίτερα στις μικρές επιχειρήσεις αυτή η κατάσταση των πιέσεων προμηνύεται αφόρητη.

Να θυμίσουμε ότι η αστική αντεργατική νομοθεσία είναι ιδιαίτερα εξοπλισμένη απέναντι σε κάθε εργατική διεκδίκηση. Απεργίες μπορούν να κριθούν καταχρηστικές εάν αυτά που διεκδικούν κριθεί ότι υπερβαίνουν τις δυνατότητες του εργοδότη, ενώ ακόμη και ο καθορισμός του ύψους του κατώτατου μισθού, που είναι πλέον στην αρμοδιότητα του κράτους, λαμβάνει υπόψη του -πριν απ' όλα- τις «αντοχές» της ελληνικής οικονομίας.

As μην απορήσει λοιπόν κανείς εάν η περφόρη δευτέρη και «γενναία» δόση της σύ-

ξης στον κατώτατο μισθό που υποσχέθηκε ο Κυρ. Μητσotάκης για τον Μάρη, μετατραπεί σε ένα απλό φιλοδώρημα.

• Οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα λόγο να συνηγορήσουν στην αστική επιχειρηματολογία. Δεν έχουν κανένα λόγο να αποδεχτούν την παραπέρα λεηλασία του εισοδήματος, των μισθών και των δικαιωμάτων τους. Δεν έχουν κανένα λόγο να αποδεχτούν την «αντικειμενικότητα» της ιμπεριαλιστικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Εάν υπάρχει κάτι που είναι πράγματι αντικειμενικό, αυτό είναι η αναγκαιότητα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων να ανατρέψουν το σύστημα που βοοδοέρνει στην κρίση του και οδηγεί τους λαούς στη φτώχεια, την εξαθλίωση και τη σφαγή.

Και σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να συγκροτηθεί η εργατική και λαϊκή πάλη. Διεκδικώντας και όχι σκύβοντας το κεφάλι. Προβάλλοντας τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και όχι συνθηκολογώντας. Παλεύοντας για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις που να καλύπτουν το κόστος της ζωής και όχι κοστολογώντας τις «αντοχές της οικονομίας». Παλεύοντας για πλήρη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα και όχι αποδεχόμενη τη μισοδουλειά και τη μισοζωή. Παλεύοντας ενάντια στο μακέλεμα του ουκρανικού λαού που έστησε ο ιμπεριαλισμός και απαιτώντας την άμεση απομπλοκή της χώρας, να φύγουν οι νατοϊκές βάσεις από τη χώρα, να φύγει η χώρα από το NATO και την ΕΕ.

Πόλεμος και διπλωματία στο ματωμένο σώμα της Ουκρανίας

Μπαίνουμε στην τέταρτη εβδομάδα της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, αυτή τη ματωμένη τομή στον κλιμακούμενο ανταγωνισμό ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας, στο σώμα της Ουκρανίας και συνολικά στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, που μετρά ακόμα από τις καταρρεύσεις των χωρών του παλινόρθωμένου καπιταλισμού. Οι επιπτώσεις αυτών των γεγονότων θα είναι πολλές και μεγάλες, όποιες κι αν είναι οι επόμενες εξελίξεις. Και φυσικά θα ήταν κάτι παραπάνω από αφελής κάποιος που, μέσα σ’ ένα τοπίο τέτοιας ρευστότητας και αντιφάσεων στις κινήσεις των μεγάλων δυνάμεων, εν μέσω μάλιστα μιας τόσο σημαντικής σύγκρουσης, επικειρόυσε να δώσει απόλυτες απαντήσεις στο «τι μέλλει γενέσθαι», πράγμα που συνδέεται άρρηκτα με την «επόμενη μέρα» που ζημερώνει για την Ουκρανία, την Ευρώπη και τον κόσμο. Στο πεδίο αυτό το μόνο σίγουρο είναι πως ζημερώνουν πολύ άσχημες μέρες για τους λαούς και μόνο σ’ αυτό ανήκει το καθήκον να τις αποτρέψουν/ανατρέψουν. Με δεδομένα τα προηγούμενα και με επίγνωση του γεγονότος ότι οι ειδήσεις περνούν από χίλια φίλτρα ψέματος μέχρι να φτάσουν σε μας (όπως άλλωστε και στους λαούς), μπορούμε να επικειρήσουμε σε αδρές γραμμές να σκιαγραφήσουμε τα μείζονα ζητήματα από κάθε πλευρά.

Η ρωσική αντίφαση, οι αμερικανικές ημιτελείς επιτυχίες και η... αναζήτηση της ΕΕ

Αποδεικνύεται μέρα τη μέρα πως η απόφαση για την επίθεση αποτελούσε μια υψηλού ρίσκου κίνηση, πάρθηκε κάτω από πίεση και στη βάση «πιθανολογούμε» ορισμένων εκτιμήσεων. Η πρώτη μάλλον αφο-

ρούσε το ότι η Ουκρανία με τον κλιμακούμενο εξοπλισμό της από τη Δύση τούς τελευταίους μήνες μετατρέπονταν ντε φάκτο σε νατοϊκή χώρα, κάτι που θα μεγάλωνε καθημερινά το κόστος μιας επίθεσης που θα καθυστερούσε. Η δεύτερη αφορούσε μια εκτίμηση για σχετικά γρήγορη υποταγή του ουκρανικού στρατού και της πολιτικής του ηγεσίας. Υποτίμησε η ρωσική ηγεσία το μέγεθος και την ποιότητα της στήριξης του ουκρανικού στρατού και της πολιτικής του ηγεσίας. Υποτίμησε η ρωσική ηγεσία το μέγεθος και την ποιότητα της στήριξης του ουκρανικού στρατού και της πολιτικής του ηγεσίας. Υποτίμησε η ρωσική ηγεσία το μέγεθος και την ποιότητα της στήριξης του ουκρανικού στρατού και της πολιτικής του ηγεσίας.

Το πεδίο των μαχών είναι εκείνο που κατ’ εξοχήν διαμορφώνει ή όχι τους όρους για τις οποιοσδήποτε εξελίξεις στο διπλωματικό πεδίο. Ωστόσο, ακριβώς σ’ αυτό το πεδίο η ρωσική εισβολή αντιμετωπίζει από την αρχή της μια μεγάλη αντίφαση μεταξύ των πολιτικών της στόχων και της ανάγκης να υπάρξει στρατιωτική αποτελεσματικότητα.

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν θέλει να ισοπεδώσει τις «Βασικά με ρωσόφωνο πληθυσμό» πόλεις της Ανατολικής Ουκρανίας, όχι γιατί λυπάται, αλλά γιατί έτσι θα τινάζε στον αέρα τη βάση στήριξής του στην περιοχή και κάτι τέτοιο αντίκειται στον πολιτικό στόχο ελέγχου της. Ωστόσο, η επιλογή του ουκρανικού στρατού (με την απλόχερη βοήθεια των δυτικών συμβούλων) να μη δώσει μάχη ανοικτού πεδίου, η εργαλειοποίηση των ρωσόφωνων πληθυσμών των πόλεων από αυτόν και η χρησιμοποίησή τους ως «ασπίδα» (η Ρωσία τους εργαλειοποιεί μέσω του αποκλεισμού) έχει καθυστερήσει αρκετά την προώθηση της ρωσικής πολεμικής μηχανής και θέτει κάθε μέρα και πιο έντονα στον ρωσικό ιμπεριαλισμό το εξής δίλημμα: να συνεχίσει σ’ αυτό πάνω-κάτω το «μοτίβο», ευελπιστώντας

στην κάμψη του αντιπάλου και το άνοιγμα της οδού των διαπραγματεύσεων, με αυτόν να έχει τελικά το πάνω χέρι, επιλογή όμως που στο στρατιωτικό πεδίο παράγει «βάλτωμα» (έστω μερικό και σχετικό) και ήδη χρησιμοποιείται από τις ΗΠΑ-ΝΑΤΟ σε όλα τα πεδία ενάντια του; Ή να κάνει χρήση της συντριπτικής στρατιωτικής του υπεροχής με ό,τι αυτό θα παράξει για τις ήδη τραυματισμένες του σχέσεις με αυτούς τους πληθυσμούς αλλά και τι θα εισπράξει ως αντίδραση από ΗΠΑ-Δύση; Οι δυσκολίες και η μεγάλη αντίφαση που περιγράφουμε έχει ζορίσει τη ρωσική ηγεσία. Κάθε μέρα που περνάει λειτουργεί -σ’ αυτό τουλάχιστον το πεδίο- υπέρ του Ζελένσκι και προπαντός των δυτικών προστάτων του. Επιπλέον «ανοίγει την όρεξη» στο ΝΑΤΟ να αποτολμήσει το αδιανόητο: δηλαδή να εμπλακεί στη σύγκρουση, πετώντας την καυτή πατάτα στη ρωσική πλευρά (π.χ. δίνουμε αεροπλάνα στο Κίεβο - τολμάτε να τα καταρρίψετε;). Σε κάθε περίπτωση, η Ρωσία δεν μπορεί να γυρίσει πίσω και θα επιδιώξει να δημιουργήσει τέτοια στρατιωτικά δεδομένα που να αντανάκλαστούν στο πολιτικό-διπλωματικό πεδίο όσον αφορά την «τύχη» της Ουκρανίας και όχι μόνο.

Οι ΗΠΑ σ’ αυτό το μεσοδιάστημα των τριών εβδομάδων μπορούμε να πούμε ότι είχαν μια σειρά πολιτικές επιτυχίες. Πρώτη και με διαφορά, το πάγωμα για απροσδιόριστο χρόνο του Nord Stream 2, την υπονόμευση δηλαδή της στρατηγικής ενεργειακής συνεργασίας Ρωσίας-Γερμανίας, και το άνοιγμα της συζήτησης στην ΕΕ για το αμερικανικό LNG. Στο ευρύτερο πεδίο, η «νεκρανάσταση» του «εγκέφαλικά νεκρού» ΝΑΤΟ, το μεγάλο κύμα οικονομικών κυρώσεων εναντίον της Ρωσίας

και το σύρσιμο των Ευρωπαίων πίσω από αυτά. Η δημιουργία ισχυρότερων δεσμών με τη «Νέα Ευρώπη» και η επαναφορά του «εργαλείου» πίεσης στην ΕΕ, και όχι μόνο, που λέγεται «αγγλοσαξονικός άξονας». Συνολικά, η προώθηση της γραμμής του «ελεύθερου κόσμου» ενάντια στους «αυταρχικούς ηγέτες» ώστε να μπει στο κάδρο και η Κίνα.

Φυσικά, η άλλη πλευρά του νομίσματος είναι ο ισχυρός προβληματισμός για το αν οι καταστάσεις στην Ουκρανία τραβήχτηκαν «από τα μαλλιά» και συνακόλουθα η μεγάλη ανησυχία τμημάτων του αμερικανικού κατεστημένου αν η Ρωσία, παρά τα τραύματα που έχει ήδη ή που θα αποκτήσει, καταφέρει εν τέλει να αλλάξει τους όρους της παγκόσμιας αντιπαράθεσης, ξεκινώντας από το πιο κρίσιμο πεδίο, το ευρωπαϊκό.

Επιπλέον η Ουάσινγκτον γνωρίζει από πρώτο χέρι πόσο επισφαλής και σχετική είναι η αναγκαστική και η μέχρις ενός σημείου ευθυγράμμιση των ευρωπαίων συμμάχων - ανταγωνιστών με τις δικές της κινήσεις και ιεραρχήσεις. Θα δούμε και τι θα δώσει αλλά και τι θα αφήσει ανοικτό η επικείμενη σύνοδος κορυφής της ΕΕ με την παρουσία του Μπάιντεν.

Πάντως οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές με κάθε ευκαιρία υπογραμμίζουν τις διαφοροποιήσεις τους από τη γραμμή των ΗΠΑ. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις συνομιλίες Μακρόν και Σολτς με τον Πούτιν και το κράτημα των καναλιών επικοινωνίας παρά τις σκληρές εκατέρωθεν δηλώσεις, τη μη συμμετοχή στο εμπάργκο των ΗΠΑ και της Βρετανίας κατά του ρωσικού πετρελαίου και φυσικού αερίου, την προμολόγηση των διαπραγματεύσεων. Τα προηγούμενα δεν αναιρούν, μάλλον υπογραμμίζουν, την εγγενή στρατηγική αδυναμία της ΕΕ και κυ-

ρίως το στένεμα των περιθωρίων και των ελιγμών στους οποίους επιδίδονται οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές τα προηγούμενα χρόνια. Η αμερικανορωσική αντιπαράθεση θέτει τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ μπροστά σε κρίσιμες αποφάσεις και προπαντός σε μεγάλα διλήμματα, ενώ ήδη δρέπουν τους πικρούς καρπούς των κυρώσεων που επιβάλλουν στη Μόσχα.

Η πρόσφατη επίσκεψη των τριών πρωθυπουργών (Πολωνίας, Τσεχίας και Σλοβενίας) στο Κίεβο, επιτομή του τυχοδιωκτισμού, εάν όπως λέγεται και γράφεται είχε την έγκριση και των «θεσμών» της ΕΕ, εγείρει πραγματικά και ένα θέμα ελέγχου των απειθαρχων της «Νέας Ευρώπης» από τους Γαλλογερμανούς και γενικότερα ελέγχου των τεκταινόμενων στην «ευρωπαϊκή οικογένεια».

Όσον αφορά την Κίνα, την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ τη στοχοποιούν, επιχειρούν από την άλλη, όπως έδειξε και η πρόσφατη και πολύωρη συνάντηση ανώτατων αξιωματούχων των δύο πλευρών, να την αποτρέψουν από τη στοίχιση της με τη Ρωσία. Η κινέζικη ηγεσία δείχνει να χρησιμοποιεί τη φάση αυτή για να «ανασάνει» η ίδια και να μετρήσει τις επόμενες κινήσεις της. Συνολικά η στάση της καθορίζεται από το γεγονός πως η Ρωσία είναι «στρατηγικός εταίρος» και όχι «στρατηγικός σύμμαχος», όπως επί λέξει είπε ο κινέζος πρόεδρος. Ωστόσο, σ’ αυτή τη δυναμική κατάσταση και με τις πιέσεις που ασκούνται να είναι μεγάλες, ούτε οι ΗΠΑ ούτε κανείς άλλος μπορεί να θεωρεί δεδομένη την ισορροπιστική στάση της Κίνας.

Το πεδίο των μαχών

Η ρωσική επίθεση λοιπόν στην Ουκρανία συνεχίζεται σε όλα τα μέτωπα ενώ πα-

ραμένουν σε ισχύ και οι διαφορετικές «ταχύτητες» με τις οποίες επεμβαίνουν σ’ αυτά, «ταχύτητες» που υπαγορεύονται εν μέρει από πολιτικούς κι εν μέρει από στρατιωτικούς λόγους μαζί με τις δυσκολίες που συναντούν τα ρωσικά στρατεύματα.

Στο νοτιοανατολικό μέτωπο, κλειδί θεωρείται η κατάληψη της μαρτυρικής Μαριούπολης που έχει μετατραπεί σε σάκο του μποξ, διότι έτσι ολοκληρώνεται ο κερσάσιος διάδρομος προς το Ντονμπάς και η κατάληψη των ακτών της Αζοφικής Θάλασσας. Στο νοτιοδυτικό μέτωπο, η «πορεία» προς τη στρατηγική πόλη της Οδησσού, που θα άνοιγε το δρόμο στον πλήρη έλεγχο της Μαύρης Θάλασσας από τους Γαλλογερμανούς και γενικότερα σε περίκλειστο κράτος, περνάει αναγκαστικά από τον έλεγχο της σημαντικής πόλης Μικολάιβ ή Νικολάεβ.

Στο βορειοανατολικό μέτωπο η σύγκρουση για τον έλεγχο του Χάρκοβου μαίνεται αδιάκοπα και δεν φαίνεται σύντομη κατάληψή του. Ο κλοιός στην πρωτεύουσα Κίεβο κλείνει σταδιακά και φανερά «ακολουθεί» τα προχωρήματα ή τα μπλοκαρίσματα σε διπλωματικό επίπεδο. Με την έννοια πως η απειλή της επίθεσης χρησιμοποιείται σαν εκβιασμός στις διαπραγματεύσεις, χωρίς όμως πια να μπορεί να αποκλειστεί πλήρως το αδιανόητο, δηλαδή μια επιχείρηση κατάληψης μιας πόλης 4,5 εκατομμυρίων κατοίκων (ακόμα και αν έχουν μείνει οι μισοί) που θα παράξει εκατόμβες νεκρών και θα εκτινάξει την ένταση μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ-ΝΑΤΟ σε απρόβλεπτα και ακαρτογράφητα νερά. Επιπλέον, το χτύπημα στη στρατιωτική βάση του «Διεθνούς Κέντρου Διατήρησης της Ειρήνης και Ασφάλειας» κοντά στα σύνορα με την Πολωνία αποτέλεσε «σήμα» ότι θα υπάρ-

ξει σκληρή στον διαρκή εξοπλισμό του καθεστώτος του Κιέβου από τη Δύση σε οπλικά συστήματα και μισθοφόρους, ενώ εμπειρείε και ειδικό «μήνυμα» προς τις χώρες της «Νέας Ευρώπης».

Διπλωματικό πεδίο: κινήσεις και όρια

Με τη μεσολάβηση διαφόρων (Ισραήλ, Τουρκίας) ή με απευθείας διαπραγματεύσεις, έχουμε εναλλαγή ή και παράλληλο συνδυασμό των στρατιωτικών με τις διπλωματικές κινήσεις. Έτσι τεστάρονται αντοχές, σημεία πίεσης και ρωγμών στο αντίπαλο στρατόπεδο, αλλά και ανανεώνεται οι πιθανότητες ενός συμβιβασμού. Τα έως τώρα δεδομένα δίνουν τα εξής. Η ρωσική ηγεσία έχει διαφοροποιήσει βαθμιαία και σε ευθεία σχεδόν συνάρτηση με τα προβλήματά της στο στρατιωτικό πεδίο τις αρχικές απαιτήσεις της, αν υποθέσουμε ότι τα αρχικά τέσσερα σημεία είχαν τεθεί στο τραπέζι για να γίνουν αποδεκτά (μάλιστα είχαν τεθεί για να μη γίνουν).

Έτσι, την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, διέρρευσε ότι συζητείται ένα σχέδιο 15 σημείων που εμπιέρεει κατά-παυση του πυρός, απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων, φυσικά την παραίτηση του Κιέβου από τις φιλοδοξίες του να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και την υπόσχεση να μη φιλοξενήσει ξένες στρατιωτικές βάσεις ή όπλα με αντάλλαγμα την προστασία από τους δυτικούς συμμάχους του. Το τελευταίο, δηλαδή το είδος των δυτικών εγγυήσεων καθώς και η «τύχη» των εδαφών που έχει καταλάβει η Μόσχα, παραμένουν τα «αγκάθια» στις διαπραγματεύσεις. Βέβαια το πιο ουσιαστικό είναι αυτό που δήλωσε ο Λαβρόφ: ότι δηλαδή οι ΗΠΑ δεν ενδιαφέρονται να λύσουν τη συ-

νεχιζόμενη σύγκρουση στην Ουκρανία, υπογραμμίζοντας παράλληλα πως η Ουάσινγκτον έχει έναν αποφασιστικό ρόλο στον καθορισμό της ουκρανικής θέσης.

Θα υποστηρίζαμε γενικά πως σε αυτή τη φάση είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί συμβιβασμός. Ακόμα όμως κι αν βρεθεί κάποιος συμβιβασμός (αν δεν τον δούμε δεν τον πιστεύουμε) στο πλαίσιο που πριν περιγράφηκε και που θα διασφαλίζει ορισμένες από τις κόκκινες γραμμές του ρωσικού ιμπεριαλισμού (αφήνοντας ενδεχομένως ανοικτά ζητήματα ή «γκρίζες ζώνες», όπως λέγεται), ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα ήταν ο πρώτος υποψήφιος που από την αμέσως επόμενη στιγμή θα εργαζόταν για την υπονόμευση και την ανατροπή του. Σε κάθε περίπτωση, οι ΗΠΑ έχουν κάθε συμφέρον και παρά τις αντιφάσεις που παράγει η σχετική αποδυνάμωσή τους στην προώθηση των παγκόσμιων επιδιώξεών τους να διαιωνίσουν την ένταση στην Ουκρανία και στην Ευρώπη.

Οι αιματηρές αυτές εξελίξεις ήδη επηρεάζουν την ευρύτερη περιοχή. Η μία πλευρά είναι η «αλλαγή κλίματος» μεταξύ των κυβερνήσεων Ελλάδας και Τουρκίας, που υπαγορεύτηκε πριν απ’ όλα από τις ΗΠΑ για να υπερεπιβεθί με κάθε τρόπο και απ’ όλους η αντιπαράθεση με τη Ρωσία και η οποία πάτησε πάνω στις ανάγκες και κυρίως στις ανησυχίες των δύο εξαρτημένων αστικών τάξεων. Η άλλη πλευρά είναι τα σημάδια αποσταθεροποίησης των Βαλκανίων (κυρίως των Δυτικών Βαλκανίων), με εστίες πιθανών αναφλέξεων τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και το Κόσσοβο και πυροκροτητές τούς μεγαλοϊδεατισμούς της Αλβανίας και της Σερβίας που προμαρτοβάνουν αντίστοιχα από ΗΠΑ και Ρωσία. Δεν θα τολμούσαμε να επιλέξουμε ποια πλευρά από αυτές είναι πιο επικίνδυνη...

Ελλάδα, εμπλεκόμενη χώρα στο Ουκρανικό!

Η ελληνική κυβέρνηση, εκφράζοντας την πολιτική της αστικής τάξης και συνεχίζοντας το έργο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, έδειξε κατά τη διάρκεια της ουκρανικής κρίσης ότι έχουν δημιουργηθεί συγκεκριμένα δεδομένα από το βάθμα της εξάρτησης στους Αμερικάνους. Αποτυπώθηκαν τα αποτελέσματα όλων των προηγούμενων συμφωνιών που έχουν μετατρέψει τη χώρα σε προπύργιο του ΝΑΤΟ, διαθέσιμη για κάθε σχεδιασμό. Ακόμα και τους πιο εφιαλτικούς!

Ο Μητσοτάκης στην ομιλία του στη σύνοδο της ΕΕ είπε ότι «η Ρωσία είναι μια χώρα που δεν απειλείται από κανέναν», όμως άλλα είναι τα πεπραγμένα της ελληνικής πολιτικής. Πρώτα από όλα, από μόνη της η συμμετοχή της στον πολεμικό συνασπισμό του ΝΑΤΟ είναι κίνηση επιθετική για οποιαδήποτε χώρα της περιοχής. Μια χώρα που φιλοξενεί βάσεις και πυραυλικά συστήματα, ελλιμενίζει πλοία και ανεφοδιάζει σε κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση δεν δικαιούται να μιλάει για το «διεθνές δίκαιο» και την «μη απειλή».

Συγκεκριμένα για την Ουκρανία. Ποιες ήταν οι ενέργειες της ελληνικής κυβέρνησης κατά τη διάρκεια του τελευταίου διαστήματος; Πρώτα από όλα έθεσε τις βάσεις της Σούδας και της Αλεξανδρούπολης σε πλήρη επιχειρησιακή ετοιμότητα για εμπλοκή στην Ουκρανία. Η Αλεξανδρούπολη δίκαια μπορεί να χαρακτηριστεί πλέον “Σούδα του Βορρά”, από την οποία όλο το προηγούμενο διάστημα πέρασαν δεκάδες κι-

λάδες Νατοϊκοί στρατιώτες, ελικόπτερα και άρματα μάχης. Η εμπλοκή της χώρας μας υπήρξε διαχρονική σε όλο το μέτωπο της Ανατολικής Ευρώπης, που σχετίζεται άμεσα με το Ουκρανικό. Άλλωστε νωπές είναι οι μνήμες από τη Νατοϊκή άσκηση “Defend Europe” με 30.000 στρατιώτες, όπου η Αλεξανδρούπολη διαδραμάτισε κομβικό ρόλο.

Την προηγούμενη βδομάδα, ανατριχίλα προκάλεσε η είδηση ότι αμερικανικό στρατηγικό βομβαρδιστικό B-52 (μπορεί να φέρει πυρηνικές βόμβες!) διέσχισε όλη την Ευρώπη και τον ελληνικό εναέριο χώρο, όπου συνοδεύτηκε από ελληνικά F-16. Άραγε αυτή η πρόβα-άσκηση βομβαρδισμού, αν δεν ήταν απειλή ενάντια στη Ρωσία, τι ήταν; Αυτή τη στιγμή στο Αιγαίο, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, υπάρχει «η μεγαλύτερη συγκέντρωση ναυτικών οπλικών δυνάμεων στην Ιστορία» (!) τόσο στα ελληνικά όσο και στα διεθνή ύδατα. Πλέον το αμερικανικό αεροπλανοφόρο “Τρούμαν” (πέρασε από τη Σούδα) και τα γαλλικά “Ντε Γκολ” (συνοδεύεται από ελληνικά πλοία), ενώ ταυτόχρονα υπήρξε κόθοδος τριών ρωσικών πλοίων σύμφωνα με το Interfax. Είναι προφανής η συσχέτιση αυτών των ναυτικών κινήσεων με την Ουκρανία και τη Μαύρη Θάλασσα.

Αποδεικνύεται ότι η Ελλάδα έχει πλήρως παραδώσει τη χώρα από άκρη σ’ άκρη (κάτι που παραδέχονται με... περηφάνια τα κυβερνητικά στελέχη) και είναι ένα ενεργό εξάρτημα των επιχειρήσεων. Αυτό εί-

ναι και το περιεχόμενο της νέας συμφωνίας για τις βάσεις που φροντίζει να φέρει άμεσα η κυβέρνηση για ψήφιση στη Βουλή, προκειμένου να κάνει επίδειξη της υποτέλειάς της: η χώρα μετατράπηκε σε ένα

δίκτυο βάσεων κάθε είδους και προς κάθε κατεύθυνση. Και πρέπει να κατοχυρωθεί στη συμφωνία και επίσημα, ότι τα αφεντικά δεν θα ρωτούν την ντόπια αστική τάξη για το πότε και πώς θα χρησιμοποιούν

τις υπηρεσίες τους!

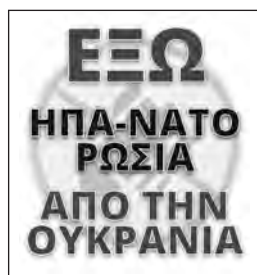
Αυτή η νέας κοπής δουλοπρέπεια, που θυμίζει 1950, αποτυπώθηκε στο πολιτικό, ιδεολογικό, διπλωματικό πεδίο. Η φρασεολογία άλλαξε. Αντί να δικαιολογούνται οι ενέργειες της “στα πλαίσια των υποχρεώσεων και δεσμεύσεων της χώρας προς τους εταίρους της”, δηλαδή μια φρασεολογία που υποκρύπτει την απροθυμία για κινήσεις μεγάλης έντασης, η κυβέρνηση φρόντισε να πει ότι “στέκεται στη σωστή πλευρά της Ιστορίας” και έδωσε χαρακτήρα πάλης για... την “ελευθερία ενάντια στα αυταρχικά καθεστώτα όπως η Ρωσία”. Έδωσε, δηλαδή, σαφές αντιρωσικό περιεχόμενο στις κινήσεις της, κάτι που φρόντισε να επισφραγίσει με την αποστολή οπλισμού στην Ουκρανία. Ο οπλισμός αυτός φυσικά είναι συμβολικός και δεν μπορεί να επηρεάσει τον πόλεμο. Είναι όμως μια πολιτική δήλωση της προθυμίας “να χύσουμε ξανά το αίμα μας για τους συμμάχους μας”. Φρόντισαν να “σηκώσουν από ωρίς το χέρι” και να είναι στην πρώτη γραμμή των “χρήσιμων ηλίθιων” για μια ενδεχόμενη αναβάθμιση του Ουκρανικού. Με αυτή την ενέργεια η ελληνική αστική τάξη γίνεται συνένοχος του επικίνδυνου ανταγωνισμού που ο καθένας πλέον έχει καταλάβει ότι μπορεί να οδηγήσει ολόκληρη την ανθρωπότητα στον αφανισμό.

Αποτέλεσμα όλων αυτών των κινήσεων είναι η χώρα μας να “κλειδωθεί” στους στόχους του ρωσικού ιμπεριαλισμού, να μετατραπεί σε “μη φιλική χώρα”,

με ό,τι κίνδυνο αυτό συνεπάγεται για το μέλλον, καθώς είναι δηλωμένη πρόθεση της ρώσων ιμπεριαλιστών να θεωρήσουν στόχους των πυραυλικών τους συστημάτων αυτούς που φιλοξενούν τα αντίστοιχα δυτικά ή εφοδιάζουν τα πεδία των μαχών. Άλλωστε, αφού οι ΗΠΑ είναι διατεθειμένες να πολεμήσουν “μέχρι τον τελευταίο Ουκρανό”, μέχρι τον τελευταίο Αμερικάνο, γιατί να μην είναι διατεθειμένες να πολεμήσουν και μέχρι τον τελευταίο από εμάς;

Ένα σημαντικό όμως ζήτημα για τη χώρα το αφήσαμε για το τέλος. Οι υπερβολικές ενέργειες της ελληνικής κυβέρνησης έθεσαν σε κίνδυνο τη θέση της ελληνικής μειονότητας στην Ουκρανία, καθώς με την κοντόφωρη πολιτικής της δεν φρόντισε καν να κρατήσει τα προσχήματα μιας μετριοπάθειας, έστω και για λογαριασμό των λεγόμενων “εθνικών συμφερόντων”. Με τι μούτρα μπορούν να εγγυηθούν τώρα την ασφάλεια και την ουδετερότητα του ελληνικού στοιχείου; Για τους Έλληνες της διασποράς (για τους οποίους νοιάζονται μόνο προπαγανδιστικά και εθνικιστικά...) τίποτα δεν εξασφάλισαν. Το μόνο που κοίταξαν ήταν να φυγαδεύσουν τον πρόξενο, το προσωπικό του ΟΑΣΕ και κάποιους λίγους (κι εκλεκτούς;) ομογενείς. Οι περισσότεροι Έλληνες της Μαριούπολης έμειναν στο πεδίο της μάχης, εκτεθειμένοι από την πόρωση της ελληνικής κυβέρνησης να επιδείξει την υποταγή της.

Απλά μαθήματα πολεμικής προπαγάνδας

Ενα κλίμα πολεμικής υστερίας έχει σκεπάσει τον πλανήτη εδώ και μήνες, με ιδιαίτερη ένταση μετά και την έναρξη της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία. Σε όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, άμεσα ή έμμεσα, οι συνειδήσεις των λαών έχουν τεθεί στο στόχαστρο. Ο πόλεμος της προπαγάνδας αναδεικνύεται σε αναπόσπαστο συστατικό των προετοιμασιών στα ιμπεριαλιστικά επιτελεία, γιατί όλοι γνωρίζουν ότι η γενικευμένη όξυνση των ανταγωνισμών δεν θα σταματήσει εδώ. Ευρύτερα και εφιαλτικότερα μακελικά θα ακολουθήσουν και το σύστημα παίρνει τα μέτρα του για να στοιχίσει άνευ όρων τις μάζες σε αυτά.

Οι χώρες της «πολιτισμένης» Δύσης, φυσικά, πολύπειρες και μαθημένες σε αυτόν τον τομέα από τις δεκάδες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που έχουν εξαπολύσει τα τελευταία χρόνια, διεκδικούν τα πρωτεία. Ένα όργιο παραπληροφόρησης, διαστρέβλωσης και χειραγώγησης κατακλύζει καθημερινά τους λαούς τους, από ποικίλες και διαφορετικές διαδρομές. Αυτό συμβαίνει σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που φέρνει στο νου μαύρες εποχές του περασμένου αιώνα, με τη διαφορά ότι ελλείπει αντίπαλο δέους οι δυνάμεις του συστήματος αποθρασύνονται ακόμα περισσότερο.

Έτσι, η «δημοκρατία» του ιμπεριαλισμού απαιτεί από όλους την ένταξη στην καταθλιπτική μονοφωνία που επιβάλλει. Σε διαφορετική περίπτωση, όποιος τολμάει να αμφιβάλει και αρθρώνει λόγο που διαφοροποιείται από την κυρίαρχη αφήγηση, αυτομάτως κατατάσσεται με το μέρος του «εχθρού», όσο ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές και να έχει χαράξει από αυτόν. Δεν είναι τυχαίο ότι σήμε-

ρα όσοι δεν καταπίνουν αμάσητη την προπαγάνδα της Δύσης, ακόμα και αν καταγγέλλουν κατηγορηματικά τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, στοχοποιούνται περίπου ως «πράκτορες του Πούτιν»!

Σε αυτό το σημείο δεσπόζει η συνήθης τακτική που χρησιμοποιούσαν ανέκαθεν οι ιμπεριαλιστές, για να υπηρετήσουν τα φιλοπόλεμα σχέδιά τους. Η δαιμονοποίηση, δηλαδή, του εκάστοτε αντιπάλου, ο οποίος στην προπαγάνδα που βομβαρδίζει τους λαούς αποσπάται εντελώς από το έδαφος της πραγματικότητας, των πραγματικών αντιθέσεων, του πολιτικού-ταξικού ρόλου που διαδραματίζει και ανάγεται στη σφαίρα του «απόλυτου Κακού». Εξυπηρετείται με αυτόν τον τρόπο ένας διπλός στόχος: αφενός η τύφλωση των λαϊκών μαζών, το σύρσιμό τους πίσω από την πολεμική μηχανή, η δικαιολόγηση κάθε πιθανής ενέργειας ενάντια στον εχθρό και αφετέρου η συγκάλυψη των αληθινών αιτιών του εξελισσόμενου πολέμου, της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης, της φύσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, της διαπάλης για το μοίρασμα των σφαιρών επιρροής ως την πραγματική γενεσιουργό αιτία του κομματιάσματος χωρών και του αιματοκυλίσματος των λαών από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Στη Γιουγκοσλαβία ήταν ο «χασάπης Μιλόσεβιτς» και η «εθνοκάθαρση» των Αλβανών Κοσσοβάρων. Στο Αφγανιστάν ο στόχος βρέθηκε στους Ταλιμπάν, τον Μπιν Λάντεν και τους πανταχού παρόντες «τρομοκράτες», άσχετα εάν οι βασικοί πρωταγωνιστές τους ήταν παιδιά της Δύσης. Στο Ιράκ το θέμα ήταν ο Σαντάμ με τα «όπλα μαζικής καταστροφής» του,

που δεν βρέθηκαν τελικά ποτέ. Στη Λιβύη το Κακό ενσαρκωνόταν στον «παράφρονα Καντάφι», ενώ στη Συρία στον «δικτάτορα Άσαντ» με τα «χημικά όπλα». Σήμερα, η αιτία όλων των δεινών εντοπίζεται στον «τρελό, δικτάτορα, αυταρχικό» Πούτιν!

Ο Πούτιν, λοιπόν, δεν είναι ο πολιτικός εκφραστής της ρωσικής αστικής τάξης και των συμφερόντων του ιμπεριαλιστικού κράτους της Ρωσίας. Για τους πολιτικούς εκφραστές των ευρωατλαντικών αστικών τάξεων και των ιμπεριαλιστικών κρατών της Δύσης -καθώς και των ενεργούμενών τους- ο εχθρός τους είναι απλώς ένας τύπος που δεν έχει σώας τα φρένας και διακατέχεται από εξουσιαστική μεγαλομανία.

Και όπως δεν λείπει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή, έτσι δεν λείπει και ο αντικομμουνισμός από την προπαγανδιστική υστερία. Είτε μέσω συνειρμών που προκαλούνται από την εμφάνιση της καπιταλιστικής Ρωσίας σαν συνέχειας της ΕΣΣΔ, είτε και αποκάλυπτα, όπως σε πρόσφατο άρθρο του Economist που παρουσιάζει τον Πούτιν ως τον νέο Στάλιν, οι ιθύνοντες φροντίζουν και εδώ να ρίξουν το δηλητήριο της συκοφάντησης του κομμουνιστικού κινήματος στις λαϊκές συνειδήσεις.

Πώς θα μπορούσαν, άλλωστε, να ξεχάσουν να συμπεριλάβουν στον αντίπαλο που κατασκευάζουν τον υπ' αριθμόν ένα εχθρό τους, που τους έκανε να χάσουν τον ύπνο, αν όχι και την εξουσία τους, τον προηγούμενο αιώνα; Πώς θα μπορούσαν να μην καλύψουν τα νώτα τους, όταν τα σχέδιά τους προδιαγράφουν το πιο εφιαλτικό μέλλον για τον κόσμο της δουλειάς και τη νεολαία, απέ-

ναντι στον μοναδικό παράγοντά εκείνο που έδωσε μέλλον και πραγματική προοπτική στους λαούς;

Την απάντηση σε σχέση με αυτό, βέβαια, μπορούμε να πούμε ότι τους την έδωσε... ο Πούτιν! Στο διάγγελμά του για την αναγνώριση της ανεξαρτησίας του Ντονμπάς, φρόντισε να κάνει παραπάνω από σαφές ποιος είναι ο βασικός εχθρός και του καθεστώτος που προέκυψε από την καπιταλιστική παλινόρθωση στη Ρωσία, όταν με μένος επιτέθηκε ενάντια στον Λένιν και τον Στάλιν και την πολιτική τους στο ζήτημα της Ουκρανίας.

Αξίζει να σχολιαστεί, τέλος, και η τραγελαφική περίπτωση δυνάμεων του κινήματος, που καθώς είναι ανίκανες να αποδεσμευτούν από τον μεταφυσικό τρόπο σκέψης και τα δίπολα που επιτάσσει, αναπαράγουν την ίδια προπαγάνδα από την ανάποδη! Ο «εχθρός του εχθρού μου, φίλος μου», αρά και ο Πούτιν, σύμφωνα με αυτούς, αναγορεύεται σε «απελευθερωτή», «αποναζιστικοποιητή» έως και εγγυητή καθεστώτων που έχουν υποτίθεται οικοδομήσει «Λαϊκές Δημοκρατίες». Για να κατηγορούν, εξάλλου, οι ιμπεριαλιστές της Δύσης τον ιμπεριαλιστή της Ρωσίας ως «κομμουνιστή», κάτι θα ξέρουν, με βάση αυτό το αήτητο σκεπτικό.

Μύλος! Οι συγκύσεις που εμποδίζουν τη συγκρότηση πραγματικού αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος εξακολουθούν να διαιωνίζονται και η αντιδραστική προπαγάνδα εξακολουθεί να βρίσκει τα πατήματά της για να συνεχίσει να στοχοποιεί, να λογοκρίνει και να απαγορεύει, με την αλήθεια να πασχίζει ακόμα να ξεχωρίσει απ' το ψέμα.

Βαλκάνια

Θα ανοίξουν ξανά οι ασκοί του Αιόλου;

Οσο παρατείνεται και κλιμακώνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία, ύστερα από τη ρωσική εισβολή, τόσο αυξάνονται οι κίνδυνοι για έναν νέο κύκλο αποσταθεροποίησης και διαιρέσεων στα Βαλκάνια, ως αποτέλεσμα του σκληρού ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για τον έλεγχό τους, ο οποίος δεν σταμάτησε καθόλου, αλλά τον τελευταίο καιρό αναζωπυρώνεται επικίνδυνα. Από τη μια πλευρά βρίσκονται οι Αμερικανοί, οι οποίοι πιέζουν για ενεργότερη εμπλοκή των ΝΑΤΟϊκών κρατών-μελών και για νέες πρωτοβουλίες ΝΑΤΟϊκής επέκτασης, ενώ από καιρό έχουν ρίξει στο τραπέζι ιδέες ακόμη και για επαναχάραξη των συνόρων. Από την άλλη, η Ρωσία προσπαθεί να υπονομεύσει αυτές τις προσπάθειες, αντιδρώντας μέσα από παλιά και νέα κανάλια επιρροής, με επίκεντρο τις σχέσεις της με τη Σερβία αλλά όχι μόνο. Στο κουβάρι των αντιθέσεων και των λεπτών ισορροπιών είναι μπλεγμένη και η Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία προσπαθεί να αποφύγει μια νέα εστία αναμέτρησης μέσα στο «σπίτι» της, αλλά την ίδια στιγμή με την πολιτική

της προσθέτει νέους παράγοντες αποσταθεροποίησης, παράγοντες οικονομικούς και πολιτικούς.

Με ανοιχτές τις πληγές του αποσχισθέντος ΝΑΤΟϊκού προτεκτοράτου στο Κόσσοβο, με νέες υπονομευτικές κινήσεις στην πολυεθνική και κατακερματισμένη Βοσνία και με ενίσχυση της αμερικάνικης στρατιωτικής παρουσίας στην Αλβανία, τα δυτικά Βαλκάνια

αποτελούν μια περιοχή στην οποία το μόνο που λείπει είναι η θρυαλλίδα για μια νέα αλληλοσφαγή. Οι κινήσεις του πρώην Υπατου Αρμοστή του ΟΗΕ, Βαλεντίν Ιντζκο, αλλά και του νυν Κρίστιαν Σμιτ στη Βοσνία, ο οποίος δεν αναγνωρίζεται από τη Ρωσία και την Κίνα, έχουν ρίξει αρκετό λάδι στην φωτιά. Ο πρώτος νομοθέτησε την ποινικοποίηση της άρνησης της γενοκτο-

νίας των Μουσουλμάνων της Σρεμπρένιτσα, ενώ ο δεύτερος (παρασημοφορημένος από τους Κροάτες) θέλει να προχωρήσει με γρήγορα βήματα η Βοσνία στο ΝΑΤΟ. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι Σερβοβόσνιοι αντέδρασαν αποσυρόμενοι από τον κοινό βοσνιακό στρατό και άλλους κοινούς μηχανισμούς. Παράλληλα, ένα άγριο παιχνίδι εκβιασμών, πιέσεων και υποσχέσεων

Ο πόλεμος στην Ουκρανία και η «ευρωπαϊκή αφύπνιση»

Ο «εφιάλτης» και το όνειρο

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία στις 24 Φεβρουαρίου φαίνεται να βυθίζει την Ευρώπη στη χειρότερη κρίση της από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Λίγους μήνες πριν, κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί να συνδέεται τόσο καθοριστικά το μέλλον της Ευρώπης με τις εξελίξεις στην Ουκρανία. Γαλλία και Γερμανία αντιδρούν με τρόπο που προδίδει αρκετή δόση σύγχυσης και πανικού. Σίγουρα απεύχονταν μια τέτοια εξέλιξη, συνειδητοποιώντας το μέγεθος των προκλήσεων που αναδύονται.

Οι προκλήσεις και τα διλήμματα που σήμερα τίθενται σε ευρωπαϊκό επίπεδο διαμορφώνουν καταστάσεις με άγνωστα χαρακτηριστικά. Κατά συνέπεια, και η λεγόμενη «ευρωπαϊκή αφύπνιση» -πέρα από την κοινή, σκληρή ρητορική- που σήμερα πρακτικά εντοπίζεται στο επίπεδο (αν)αποτελεσματικών «κυρώσεων» απέναντι στη Ρωσία, αναπόφευκτα θα συνοδευτεί και από προσπάθεια αναζήτησης διεξόδων, του κάθε ιμπεριαλιστή χωριστά.

Από γενική άποψη, αυτή η «αφύπνιση» αποτελεί οδυνηρή κατάσταση σε σχέση με τη βολικότατη «γεωπολιτική ύπνωση» που χαρακτήριζε τα ευρωπαϊκά πράγματα τις προηγούμενες τρεις δεκαετίες. Η επίκληση των «ευρωπαϊκών ολοκληρώσεων» (ως μιας νέας παγκόσμιας οντότητας) απωθούνταν σε ένα απροσδιόριστο μέλλον για έναν πολύ βασικό λόγο: ποιος θα επικρατούσε στην ΕΕ.

Τα παραπάνω χαρακτηρίζουν ιδιαίτερα τις επιδιώξεις του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Ο μερκαντιλισμός (στην οικονομία) και ο «μερκελισμός» (στην πολιτική), ως βασικές συνιστώσες της γερμανικής στρατηγικής, έδειχναν να της εξασφαλίζουν ηγεμονική πρωτοκαθεδρία στην ευρωζώνη και κυριαρχικά

χαρακτηριστικά στο χώρο της ΕΕ. Το (υποτιθέμενο) δίλημμα «ευρωπαϊκή Γερμανία ή γερμανική ΕΕ;» τροφοδοτούσε πολλές συζητήσεις τα τελευταία χρόνια. Ωστόσο, πέρα από την οικονομική δύναμη της Γερμανίας, εκείνο που έδειχνε να δίνει «αέρα στα πανιά» της αφορούσε τολμηρές κινήσεις στη διεθνή πολιτική και βασικά τα ανοίγματα προς Ρωσία και Κίνα. Ο «μερκελισμός», ως τάση του γερμανικού κεφαλαίου, σήμαινε, εκτός των άλλων, και τη διεύρυνση της «οσπολιτική» σε ευρύτερο πολιτικό φάσμα της Γερμανίας, συμπεριλαμβάνοντας μεγάλο μέρος των Χριστιανοδημοκρατών. Η επέμβαση Πούτιν στη Ουκρανία δείχνει να τινάζει στον αέρα αυτές τις δύο συνιστώσες.

Κάθε κόμμα του σημερινού συνασπισμού απέρριψε ιδεολογικές τοποθετήσεις ετών: το SPD την ιστορική Ostpolitik του, οι Πράσινοι την αντίθεσή τους στις αμυντικές δαπάνες και το FPD την αντίθεσή του στο δημόσιο χρέος. Επιπλέον, σαν ένα μήνυμα που απευθύνεται

σε ολόκληρη τη γερμανική πολιτική τάξη, η εισαγγελία στο Ανόβερο ξεκίνησε νομική διαδικασία κατά του πρώην καγκελάρου Σρέντερ (πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της ρωσικής Rosneft και πρόεδρος της επιτροπής μετόχων της Nord Stream AG) για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Και ήδη ξεκίνησε η αμφισβήτηση της 16αετούς θητείας της Μέρκελ.

Η συνειδητοποίηση από πλευράς ευρωπαίων ιμπεριαλιστών των ορίων τους, είτε ως σύνολο (στο πλαίσιο της ΕΕ) είτε ξεχωριστά, σίγουρα ξεκινά πολύ νωρίτερα. Η έξοδος της Βρετανίας από την ΕΕ αποτελεί μία από τις σημαντικότερες εξελίξεις στην Ευρώπη την τελευταία δεκαετία και είναι φανερό πως αποκτά ιδιαίτερη σημασία μετά τη ρωσική εισβολή και ό,τι αυτή διαμορφώσει ως «επόμενη μέρα». Πάντως η Βρετανία δείχνει να απαντά σε γεωπολιτικά ζητήματα της άρχουσας τάξης της ταυτιζόμενη με τις επιλογές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Κάτι σαν ο «μπάτλερ» των παγκόσμιων συμφερόντων των ΗΠΑ!

Η Γαλλία (μόνη πυρηνική δύναμη στην ΕΕ και μέλος του ΣΑ του ΟΗΕ) βλέπει ίσως κάτι ευνοϊκό στις εξελίξεις σε ό,τι αφορά το ρόλο της στα ευρωπαϊκά και τα παγκόσμια πράγματα. Από τη μια, επαναφέροντας (και επικαιροποιώντας) την πρόταση για μια ευρωπαϊκή άμυνα και εμβάθυνση της ΕΕ (δηλαδή, για μια γαλλική ΕΕ). Από την άλλη αξιοποιώντας όσες και όποιες νέες ευκαιρίες παρουσιαστούν τόσο σε σχέση με Ρωσία (διαμεσολαβητής) όσο και με Κίνα. Βασικά να εκμεταλλευτεί το πελαγοδόρημα της Γερμανίας, η οποία δείχνει να έχει πληγεί περισσότερο.

Με την ομιλία του στην Μπούντεσταγκ ο καγκελάριος Σολτς προεξόφλησε μακράς διάρκειας ψυχροπολεμική αντιπαράθεση της Δύσης με τη Ρωσία, που ορίζει το ξεκίνημα μιας νέας πραγματικότητας... «*προ της οποίας το Βερολίνο σπεύδει να προσαρμοστεί*». Και δεν θα περιοριστεί μόνο στην άμυνα και την ενεργειακή απεξάρτηση από τη Ρωσία, αλλά θα προωθήσει «*ριζική αναπροσαρμογή της εθνικής στρατηγικής της Γερμανίας*».

Οι εξοπλισμοί που εξήγγειλε η Γερμανία έχουν ιδιαίτερη σημασία και όχι μόνο επειδή έρχονται έπειτα από μεγάλη περίοδο εξοπλιστικής-αμυντικής απροθυμίας. Το ταμείο 100 δισεκατομμυρίων ευρώ και η μόνιμη δέσμευση για αύξηση πάνω από το 2% των ετήσιων αμυντικών δαπανών καθιστούν πολύ προβληματική (ίσως και αδύνατη) την επιστροφή στη δημοσιονομική κανονικότητα. Η εξαγγελία γαλλογερμανικής συμπαραγωγής μαχητικών αεροσκαφών, πολεμικών

πλοίων και drones δείχνει τη Γερμανία να αποδέχεται μέρος της πρότασης Μακρόν για κοινή ευρωπαϊκή άμυνα. Όμως πρόκειται για αποφάσεις «εν θερμώ», και είναι πιθανό πολλά να αλλάξουν.

Ωστόσο, είναι πρόδηλο πως υπάρχει μετατόπιση από μια «πολιτική ΕΕ» σε μια «στρατιωτικοποιημένη ΕΕ», αλλά σε αυστηρά ΝΑΤΟϊκά πλαίσια. Όλοι δεσμεύονται για εξοπλισμούς και αμυντικά προγράμματα, αύξηση του αμυντικού προϋπολογισμού κ.λπ. Η ρωσική εισβολή τρόμαξε ιστορικά ουδέτερες χώρες, όπως η Σουηδία και η Φιλανδία, που τώρα προβάλλουν πλάνα για ένταξη στο ΝΑΤΟ! Ίσως έχουμε ακύρωση του πολιτικού όρου «φιλάνδοποίηση». Μια άλλη συνέπεια που περνά κάπως απαρατήρητη αφορά τη Βρετανία, η οποία συμμετέχει σε συνεδριάσεις της ΕΕ. Ο συντονισμός του δυτικού κόσμου επιβάλλει στις συσκέψεις της ΕΕ, και σε διάφορα επίπεδα, συμμετοχή της Βρετανίας!

Όσο ο πόλεμος συνεχίζεται, οι επιλογές θα παραμείνουν συγκεχυμένες για την ΕΕ, αφού οι «πυλώνες» της δείχνουν να κινούνται χωρίς πυξίδα. Το ζήτημα είναι πως από αυτό που διαμορφώνεται σήμερα τι θα παραμείνει και θα ενισχυθεί;

- Θα αρκεστούν οι ΗΠΑ στις πιέσεις σε ΕΕ (βασικά σε Παρίσι και Βερολίνο) για κυρώσεις απέναντι στη Ρωσία ή θα ζητήσουν την επέκτασή τους και στην Κίνα (με δεδομένη τη σύμπλευσή της με Ρωσία);

- Το γεγονός ότι Γαλλία και Γερμανία επιδιώκουν να ασκήσει η Κίνα ενεργότερο ρόλο στη σύγκρουση Δύσης - Ρωσίας (σε συνδυασμό με τη γενικότερη πολιτική προσέγγισης ΕΕ-Κίνας) πόσο αντιβαίνει στα σχέδια των ΗΠΑ;

- Ισχύει η θέση Βερολίνου και Παρισιού ότι δεν προτίθενται να στοιχηθούν με την Ουάσινγκτον σε μια πολιτική ανάσχεσης-περικύκλωσης της Κίνας στην περιοχή Ινδικού-Ειρηνικού;

Συμπερασματικά: - Ο ρωσοουκρανικός πόλεμος θα φέρει καταλυτικές ανατροπές στις διεθνείς ισορροπίες όπως τις ξέραμε μέχρι τώρα, που αφορούν κατά βάση τους τρεις μεγάλους παίκτες: ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα.

- Οι ΗΠΑ, χωρίς ηγεμονική παρουσία στην Ευρώπη, διακυβεύουν τη γενικότερη επιρροή τους παγκόσμια.

- Για να μην αμφισβητηθεί η ηγεμονική τους παρουσία από μια μελλοντική «ευρωπαϊκή χειραφέτηση», οι ΗΠΑ χρειάζονται αντίπαλο δέος.

- Ως τέτοιο (ξανά)προσδιορίζεται σήμερα η στρατηγική σύγκλιση γύρω από μια κοινή αξιολόγηση του κινδύνου, σε αντιρωσική κατεύθυνση και με αιτιολόγηση τη ρωσική επιθετικότητα.

Χ.Β.

ασκείται σε βάρος της Σερβίας, για να πάρει σαφείς αποστάσεις από τη Ρωσία. Η χώρα οδεύει σε εκλογές, οι οποίες μπορεί να πυροδοτήσουν σοβαρές εσωτερικές εντάσεις, με πηγή τις διαιρέσεις στην αστική τάξη.

Στην ανατολική πλευρά της χερσονήσου, στη Βουλγαρία ο υπουργός Άμυνας Στέφαν Γιάνεφ ήταν η πρώτη απώλεια της ρώσικης εισβολής στην Ουκρανία. Τον απέπεμψε ο πρωθυπουργός Κιρίλ Πετκόφ, γιατί δεν μίλησε για πόλεμο, αλλά υιοθέτησε τη ρώσικη εκδοχή της ειδικής επιχείρησης. Τόσο αυτή η εξέλιξη, όσο και το πρόσφατο κατασκοπευτικό θρίλερ με τη σύλληψη ενός Βούλγαρου στρατηγού και τις απελάσεις δύο Ρώσων διπλωματών με τους οποίους είχε επαφές, αποτελούν μόνο την κορυφή του παγόβουνου. Τόσο η βουλγαρική ελίτ όσο και ο λαός της χώρας είναι βαθιά διαιρεμένοι σχετικά με τις σχέσεις που πρέπει να έχει η χώρα με τη Ρωσία. Η Μόσχα, παρά την ένταξη της Βουλγαρίας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, δεν έχει σταματήσει να προσπαθεί να την κρατήσει σε μια μετέωρη θέση.

“... Μετά από δύο και πλέον δεκαετίες από το τέλος των διεθνικών συγκρούσεων, την επιταχυνόμενη ανάπτυξη της γενικής καπιταλιστικής κρίσης και την αύξηση των εν-

δοϊμπεριαλιστικών εντάσεων, τύμπανα πολέμου ακούγονται ξανά στα ερείπια της Γιουγκοσλαβίας. Τα όπλα χτυπάνε ξανά, σχηματίζονται εγκληματικές φάλαγγες και επιταχύνεται η στρατιωτικοποίηση της Σερβίας, της Κροατίας, της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, του Κοσσυφοπεδίου και άλλων περιοχών των Βαλκανίων. Εχθροί των βαλκανικών λαών σήμερα είναι οι ιμπεριαλιστές με την κατοχική τους μπότα, τις βάσεις τους, τα πολυεθνικά τους μονοπώλια, τις τράπεζές τους και τη δουλεία του χρέους που έχουν επιβάλει με τη νέα αποικιοκρατία. Οι λαοί των Βαλκανίων σήμερα είναι αντίπαλοι όλων των καθεστώτων-μαριονέτες του, που είναι έτοιμα να υπηρετήσουν αυτούς τους κατακτητές στη λεηλασία...”, αναφέρουν μεταξύ άλλων σε κοινή τους ανακοίνωση αριστερές και αντιφασιστικές οργανώσεις, ανάμεσα τους και το σερβικό Partija Rada από περιοχές (κράτη) της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Καταλήγουν καλώντας σε αγώνα κατά των ιμπεριαλιστών κατακτητών, των φορέων του πολέμου και της εγκληματικής τους πολιτικής! Μια ζωτική ανάγκη -συμπληρώνουμε- για να μην ακολουθήσει η χερσόνησος την τύχη της Ουκρανίας.

Δ.Π.

Αντιπολεμικές διαδηλώσεις στην Ευρώπη Δεν διαλέγουμε πολεμικό στρατόπεδο!

Σχεδόν με την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία ξέσπασαν διαδηλώσεις σε πολλές χώρες τις Ευρώπης. Η πρώτη ενστικτώδης σκέψη ήταν η εναντίωση στον πόλεμο. Χιλιάδες κόσμου κατέβηκαν στους δρόμους και φώναξαν την αντίθεσή τους. Γέμισαν τα δελτία ειδήσεων με εικόνες από διαδηλώσεις από Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Αγγλία, Ρωσία, για να αναφέρουμε ενδεικτικά.

Στη Γερμανία, για παράδειγμα, οι καθιερωμένες παρελάσεις για το καρναβάλι, που ήταν προγραμματισμένες για τη Δευτέρα 28 Φεβρουαρίου, λίγες μέρες από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, ακυρώθηκαν και στη θέση τους διοργανώθηκαν αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Εκ πρώτης όψης είναι να απορεί κανείς πώς είναι δυνατόν τα συστημικά μέσα ενημέρωσης να αφιερώνουν πολύτιμο τηλεοπτικό χρόνο ή έντυπο χώρο για να προβάλλουν την αντίδραση του κόσμου σε αυτόν τον πόλεμο, αντί να εφαρμόσουν την προσφιλή τους τακτική σε πλείστες αντίστοιχες περιπτώσεις, να «θάψουν» δηλαδή μαζικές αντιδράσεις του λαού. Μια προσεκτικότερη ανάγνωση των ειδήσεων δίνει την απάντηση.

Στην πλειοψηφία τους αυτές οι μαζικές διαδηλώσεις υποβοηθήθηκαν από το ίδιο το σύστημα μέσω φορέων πλήρως ελεγχόμενων. Ανάμεσα στους διοργανωτές φιγουράρουν η Greenpeace, η Ευαγγελική Εκκλησία, περιβαλλοντικές οργανώσεις και ΜΚΟ. Η ουκρανική σημαία πρωταγωνιστεί σε όλα τα πλάνα και αυτό που προβάλλεται είναι η καταδίκη της

ρωσικής εισβολής (δικαίως), χωρίς όμως να καταδικάζεται η επιθετικότητα του ΝΑΤΟ ή η αντιλαϊκή και εν πολλοίς φιλοπόλεμη πολιτική της ουκρανικής κυβέρνησης. Η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες εκφράζεται με πολλούς ...αστερίσκους, προϋποθέσεις και με ημερομηνία λήξης.

Όλα αυτά τα αναφέρουμε όχι για να κατηγορήσουμε τον κόσμο που διαδηλώνει και πρέπει να διαδηλώνει την αλληλεγγύη του στους λαούς της Ουκρανίας μαζικά, μαχητικά, με συνέπεια και συνέχεια. Θα επαναλάβουμε, κι ας γινόμαστε κουραστικοί, ότι η ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, η ήττα των λαών είναι η κύρια αιτία που το λαϊκό αίσθημα, η ενστικτώδης αντίδραση στον πόλεμο ετεροκαθορίζεται από το σύστημα. Εξυπηρετεί σκοπιμότητες του συστήματος. Χρησιμοποιείται στις αντιπαράθεσεις των ιμπεριαλιστών μεταξύ τους. Κατευθύνεται σε αδιέξοδους δρόμους με πιθανή κατάληξη την αίσθηση ανημπόριας, την απογοήτευση και τελικά την παραιτήση. Την παραδοχή πως ό,τι συμβαίνει είναι «φυσιολογικό» και δεν αλλάζει τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο.

Από την άλλη όμως, αισιόδοξα μηνύματα καταφέρνουν να διαλύσουν την ομίχλη. Αντιπολεμικές αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις πραγματοποιούνται σε διάφορες χώρες. Πέρα από τις διαδηλώσεις που πραγματοποιούνται σε διάφορες πόλεις στην Ελλάδα, μικρές αλλά σημαντικές διαδηλώσεις πραγματοποιούνται στην Ισπανία, τη Γερμανία και την Ιταλία. Στην τελευταία αξίζει να αναφερθούμε λίγο πε-

ρισσότερο. Στην Τοσκάνη εργάτες αρνήθηκαν να φορτώσουν «ανθρωπιστική βοήθεια» προς την Ουκρανία. Στην πραγματικότητα επρόκειτο για όπλα, πυρομαχικά και εκρηκτικά, τα οποία η ιταλική κυβέρνηση σκόπευε να στείλει αρχικά στις βάσεις των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στην Πολωνία και στη συνέχεια στην Ουκρανία. Η Ιταλία είναι μία από τις χώρες που έχει αυξήσει τις πολεμικές δαπάνες, συγκεκριμένα κατά 170 εκατομμύρια, στην υπηρεσία φυσικά των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Αντίστοιχες είναι και οι επιλογές άλλων χωρών.

Η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι, οι λαοί βρίσκονται αντιμέτωποι με την

ακρίβεια, τη φτώχεια, την ανεργία και την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους. Οι αγώνες που πρέπει να αναπτύξουν για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους στη δουλειά, την περίθαλψη, την ασφάλιση, τη μόρφωση είναι συνυφασμένοι με τον αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.

Σίγουρα είναι μακρύς ο δρόμος που πρέπει να διανύσουν οι λαοί ώστε να οικοδομήσουν ένα πραγματικά δυνατό αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Είναι όμως ο μοναδικός.

Γερμανία

Ανηφορικός ο δρόμος για το αντιιμπεριαλιστικό-φιλειρηνικό κίνημα (ανταπόκριση)

«Η 24η Φεβρουαρίου 2022 - δηλαδή η ημέρα εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία-σηματοδοτεί ένα σημείο καμπής στην ιστορία της ηπείρου μας», δήλωσε λίγες μέρες μετά στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο της Γερμανίας ο καγκελάριος Σολτς. Και συνέχισε λέγοντας ότι: «Αυτή η νέα πραγματικότητα απαιτεί μια καθαρή απάντηση. Εμείς την έχουμε δώσει!»

Και πράγματι η Γερμανία, αλλάζοντας τη μέχρι τότε στάση της, αποφασίζει την αποστολή στην Ουκρανία στρατιωτικού εξοπλισμού (όπως 1.000 αντιαερπορικούς πυραύλους stinger) και ταυτόχρονα επιτρέπει και σε άλλες χώρες (π.χ. Ολλανδία, Φιλανδία) να στείλουν στην Ουκρανία στρατιωτικό εξοπλισμό γερμανικής κατασκευής.

Σημαντικό στοιχείο στη γερμανική πολιτική αποτελεί πλέον και η απόφαση για το νέο πρόγραμμα εξοπλισμών του γερμανικού στρατού, κόστους περισσότερων των 100 δισ. Ευρώ, και η απόφαση για αύξηση του ποσοστού των δαπανών για στρατιωτικούς εξο-

πλισμούς πάνω από το 2% του ετήσιου ΑΕΠ. Απόφαση που πήραν τα κόμματα της συγκυβέρνησης των Σοσιαλδημοκρατών (SPD) και των Πράσινων (Grüne) -παλιότερα την αρνούσανται αποσπώντας τους επαίνους των «αντιπολιτευόμενων» Χριστιανοδημοκρατών (CDU). Μια απόφαση που εκφράζει τις ευρύτερες ανάγκες του γερμανικού ιμπεριαλισμού, που είχε ωριμάσει από καιρό και τώρα βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία για να υλοποιηθεί.

Και παρατηρείται τα παραπάνω κόμματα να συμμετέχουν σε «αντιπολεμικές» συγκεντρώσεις, οι δε εκπρόσωποί τους να εμφανίζονται σαν «περιστέρια και μαχητές της ειρήνης» ενάντια στον «πόλεμο του Πούτιν», για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των λαών και συγκεκριμένα του ουκρανικού. Και αναρωτιέται κανείς αν πρέπει να γελάσει ή να οργιστεί μπροστά στην τεράστια υποκρισία τους. Λες και ο πόλεμος για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, που ήταν δικό τους έργο, δεν έλαβε χώρα πριν από δυο δεκαετίες σε ευρωπαϊκό έδαφος! Λες και τα βομβαρδιστικά τους δεν σκότωσαν γυναίκες και

παιδιά! Λες και οι πόλεμοι στο Ιράκ, τη Συρία, τη Λιβύη, το Αφγανιστάν, την Υεμένη κ.λπ. -για να αναφερθούμε μόνο στους πιο πρόσφατους- δεν είναι επίσης δικό τους έργο. Λες και η δολοφονική μηχανή που ακούει στο όνομα ΝΑΤΟ χρειάζεται κι άλλες αποδείξεις για να δείξει αυτό που ακριβώς είναι, μια μηχανή του πολέμου, της καταστροφής χωρών και σφαγής λαών.

Αυτή η κατάσταση είναι λογικό να επηρεάζει εκατομμύρια ανθρώπων. Πολλές χιλιάδες απ' τους οποίους βγήκαν σε δρόμους και πλατείες του Βερολίνου, του Μονάχου και άλλων πόλεων για να διαδηλώσουν «ενάντια στον πόλεμο». Μόνο που αυτό το «ενάντια στον πόλεμο» δεν εκφράζει μόνο μια κατεύθυνση. Η κυρίαρχη -μέχρι στιγμής- κατεύθυνση φαίνεται να είναι το «όχι στον πόλεμο του Πούτιν», όπου κυριαρχούν οι σημαίες της Ουκρανίας, η «αλληλεγγύη στην ουκρανική κυβέρνηση» χωρίς καμιά αναφορά και κριτική στο ρόλο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Κοντά σε αυτήν την κατεύθυνση είναι και «ενδιάμεσες» απόψεις, που εκφράστηκαν και σε απεργιακές συγκεντρώσεις, σαν αυτή

που έγινε στο Μόναχο στις 8 Μάρτη, από το συνδικάτο Verdi, όπου ένα από τα κυρίαρχα αιτήματα ήταν: «Αυξήσεις για τις κοινωνικές δαπάνες κι όχι ΜΟΝΟ για τους εξοπλισμούς». Ναι, δηλαδή, στους εξοπλισμούς (και ό,τι αυτοί υπηρετούν) αλλά ας δοθεί και κάτι για τις κοινωνικές ανάγκες.

Σε τέτοιες συγκεντρώσεις βρίσκουν έδαφος οι «φιλειρηνικές» απόψεις που προετοιμάζουν το έδαφος και το κλίμα για την «ανάγκη των νέων εξοπλισμών» και της ενίσχυσης του ΝΑΤΟ. Οι απόψεις δηλαδή που προετοιμάζουν το έδαφος των νέων άδικων -έτσι κι αλλιώς- πολέμων στο πλαίσιο της προσπάθειας των ιμπεριαλιστών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου και για κυριαρχία στον πλανήτη.

Όμως, η διάθεση των χιλιάδων διαδηλωτών πρέπει να θεωρηθεί ότι εκφράζει τη γνήσια αγωνία τους για το πού πάνε τα πράγματα και το τι μας ξημερώνει, παρόλο που τα εργαλεία με τα οποία αντιλαμβάνονται τα πράγματα, σήμερα, δεν είναι πάντα αυτά που απαιτούνται αλλά αυτά που το κυρίαρχο σύστημα τους «προσφέρει»

Η μόνη σωστή πλευρά είναι αυτή των λαών, ενάντια στους άδικους πολέμους

«...το πρόβλημα "ποιας πλευράς πρέπει να εύχεται κανείς πιο πολύ την επιτυχία" ισοδυναμεί με το πρόβλημα ποιας αστικής τάξης πρέπει να εύχεται κανείς πιο πολύ την επιτυχία.»
Λένιν, Κάτω από ξένη σημαία

Εν καιρώ πολέμου, σύσσωμο το σύστημα επιδιώκει τη στράτευση και τη μεγαλύτερη πολιτική ευθυγράμμιση των λαών και των εργαζομένων. Είναι πρόβλημα για τις αστικές τάξεις που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συντάσσονται με τις επιλογές των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, να υπάρχουν φωνές αντίστασης και αντίδρασης στην πολιτική τους. Κλονίζει τις πολιτικές τους επιλογές η αποστοίχιση από το κυρίαρχο αφήγημα και δυσκολεύει την προώθηση των μέτρων και των επιλογών του κεφαλαίου, ιμπεριαλιστικού ή και εξαρτημένου, η πλατιά λαϊκή και εργατική πάλη ενάντια στους άδικους πολέμους. Ειδικότερα στα ιμπεριαλιστικά κράτη, οι λαϊκές αντιστάσεις καταστέλλονται βάνασα και προσπαθούν να χτυπηθούν εν τη γενέσει τους.

Προφανώς δεν αναφερόμαστε μόνο στις εικόνες που περιφέρονται στα δυτικόφιλα κατευθυνόμενα μέσα με τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις και τις συλλήψεις στη Ρωσία. Είμαστε σίγουροι ότι οποιαδήποτε απόπειρα λαϊκής εναντίωσης απέναντι στο ΝΑΤΟ και τη συμμετοχή των ΗΠΑ στον πόλεμο στην Ουκρανία σήμερα θα έχει την ίδια μοίρα, όπως την ίδια μοίρα είχαν και οι διαδηλώσεις ενά-

ντια στους πολέμους που διεξήγαγαν οι ΗΠΑ σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία κ.λπ.

Είναι σημαντικό, λοιπόν, να γίνεται κατανοητό γιατί σήμερα το ζήτημα της Ειρήνης πρέπει να γίνεται παλλαϊκό αίτημα διεκδίκησης από την ταξική του σκοπιά και όχι να μένει σε γενική αναφορά. Αλλά και η αντίθεση στον ιμπεριαλισμό και τις αστικές τάξεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντά του πρέπει να ξεκαθαρίζεται στο λαϊκό κίνημα. Υπό αυτή την έννοια, η πάλη ενάντια στον πόλεμο πρέπει να δυναμώνει την εργατική τάξη και τους λαούς όλου του κόσμου, να τους βοηθά να ξεκαθαρίζουν την πλευρά στην οποία πρέπει να στέκονται, να αναδεικνύει τον αντίπαλο και να παλεύει έμπρακτα για να ηττηθεί. Με άλλα λόγια, δεν μπορεί να υπάρξει αντιπολεμικό κίνημα σήμερα το οποίο θα δημιουργεί όρους σύγκρουσης με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, αν δεν ξεφύγει από τη μικροαστική διεκδίκηση της Ειρήνης και αν δεν την θέσει στην ταξική της διάσταση. Τη διάσταση που δεν έχει αυταπάτες ότι οι αστικές τάξεις επιδιώκουν την Ειρήνη, που αποκάλυπτε ότι οι αστοί και τα συγκρουόμενα συμφέροντά τους ακόμα και σε καιρούς που ονομάζουν ειρηνικούς διεξάγουν ανελέητη ταξική επίθεση στον λαό και

τους εργάτες και όταν τα συμφέροντά τους και οι σφαίρες επιρροής τους δεν κερδίζονται με φαινομενικά ειρηνικά μέσα, χρησιμοποιούν και τα όπλα. Τη διάσταση που αποκαλύπτει ότι ειρήνη χωρίς την εργατική τάξη στο τιμόνι και το ξεθεμελίωμα της αστικής κυριαρχίας δεν μπορεί να υπάρξει. Έτσι, λοιπόν, είναι κενή σήμερα η πάλη ενάντια στον άδικο πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία -η οποία έχει γίνει πεδίο ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων- αν δεν ξεδιπλωθεί μέσα από το κίνημα η κατεύθυνση εναντίωσης στον Ιμπεριαλισμό, Αμερικάνικο ή Ρωσικό, αν δεν συνδεθεί με το κίνημα της μη εμπλοκής της χώρας στους πολεμικούς σχεδιασμούς. Ας φανταστούμε τη χώρα να κλονιζόταν από αντιπολεμικές διαδηλώσεις, από συγκεντρώσεις έξω από την Ρωσική και την Αμερικανική πρεσβεία, έξω από τις βάσεις. Αυτή η κατάσταση θα δυσκόλευε έμπρακτα την εξαρτημένη αστική τάξη να στηρίξει τις επιλογές του ΝΑΤΟ και την τροφοδότησή του με πολεμικό υλικό.

Δεύτερο και σημαντικότερο, δεν μπορεί σήμερα να υπάρξει αντιπολεμικό κίνημα που να θέλει να νικήσει τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, αν δεν βάλει μπροστά τα αιτήματα της εργατικής τάξης και του λαού που οξύνουν την αντίθεση που έχουν με τους αστούς. Είναι, λοιπόν, αναγκαίο σήμερα και με βάση τις εξελίξεις που δημιουργούνται από την εισβολή στην Ουκρανία, να ξεδιπλωθούν τα αιτήματα των εργαζομένων για αυξήσεις στους μισθούς, μείωση των τιμών στα προϊόντα, δουλειά με δικαιώματα, να ξεδιπλωθεί η αποκάλυψη της πολιτικής που ενώ μοιράζει απλόχερα φτώχεια για τους πολλούς, δίνει εκατομμύρια για πολεμικές δαπάνες.

Έχουμε ως οργάνωση λοιδορηθεί αρκετές φορές για την αντιιμπεριαλιστική μας κατεύθυνση στο κίνημα, για την «εμμονή» μας να αναδεικνύουμε αυτή την πλευρά των πραγμάτων, αλλά και να έχουμε σταθερά στο «στόχα-στρό» μας τον Ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και την αστική τάξη της χώρας που είναι βαθιά εξαρτημένη από αυτόν. Έτσι, και με αυτή την «εμμονή» κατά άλλους, αλλά πολιτικό κριτήριο και αδίστακτη πραγματικότητα για μας, έχουμε καταφέρει έως και σήμερα να μην πέφτουμε σε τοποθετήσεις που μόνο ντροπή μπορεί να αποτελούν για ένα αριστερό δυναμικό και να προκαλούν σύγχυση στον λαό και την εργατική τάξη. Αναφερόμαστε σε δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου, που στην αδυναμία τους να κατανοήσουν στο ελάχιστο τη σημερινή συγκυρία, δυστυχώς επιβεβαιώνουν με κάθε τρόπο ότι η ηγεμονία της αστικής τάξης και η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος έχει βάθος το οποίο δεν θα προσπεραστεί εύκολα.

Αυτές οι δυνάμεις έχουν διαλέξει πλευρά, αυτή του ρωσικού ιμπεριαλισμού και προσπαθούν να την πλασάρουν σαν την πλευρά των λαών και λαϊκή κομμουνιστική υπόθεση. Έτσι, λοι-

πόν, ακούμε αυτό τον καιρό ότι χρειάζεται να παλεύουμε για την «ήττα του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, γιατί θα είναι νίκη για τους λαούς», ότι «η Ρωσία είναι αμυνόμενη και άρα πρέπει να παλέψουμε μόνο ενάντια στις ΗΠΑ», ότι «οι κυρώσεις στη Ρωσία είναι άδικες» και αυτό πρέπει να καταδεικνύεται σήμερα, ότι «αυτό που τίθεται είναι η αυτονομία του Ντονμπάς και των ρωσόφωνων περιοχών της Ουκρανίας», ότι όποιος σήμερα βάζει στο στόχαστρο τη Ρωσία ανήκει στη «ΝΑΤΟϊκή αριστερά» και «δεν μπορούμε να κρατάμε ίσες αποστάσεις από τους δυο ιμπεριαλισμούς». Γι' αυτό μάλλον και έσπευσαν και οι συγκεκριμένοι που αναπαράγουν αυτές τις αντιλήψεις να διαλέξουν πλευρά με τη Ρωσία. Αυτοί οι φιλοπόλεμοι επί της ουσίας και φιλοϊμπεριαλιστικοί προβληματισμοί μάς δημιουργούν ερωτήματα. Πρώτα και κύρια σε επίπεδο ανάλυσης, απορούμε πραγματικά αν όλες αυτές οι δυνάμεις που σκέφτονται αυτά τα ευφάνταστα θυμούνται τη στάση τους στις αντιιμπεριαλιστικές συγκεντρώσεις των τελευταίων ετών, που δεν ήθελαν να πλησιάσουν ούτε απ' έξω από την Αμερικανική πρεσβεία. Διερωτώμαστε έντονα αν η «μοναξιά» μας στην εκτίμηση ότι ο ρωσικός ιμπεριαλισμός ήταν στρατηγικός αντίπαλος των ΗΠΑ και δεν θαμπωνόμασταν από την (πραγματική) οικονομική ανάπτυξη της Κίνας γινόταν από κάποιους σκόπιμα, γιατί έβλεπαν στη Ρωσία εν δυνάμει συμμάχους (όπως αποπειράθηκε να δει και ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν βγήκε κυβέρνηση πρώτη φορά με τα ταξίδια του Λαφαζάνη στη Μόσχα). Ούτε βέβαια συμπάσχουμε με το αίτημα της αυτοδιάθεσης του Ντονμπάς. Όχι γιατί γενικά δεν στηρίζουμε την αυτοδιάθεση και το «δικαίωμα της απόσχισης» (όπως υποστήριζαν οι μπολσεβίκοι), αλλά γιατί δεν τίθεται αυτό σήμερα. Δεν τίθεται, δηλαδή, από τους λαούς της περιοχής, αλλά τίθεται κάτω από τις σημαίες της ρωσικής αστικής τάξης, που μόνο αυτοδιάθεση δεν θέλει, αλλά επιδιώκει βαθιά εξάρτηση και υποτέλεια, όπως άλλωστε όλοι οι ιμπεριαλιστές.

Ο πόλεμος αυτός στη φύση του είναι άδικος, είναι πόλεμος που προκύπτει από τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, τροφοδοτήθηκε από το βάλτωμα των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή και μπλέκει τους λαούς στον θάνατο και το μακέλεμα για ξένα συμφέροντα. Δεν είναι ιμπεριαλιστικός πόλεμος, όπως επιμένει να λέει το ΚΚΕ, για να αναπαράγει το τροτσκιστικό σχήμα των ιμπεριαλισμών που συγκρούονται και να μην πει κουβέντα για την εξάρτηση. Σε αυτή τη βάση, πρέπει να καταγγέλλεται και να αποκαλύπτεται, γιατί αλλιώς ελλοχεύει ο κίνδυνος το λαϊκό κίνημα και η εργατική τάξη να μην κινούνται ανεξάρτητα και για τα δικά τους συμφέροντα, αλλά κάτω από ξένες σημαίες υπέρ των άδικων πολέμων.

εδώ και πολλές δεκαετίες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η άποψη που (ξανα)συναντήσαμε ότι για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία υπεύθυνος δεν ήταν το ΝΑΤΟ, αλλά ο «σφαγέας, εθνικιστής Μιλόσεβιτς».

Η συντριπτική κυριαρχία των απόψεων του συστήματος σε συνθήκες ήττας του εργατικού, λαϊκού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος εδώ και πολλές δεκαετίες δίνουν τους καρπούς τους. Όμως, εκφράζεται στις συγκεντρώσεις και η άλλη άποψη. Η άποψη που δηλώνει την αντίθεση σε όλους τους πολέμους και όχι μόνο αυτόν στην Ουκρανία, που στρέφεται ενάντια στον ρώσικο ιμπεριαλισμό, αλλά και τους αμερικανοτοϊκούς ιμπεριαλιστές,

που εκφράζει την αλληλεγγύη σε όλους τους λαούς και τους πρόσφυγες από όπου κι αν προέρχονται, που αντιτίθεται στα προγράμματα των εξοπλισμών, που εκφράζει την αλληλεγγύη στο αντιπολεμικό κίνημα στην ίδια τη Ρωσία...

Αυτήν την κατεύθυνση εκφράζουν δυνάμεις της αριστεράς και της αναρχίας. Είναι σημαντικό που υπάρχουν κι αυτές οι απόψεις και δίνουν το παρών τους. Όμως υπάρχει πολύς δρόμος μπροστά ώστε να αλλάξει το κλίμα! Πολύς δρόμος που θα εξαρτηθεί από τη συγκρότηση των δυνάμεων του κινήματος και ιδιαίτερα από τη συγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος.

Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία

Ο δυτικός πόλεμος προπαγάνδας με απαγορεύσεις των ρώσικων ΜΜΕ και κατευθυνόμενα ρεπορτάζ

Αλήθειες και ψέματα πίσω από τις κάμερες

Συμπληρώθηκαν ήδη 3 βδομάδες και το δράμα του ουκρανικού λαού συνεχίζεται! Η πολεμική μηχανή πήρε μπρος και αλέθει αμάχους και στρατευμένους. Θάνατοι, τραυματίες, ξεριζωμός, εκατομμύρια οι πρόσφυγες και η Ουκρανία μια κατεστραμμένη χώρα. Αδίστακτοι οι ιμπεριαλιστές δηλώνουν αμετακίνητοι και προετοιμάζουν συμμαχίες και πολεμικό υλικό για τη συνέχιση του μακελειού στην Ουκρανία κι όπου αλλού χρειαστεί, κρίνοντας για τα συμφέροντά τους, για να εξασφαλίσουν την κυριαρχία και τα κέρδη τους.

Οι σύγχρονοι, όμως, πόλεμοι δεν αρκούνται στη στρατιωτική αναμέτρηση στα πεδία των μαχών. Πλέον στην πρώτη γραμμή βρίσκεται η μάχη της «ενημέρωσης», που θα κρύψει την αλήθεια και θα προβάλλει ό,τι συμφέρει τον κάθε αντιμαχόμενο ή ακόμα που δεν θα διστάσει να δημιουργήσει μια είδηση, προκειμένου να αποπροσανατολίσει ή να προκαλέσει συμπάθεια ή απέχθεια ανάλογα με τις περιστάσεις, στη διεθνή κοινή γνώμη. Πλέον τα επιτελεία των ιμπεριαλιστών διαθέτουν εκτός από τη δύναμη της τηλεόρασης που μεταφέρει σε όλο τον πλανήτη την εικόνα, και τα πολύ-εργαλεία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης με πλήθος εφαρμογές, με αμεσότητα, που συναντούν τον καθένα στη στιγμή, αρκεί να πάρει το κινητό στο χέρι!

Η χώρα μας, αφού βρέθηκε από τη «σωστή μεριά» της ιστορίας, δεν θα μπορούσε να μην είναι και με τη «σωστή μεριά» της παραπληροφόρησης και των fake news! Αφού, λοιπόν, «ανήκομεν στην Δύση», αντιγράφουμε με ευλάβεια κάθε fake είδηση που σερβίρουν τα δυτικά επιτελεία! Έτσι τα ντόπια ΜΜΕ βρέθηκαν να παίζουν ξανά και ξανά το γνωστό ηχητικό-βίντεο με τους 13 Ουκρανούς υπερασπιστές του Φιδονησίου, τις πρώτες μέρες της ρωσικής εισβολής, που εκτελέστηκαν από Ρώσους, παρόλο που το ουκρανικό ναυτικό είχε παραδεχτεί πως ήταν πλαστό!

Ο «απόπατος της ενημέρωσης» ξεπέρασε κάθε φαντασία, όταν ο ΣΚΑΙ πρόβαλε το ατύχημα των οπαδών της Ρωσικής ΤΣΣΚΑ στο μετρό της Ρώμης που ποδοπατούνται στη σκάλα σαν... βίντεο από τον πανικό των ουκρανών πολιτών που τρέχουν στα καταφύγια!

Μάλιστα, είναι τόσο κραυγαλέα τα fake news που κατασκευάζουν οι δυτικοί που αναγκάζονται και οι ίδιοι οι σοβαροί δημοσιογραφικοί οργανισμοί να τα αποκαλύψουν!

Όπως έδειχνε έρευνα του BBC, βίντεο από υποτιθέμενη πτήση ρωσικού μαχητικού πάνω από ουκρανική πόλη δείχνει στην πραγματικότητα αμερικανικό F-16, που φυσικά δεν μπορεί να έχει πετάξει πάνω από την Ουκρανία σε αυτή τη σύρραξη.

Άλλο βίντεο που δείχνει σχηματισμό μαχητικών αεροσκαφών να πετούν και πάλι πάνω από ουκρανική πόλη υπό τον ήχο αντιαεροπορικών σειρήνων είναι από στρατιωτική αεροπορική επίδειξη του 2020 στη Ρωσία.

Εκείνο το βίντεο που δείχνει «Ρώσους αλεξιπτωτιστές» να προσγειώνονται στο Χάρκοβο είναι βίντεο από το 2016. Κι άλλο βίντεο που δείχνει «κατάρριψη ρωσικού αεροσκάφους» στην

Ουκρανία στην πραγματικότητα είναι αεροσκάφος της Λιβύης που καταρρίφθηκε στη Βεγγάζη το 2011.

Ο «Independent» με δική του έρευνα αποκαλύπτει πως κάποιες εικόνες που κυκλοφορούν για τις καταστροφές που προκαλούν οι ρωσικοί βομβαρδισμοί είναι από πυρκαγιά που έγινε το 2015 στην Τιαντζίν της Κίνας, ενώ η εικόνα ενός κοριτσιού που μεταφέρεται αγκαλιά έξω από καλάσματα μιας έκρηξης είναι από τη Γάζα το 2021. Όπως αποκάλυψε και το δίκτυο NBCNews, έχουν χρησιμοποιηθεί εικόνες από αεροπορικές επιθέσεις σαν να είναι αληθινές, ενώ πρόκειται για στιγμιότυπα από βιντεοπαιχνίδια!

Σε καθημερινή βάση τα δυτικά και εγχώρια ΜΜΕ μεταδίδουν τον αριθμό των διαδηλώσεων σε πόλεις της Ρωσίας, με αντιπολεμικό περιεχόμενο και όλες τις αναφορές για συλλήψεις και διώξεις των διαδηλωτών. Όμως, την ίδια στιγμή έχει επιβληθεί μια μακαρθικού τύπου λογοκρισία για όλες τις διαδηλώσεις που γίνονται στη χώρα μας με αντιΝΑΤΟϊκό, αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο και που καταδικάζουν τη ρωσική εισβολή. Όπου κι αν γίνονται αυτές, σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη Αλεξανδρούπολη, Λάρισα και αλλού, τις «τρώνει το μαύρο σκοτάδι»!!

Χαρακτηριστικό δείγμα του «φιλοδυτικού» κλίματος στα ελληνικά ΜΜΕ είναι το καθημερινό «στρίμωγμα» που γίνεται στους ανταποκριτές Θανάση Αυγερινό και Αιμίλιο Λιάτσο, που βρίσκονται στη Ρωσία και έχουν το «θράσος» να βλέπουν το ρεπορτάζ στην Ουκρανία χωρίς τα «ΝΑΤΟϊκά ματογυάλια»!

Έτσι, οι μαρτυρίες των κατοίκων της Μαριούπολης που καταγγέλλουν τις φασιστικές ομάδες του τάγματος του Αζόφ ως υπεύθυνες για την παρεμπόδιση του απεγκλωβισμού τους, δεν γίνονται δεκτές από τον Ευαγγελάτο! Όπως λέει, είναι «άθλια ρωσική προπαγάνδα». Οι προχθεσινοί βομβαρδισμοί και θάνατοι αμάχων στο Ντονέτσκ από ουκρανικά πυρά αποσιωπώνται από ΟΛΑ τα δυτικά ΜΜΕ! Ακόμα και οι θάνατοι αμάχων έχουν διαφορετική μεταχείριση, ανάλογα σε ποια μεριά του πολέμου βρίσκονται!

Αν νομίζετε ότι οι συγκινητικές ιστορίες των fake news είναι μόνο φανταστικές και δεν εμπλέκουν και υπαρκτά πρόσωπα κάνετε λάθος! Στο απυρόβλητο δεν έμειναν ούτε οι διασημότητες του Χόλυγουντ, όπως ο γνωστός Αμερικανός ηθοποιός Λεονάρντο Ντι Κάπριο. Μάθαμε, λοιπόν, από τα διεθνή και τα ελληνικά ΜΜΕ ότι «δώρισε 10 εκατομμύρια δολάρια για την Ουκρανία, επειδή η γιαγιά του είναι ουκρανικής καταγωγής από την Οδησό».

Είναι χαρακτηριστικό ότι η «είδηση» έπαιξε σε όλα σχεδόν τα διεθνή μέσα ενημέρωσης, ενώ στην Ελλάδα αναδημοσιεύθηκε σε εφημερίδες και κεντρικά sites, όπως στην «Καθημερινή», το «Πρώτο Θέμα», το «iefimerida.gr» κ.ά.

Εκ των υστέρων το CNN αποκάλυψε ότι ουδέποτε έγινε τέτοια δωρεά, ενώ η οικογένεια του Αμερικανού ηθοποιού καμία σχέση δεν έχει με την Ουκρανία γενικότερα!

Οι δυτικοί «ειδικοί» των fake news υπογραμμίζουν τη χρησιμότητα και εξηγούν: «Αφήστε να το πιστέψουν: αν το πι-

στέψουν οι Ρώσοι θα φοβηθούν, αν το πιστέψουν οι Ουκρανοί θα ελπίζουν» συμπεκνώνοντας τη χρησιμότητα μιας ψευδούς είδησης σε μια σύρραξη!

Μια Αμερικανίδα ερευνήτρια θεμάτων παραπληροφόρησης του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης σημειώνει: «Η Ουκρανία κάνει μια αρκετά κλασική προπαγάνδα. Διηγείται ιστορίες που στηρίζουν το αφήγημά της. Στον πόλεμο της ενημέρωσης επίσημοι λογαριασμοί της χώρας έχουν μεταδώσει ιστορίες αμφίβολης αλήθειας, διαδίδοντας στην καλύτερη περίπτωση σαγηνευτικές ιστορίες ηρωισμού από το μέτωπο έως και πληροφορίες που αποδείχτηκαν ψευδείς, μπλέκοντας γεγονότα και μύθους».

Φυσικά, όπως όλοι θυμόμαστε, η μάχη της «πληροφόρησης» είχε ξεκινήσει πολύ πριν το ξεκίνημα της εισβολής στην Ουκρανία, όταν γινόταν οι προετοιμασίες. Μέσα στην πρώτη βδομάδα λογικό ήταν να οδηγηθούμε σε κλιμάκωση και από τις δυο πλευρές.

Έτσι, μέσα στο κρεσέντο των κυρώσεων, απαγορεύσεων και την ιδεολογική εκστρατεία δαιμονοποίησης για κάθε τι που είναι ρωσικό, η Ε.Ε. απαγόρευσε τις μεταδόσεις σε πολλαπλές πλατφόρμες των ρωσικών κρατικών μέσων RT και Sputnik, ενώ η Ρωσία περιόρισε τη χρήση του Twitter και του Facebook και υιοθέτησε νομοθεσία που τιμωρεί με κάθειρξη μέχρι 15 ετών, οτιδήποτε η κυβέρνηση θεωρήσει ως «παραπληροφόρηση», περιλαμβανομένης της αναφοράς σε «πόλεμο ή εισβολή»!

Στην Πολωνία στις 28/2/22 οι αρχές συνέλαβαν τον Ισπανό δημοσιογράφο Πάμπλο Γκονθάλεθ της εφημερίδας «Público» στα σύνορα με την Ουκρανία, όπου κάλυπτε την άφιξη των Ουκρανών προσφύγων! Κατηγορείται για κατασκοπία για λογαριασμό της ρωσικής στρατιωτικής υπηρεσίας πληροφοριών (GRU), χωρίς καμία απόδειξη πέραν της εκτίμησης πως είναι ρωσόφιλος!

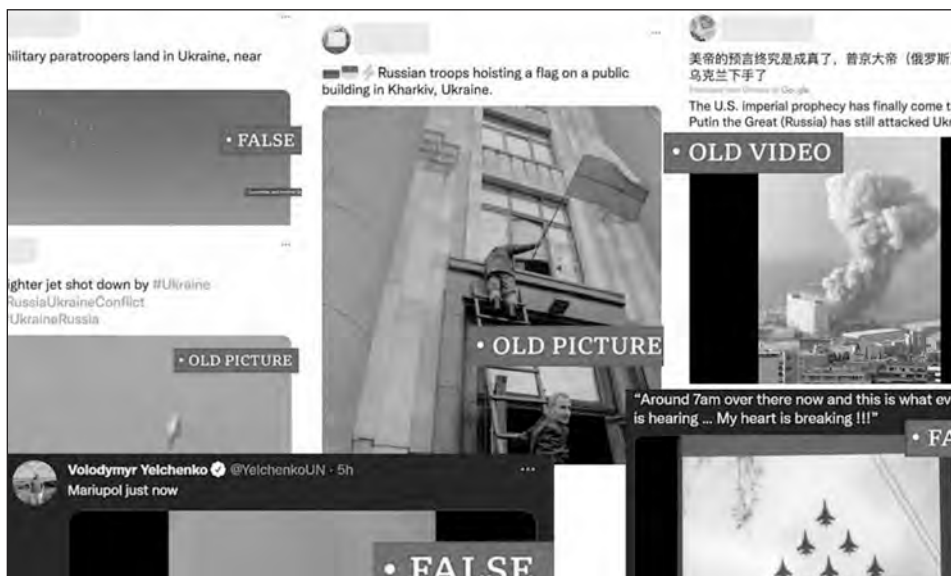
Τα μόνα «αποδεδειγμένα εγκλήματα» του Γκονθάλεθ είναι πως έχει εξειδίκευση στις εξελίξεις στις χώρες της πρώην ΕΣΣΔ, γεννήθηκε στη Ρωσία και ο παππούς του ήταν ένα από τα παιδιά που στη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου έστειλε η δημοκρατική κυβέρνηση σε τρίτες χώρες για να σωθούν!

Όπως επισημαίνουν οι ειδικοί της επικοινωνίας «Μια εικόνα ισοδυναμεί με χίλιες λέξεις» και πολλές φορές έχει τη δύναμη να κρίνει μια αμφίρροπη αναμέτρηση! Αυτός είναι ο λόγος που τα επικοινωνιακά επιτελεία σε Δύση και Ρωσία βρίσκονται σε «πυρετό δραστηριότητας». Σε αυτή την «επικοινωνία», οι δυτικοί έχουν πλούσια εμπειρία!

Να θυμίσουμε τον θάνατο του κορμωράνου, τον οποίο η κάμερα του CNN απαθανάτισε το 1991 να ψυχορραγεί σε παρλιά του Κουβέιτ λουσμένος πετρέλαιο.

Τότε υπαίτιος υποδείχτηκε ο «ανάλγητος» Σαντάμ Χουσεΐν, που χαρακτηρίστηκε «αιμοδιψής δολοφόνος» από τα δυτικά ΜΜΕ!

Όταν ορνιθολόγοι επισήμαναν πως το είδος του πουλιού δεν ζει στον Περσικό στα μέσα Ιανουαρίου, αποκαλύφθηκε πως το πτηνό βρισκόταν σε ζωολογικό κήπο της Βρετάνης και περιχύθηκε με μαζούτ για τις ανάγκες του fake ρεπορτάζ.

Η αποτύπωση των ενεργειακών αδιεξόδων στη Σύνοδο των Βερσαλλιών

Όσοι παρακολουθούν τα ενεργειακά γνωρίζουν ότι το ζήτημα της ενεργειακής εξάρτησης των χωρών της ΕΕ δεν είναι ένα θέμα που μπήκε τώρα στη συζήτηση. Γυρνώντας στη δεκαετία του 1990, κάποιος μπορεί να δει ότι οι εισαγωγές φυσικού αερίου ήταν στο 50%, ενώ το 2019 άγγιξαν το 90%! Από το φυσικό αέριο που εισάγεται, περίπου το 41% προέρχεται από τη Ρωσία, το 24% από τη Νορβηγία και το 11% από την Αλγερία. Οι χώρες οι οποίες εξαρτώνται στο μεγαλύτερο βαθμό από το ρωσικής προέλευσης φυσικό αέριο είναι η Γερμανία και η Ιταλία, με την πρώτη να έχει εισαγάγει το 2020 42,6 εκατομμύρια κυβικά μέτρα και τη δεύτερη 29,2 εκατομμύρια κυβικά μέτρα. Στον αντίποδα, η Γαλλία στηρίζεται σε νορβηγικό φυσικό αέριο.

Η εναλλακτική της παροχής υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) σκοντάφτει στο ότι η Νορβηγία δεν έχει δυνατότητα περαιτέρω αύξησης της εξόρυξης, ενώ η Ολλανδία ψάχνει να κλείσει την παραγωγή στο μεγαλύτερό της πεδίο στο Γκρόνινγκεν. Επιπλέον η χρήση LNG απαιτεί και υποδομές οι οποίες δεν υπάρχουν και θέλουν μεγάλο χρόνο για να κατασκευαστούν. Τόσο η Πορτογαλία όσο και η Ισπανία έχουν μεγάλα αποθέ-

ματα, αλλά είναι ενδεικτικό τού ότι οι σταθμοί μεταφόρτωσης LNG στην ΕΕ είναι στο σύνολο 16, με τους 2 από αυτούς να βρίσκονται στην Ελλάδα και... κανέναν στη Γερμανία!

Αλλά, πέραν του φυσικού αερίου, ακόμα και η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από πυρηνικά εργοστάσια στηρίζεται στη Ρωσία. Και αυτό γιατί αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους παραγωγούς ουρανίου. Το 2020, οι χώρες που κατείχαν τις δύο πρώτες θέσεις στις εξαγωγές φυσικού ουρανίου στην ΕΕ ήταν η Νιγηρία και η Ρωσία, με τις ποσότητες να είναι σχεδόν παρεμφερείς. Πέραν αυτού, υπάρχουν χώρες στην Ευρώπη που στηρίζονται αποκλειστικά σε ρωσικές εταιρείες για την προμήθεια καυσίμων και τη λειτουργία των πυρηνικών τους εργοστασίων. Είναι ενδεικτικό ότι η ρωσική εταιρεία TVEL έχει την τεχνογνωσία για την παραγωγή υψηλής τεχνολογίας εξαρτημάτων, τον εμπλουτισμό του ουρανίου και τη μετατροπή αυτού σε ράβδους. Πέραν αυτού, ακόμη και στην κατασκευή πυρηνικών εργοστασίων, έχουν γίνει σημαντικές οικονομικές συμφωνίες της Rosatom (ρωσική εταιρεία) για την προμήθεια πυρηνικών αντιδραστήρων με διάφορες ευρωπαϊκές χώρες.

Ακόμη και στο ζήτημα των ανανεώσι-

μων πηγών ενέργειας, το μεγαλύτερο θέμα που δεν έχει αντιμετωπιστεί δεν είναι άλλο από την αποθήκευση αυτής της ενέργειας. Εκτός από το πρόβλημα της μικρής παραγωγής σε σχέση με τη ζήτηση, υπάρχει και το ζήτημα του τι κάνεις όταν δεν υπάρχει ήλιος ή δεν φυσάει αέρας. Και φυσικά θα πρέπει να επισημανθεί ότι η Ρωσία παράγει γύρω στο 20% πρώτης τάξης νικελίου (καθαρότητα τουλάχιστον 99,8%), το οποίο είναι το κυρίως υλικό για την κατασκευή των μπαταριών. Ιδιαίτερα θα πρέπει να επισημανθεί ότι η νέας τεχνολογίας μπαταρίες ιόντων λιθίου για να αποθηκεύσουν μεγαλύτερα ποσά ενέργειας απαιτούν και ακόμη μεγαλύτερη ποσότητα νικελίου πρώτης τάξης. Ίσως δεν είναι τυχαίο το ότι από τις αναφορές στην ενεργειακή απεξάρτηση όσον αφορά τη διακήρυξη των Βερσαλλιών απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά στην πυρηνική ενέργεια, η οποία πρόσφατα αναβαπτίστηκε σε «καθάρη», μπαίνοντας έτσι στην οικογένεια των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας.

Ένα άλλο κομμάτι το οποίο αφορά την αποθήκευση ενέργειας και αναφέρθηκε και στις Βερσαλλίες είναι η περαιτέρω ανάπτυξη της αγοράς υδρογόνου. Συγκεκριμένα, αν και η διαδικασία παραγωγής υδρογόνου είναι ιδιαίτερα

ενεργοβόρα, η παραγωγή του από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας το κάνει ένα θελκτικό καθαρό καύσιμο. Αυτή τη στιγμή ο μεγαλύτερος παραγωγός υδρογόνου στον κόσμο είναι η Κίνα. Βέβαια, αν και το υδρογόνο είναι ένα καύσιμο μηδενικών ρύπων, η παραγωγή του ώστε να φτάσει σε ποσότητες που θα αντικαταστήσουν τα ορυκτά καύσιμα απαιτεί τεράστια ποσά ενέργειας. Τέτοια ποσά που σίγουρα θα μπορούσε να τα δώσει η πυρηνική ενέργεια... με ρωσικό ουράνιο.

Η διακήρυξη των Βερσαλλιών σε πολλά σημεία αποτελεί μία έκθεση ιδεών όσον αφορά το ενεργειακό κομμάτι τουλάχιστον. Με την πρόεδρο της Κομισιόν Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν να προτείνει ως χρονικό στόχο για την απεξάρτηση από το ρωσικό αέριο το 2027, ακολούθησε κείμενο της Κομισιόν που αναφέρει ότι αυτό πρέπει να έχει επιτευχθεί πριν από το 2030. Στη συζήτηση τελικά προτάθηκε να έχει παραδοθεί ένα σχέδιο για το πώς θα γίνει η απεξάρτηση το Μάιο. Η συγκεκριμένη διακήρυξη έχει σίγουρα πολιτική αξία, αλλά η πραγματικότητα αποτυπώνεται με τις δηλώσεις του Σολτς οι οποίες καταλήγουν στο ότι δεν είναι δυνατή η ανάπτυξη εναλλακτικών στη ρωσική ενέργεια για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα.

Το νέο ευρωμόλογο δεν πέρασε στις Βερσαλλίες

Την περασμένη εβδομάδα το Bloomberg δημοσίευσε την πληροφορία ότι στην ΕΕ υπάρχει πρόταση για έκδοση κοινών ομολόγων «τεράστιας κλίμακας», όπως τα χαρακτήρισε, τα οποία θα χρηματοδοτήσουν δαπάνες στην ενέργεια και την άμυνα, ως αποτέλεσμα του πολέμου στην Ουκρανία.

Επαληθεύοντας την πληροφορία, η Γαλλία κατέθεσε την πρόταση στην άτυπη (αλλά ουσιαστική) Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ στις Βερσαλλίες. Εκεί, είχε την υποστήριξη της Ιταλίας, όμως βρήκε απέναντί της τη Γερμανία και τη λεγόμενη «ομάδα των φειδωλών», κυρίως την Ολλανδία. Ο Μακρόν έχασε, έτσι την ευκαιρία να σημειώσει μια νίκη, αποσπώντας μια συμφωνία για αυτό το νέο ευρωμόλογο.

Το στρίμωγμα των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών από την ουκρανική κρίση είναι δεδομένο. Το κεφάλαιο της ενεργειακής εξάρτησής τους από τη Ρωσία είναι από μόνο του τεράστιο και ικανό να τους δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα. Ωστόσο, εδώ τίθενται και ζητήματα άμυνας, εξοπλισμών και ασφάλειας. Και όλα αυτά ξεχωριστά και με διαφορετικό τρόπο για καθεμιά από τις βασικές δυνάμεις της ΕΕ, αλλά και, ως έναν βαθμό, για όλες μαζί. Πάντως, έχουν κάθε λόγο να φοβούνται πως οι εξελίξεις θα τους ξεπεράσουν.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα, βέβαια, είναι πως απέναντι σε αυτήν την κρίση, όπως και σε κάθε κρίση, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αδυνατούν να χαράξουν μια ενιαία πορεία. Οι αντιθέσεις μεταξύ τους εξακολουθούν να είναι το κύριο χαρακτηριστικό των σχέσών τους.

Έτσι, οι προτάσεις των Γάλλων ήταν σε μια κατεύθυνση που ήταν έτσι κι αλλιώς δύσκολο να υλοποιηθεί και ειδικά σε αυτήν την συγκυρία. Φυσικά, στο οικονομικό πεδίο έχουν γίνει βήματα, όχι όμως μέσα από μια πορεία ενοποίησης,

αλλά μέσα από μια πορεία ανταγωνισμών, εκβιασμών και συμβιβασμών. Τέτοια βήματα ήταν ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Στήριξης, αλλά και το Ταμείο Ανάκαμψης, πριν έναν χρόνο, που είχε στόχο την αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας.

Όμως, η δημιουργία του Ταμείου Ανάκαμψης είναι τόσο πρόσφατη που, αντί να διευκολύνει, μάλλον δυσκολεύει την πραγματοποίηση μιας αντίστοιχου -ή και μεγαλύτερου- οικονομικού μεγέθους κίνησης μέσα σε έναν μόλις χρόνο (τα ενιαία ομόλογα που εκδόθηκαν για να το χρηματοδοτήσουν, είχαν ύψος 1,8 τρις. ευρώ). Πρόκειται για ένα επιπλέον σημαντικό βήμα δημοσιονομικής σύγκλισης, το οποίο είναι από μόνο του δύσκολο.

Πολύ, δε, περισσότερο, όταν το βήμα αυτό δε θα γινόταν για έναν στόχο μέσα στον οποίο θα μπορούσαν να βρεθούν κάποιες κοινές επιδιώξεις, όπως ήταν η πανδημία, στην οποία υπήρχε ένα κοινό ζητούμενο, η επανεκκίνηση της οικονομικής δραστηριότητας (χωρίς να είναι συμφωνημένο, φυσικά, το από

ποιους και για ποιους). Αλλά για έναν στόχο αντιμετώπισης μιας ενεργειακής και μιας πολεμικής κρίσης, απέναντι στις οποίες οι κοινές επιδιώξεις είναι πολύ λιγότερες και, σε μεγάλο βαθμό, ζητούμενες ακόμη κι αυτές.

Η ελληνική κυβέρνηση συμφώνησε και αυτή με την πρόταση Μακρόν, κάτω από τη γενική διακήρυξη ότι υποστηρίζει κάθε μέτρο «αμοιβαιοποίησης χρέους» για τις περιπτώσεις εκτάκτων δαπανών, τόνισε την ανάγκη προτεραιότητας των ζητημάτων της ευρωπαϊκής ασφάλειας και έθεσε ξανά το αίτημα της εξαίρεσης των αμυντικών δαπανών από τους δημοσιονομικούς κανόνες.

Αυτό που σίγουρα αντιλαμβάνεται η κυβέρνηση της ΝΔ -και το σύνολο της άρχουσας τάξης της χώρας- είναι ότι η ...ανάληψη ελληνική οικονομία θα πιεστεί ακόμα περισσότερο από τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών (στο πλαίσιο του NATO, αλλά και της ΕΕ) για παροχή οποιωνδήποτε διευκολύνσεων, αλλά και για άμεση συνδρομή με πολεμικό υλικό στο μέτωπο της Ουκρανίας.

Έτσι, η πρόταση φάνηκε συμφέρου-

σα. Παρότι, βέβαια, από το Ταμείο Ανάκαμψης όχι μόνο δεν έχουν πάρει φράγκο ακόμα, αλλά τους ασκήθηκαν -και τους ασκούνται- πιέσεις σε τέτοιο σημείο που έφτασε να αμφισβητηθεί (ανεπίσημα) η ικανότητά τους να διαχειριστούν ένα τέτοιο δάνειο. Είναι προφανές ότι οι πιέσεις θα ήταν πολλαπλάσιες για ένα δάνειο με στόχο την ενέργεια και την άμυνα, μπροστά σε μια ουκρανική κρίση που έχει οξύνει σε τέτοιο βαθμό τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις.

Έκλεισε, λοιπόν, οριστικά το θέμα του νέου ευρωομολόγου; Αυτό δεν μπορεί να απαντηθεί με βεβαιότητα. Οι πιέσεις είναι πολλαπλές και προς όλες τις κατευθύνσεις. Η ΕΕ καλείται να αντιμετωπίσει τις οικονομικές συνέπειες μιας τεράστιας κρίσης, οι οποίες αφενός δεν είναι οι μόνες και αφετέρου είναι τέτοιας φύσης και μεγέθους που απαιτούν συμφωνίες σε επίπεδο τέτοιο που είναι ζητούμενο αν θέλουν ή ακόμα και αν μπορούν να φτάσουν οι βασικές της δυνάμεις, δηλαδή η Γερμανία και η Γαλλία.

Προεδρικές εκλογές στη Γαλλία

Αντιπαραθέσεις στη σκιά του πολεμικού συναγερμού

Σε λιγότερο από ένα μήνα, στις 10 Απριλίου, διεξάγεται στη Γαλλία ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών, στην προβλεπόμενη λήξη της πενταετούς πρώτης προεδρικής θητείας του Εμανουέλ Μακρόν. Οι φετινές εκλογές διενεργούνται εν μέσω των συνεπειών της πανδημίας, που δεν έχει ακόμη λήξει, και της αναταραχής στα οικονομικά και γεωπολιτικά δεδομένα που προκαλεί η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και η ψυχροπολεμική (και ολίγον «χλιαροπολεμική») αντιπαραθεση με το ιμπεριαλιστικό μπλοκ του ΝΑΤΟ.

Δώδεκα υποψήφιοι κατάφεραν να συγκεντρώσουν τον αριθμό των 500 υπογραφών αιρετών πολιτικών προσώπων που απαιτείται για υποβολή υποψηφιότητας στις εκλογές. Εδώ και ένα χρόνο οι δημοσκοπήσεις πολλαπλασιάζονται και καταγράφουν απανωτές ανακατατάξεις και ανατροπές, με την επιδίωξη να κατευθύνουν την κοινή γνώμη σε καθορισμένο αριθμό υποψηφίων που εικάζεται ότι θα εξυπηρετήσουν καλύτερα τις απαιτήσεις της μεγαλοαστικής τάξης και του γαλλικού ιμπεριαλισμού.

Ο Εμανουέλ Μακρόν αναδείχθηκε το 2017 στο δεύτερο γύρο ως το «μικρότερο κακό» μπροστά στην άνοδο της ακροδεξιάς με τη Μαρίν Λεπέν. Προερχόμενος από το ρεύμα της κεντροαριστεράς, μπόρεσε να πείσει ότι είναι ικανός να ηγηθεί του «δημοκρατικού τόξου» το οποίο θα έβαζε φραγμό στον «Εθνικό Συναγερμό» της Λεπέν. Και η μονοπωλιακή αστική τάξη τον έκρινε ικανό να συσπειρώσει τις δεξιές και κεντροαριστερές παρατάξεις για να επιτευχθεί η πολιτική συναίνεση που χρειαζόταν για να προωθήσει τις αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις που επί πολλά χρόνια βρίσκονταν σε εκκρεμότητα καθώς και την επέκταση της ιμπεριαλιστικής επιρροής της χώρας.

Η ανάδειξη του Μακρόν ως διαχειριστή του πολιτεύματος οδήγησε στη διάσπαση και αποδυνάμωση της παραδοσιακής γκολικής δεξιάς (των Ρεπουμπλικάνων), ιδίως όταν ο βασικός της ηγέτης, Σαρκοζί, κατηγορήθηκε για οικονομικές ατασθαλίες κατά την προεκλογική

περίοδο, και σε σοβαρό πλήγμα στο Σοσιαλιστικό Κόμμα, που έχασε το 70% των ψηφοφόρων του και έσπασε σε τρία κομμάτια.

Έχοντας πετύχει την «εθνική ομοψυχία» όλων των μερίδων της αστικής τάξης, οι κυβερνήσεις του κόμματος του Μακρόν («Η Δημοκρατία Μπροστά») άρχισαν να προωθούν το πρόγραμμα αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων στην παιδεία, στα συνταξιοδοτικά και στις εργασιακές σχέσεις, επιδιώκοντας συγχρόνως να κατοχυρώσουν τη θέση του γαλλικού ιμπεριαλισμού ως ηγετικής δύναμης στην Ευρώπη (διατηρώντας ωστόσο τη διάσταση του γαλλογερμανικού άξονα) και στον υπόλοιπο κόσμο, κυρίως στη Δυτική Αφρική και την Ανατολική Μεσόγειο.

Σύντομα όμως οι λαϊκές αντιδράσεις, με το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων και τις κινητοποιήσεις στην εκπαίδευση, προκάλεσαν ρήγμα στο κλίμα ομοψυχίας που επιχειρήθηκε να επιβληθεί. Η ενσωματωμένη ρεφορμιστική και τροτσικιστική Αριστερά δεν στάθηκε ικανή να αντισταθεί στην αντιλαϊκή λαίλαπα, καθ' όλη την ουσία της ετοιμοθάνατης σοσιαλδημοκρατίας, προσπαθώντας να μαζέψει

τα συντρίμια της. Από την άλλη, η έλευση της πανδημίας με όλα τα συνεπαγόμενα περιοριστικά μέτρα έριξε νερό στο μύλο της λαϊκίστικης ακροδεξιάς, η οποία εμφανίστηκε σαν «προστάτιδα των ελευθεριών» και αύξησε τα ποσοστά δημοφιλίας της.

Και φθάνουμε στη σημερινή προεκλογική περίοδο, που σημαδεύεται από την εντεινόμενη γεωπολιτική κρίση με την πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία. Η παραδοσιακή Δεξιά, με κεντρικό πυρήνα το Κόμμα των Ρεπουμπλικάνων, δεν μπόρεσε να αναδείξει κάποιον υποψήφιο που πράγματι θα μπορούσε να διαφοροποιηθεί από την πολιτική του Μακρόν. Στις προκριματικές εκλογές κέρδισε η Βαλερί Πεκρές, που ποντάρει στη συνεπή προσήλωσή της στη συμμαχία των ιμπεριαλιστών της Δύσης, διατηρώντας όμως την αυτοδυναμία των «φιλοευρωπαϊκών» δυνάμεων αλλά μόνο ως δεκανίκι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Όσο για την ακροδεξιά της Λεπέν, προσπαθεί να προβάλει τον ανεξάρτητο λόγο της «ισχυρής Γαλλίας», αντιπαρατιθέμενη στον γερμανικό ιμπεριαλισμό και τηρώντας χλιαρή στάση αναφορικά με την κα-

ταδίκη και την απομόνωση της Ρωσίας του Πούτιν. Κάτι που οδήγησε στην αυτονόμηση της σκληρής αντιρωσικής πτέρυγας του Ερίκ Ζεμούρ (που δεν έχει καμία τύχη στις δημοσκοπήσεις).

Όσο για την Αριστερά, είναι σαφώς διαχωρισμένη σε δύο μέτωπα: από τη μια, η υποψήφια του ανασυγκροτημένου Σοσιαλιστικού Κόμματος, δήμαρχος του Παρισιού Αν Ινταλγό, σε συμμαχία με τους Οικολόγους του Γιανίκ Ζαντό, που δεν αμφισβητούν τον βασικό πυρήνα της πολιτικής του Μακρόν και συμφωνούν με τις κυρώσεις κατά της Ρωσίας, και, από την άλλη, ο Ζαν Λικ Μελανσόν της «Ανυπότακτης Γαλλίας» και ό,τι έχει απομείνει από το ρεβιζιονιστικό ΚΚ Γαλλίας με τον Φαμπιέν Ρουσέλ, που αντιτάσσονται στην ασκούμενη οικονομική πολιτική από Γαλλία και Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όταν ξέσπασε η ένταση και στη συνέχεια η πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία, ο Μακρόν προσπάθησε να ενισχύσει τη θέση του στο εσωτερικό μέτωπο και το ρόλο του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Αξιοποιώντας και τη θέση του ως προεδρεύοντος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, εμφανίζεται ως μεσολαβητής ανάμεσα στον Πούτιν και τον Ζελένσκι, προωθώντας όμως σθεναρά και αποφασιστικά την ενότητα των δυτικών ιμπεριαλιστών κάτω από την ομπρέλα των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, αφαιρώντας έτσι όλα τα επιχειρήματα που διαφοροποιούσαν την παραδοσιακή Δεξιά. Όταν υπέβαλε την υποψηφιότητά του, την τελευταία ημέρα της προθεσμίας, το ποσοστό προτίμησης του εκλογικού σώματος εκτινάχθηκε στις δημοσκοπήσεις και είναι σχεδόν βέβαιο πως θα αντιμετωπίσει τη Λεπέν στο δεύτερο γύρο των εκλογών. Μια κατάσταση που θυμίζει αυτήν των εκλογών του 2017.

Ο γαλλικός λαός και η εργατική τάξη δεν έχουν τίποτε θετικό να περιμένουν απ' την έκβαση αυτής της αναμέτρησης. Άλλωστε εκατομμύρια, μεταξύ αυτών μετανάστες, άστεγοι, περιθωριοποιημένοι κ.λπ., δεν θα έχουν ούτε καν τη δυνατότητα να ασκήσουν το δικαίωμα της ψήφου!

ΠΥΡΗΝΙΚΑ-ΧΗΜΙΚΑ-ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ

Όλα τα όπλα ολέθρου στο τραπέζι!

Ο πόλεμος στην Ουκρανία έφερε ξανά στο προσκήνιο τις απειλές - καταγγελίες - αποκαλύψεις για χρήση πυρηνικών, χημικών και βιολογικών όπλων. Δεν είναι ότι τα άλλα όπλα, τα «συμβατικά», σκοτώνουν μόνο τους «κακούς» ή αφαιρούν τις ζωές των ανθρώπων «ηθικά» και ανώδυνα. Σαφώς η χρήση όπλων μαζικής καταστροφής έχει πολλαπλές και για χρόνια μετά συνέπειες τόσο στους ανθρώπους που επέζησαν όσο και στο περιβάλλον όπου ζουν.

Ποιοι κατέχουν πυρηνικά; Η απάντηση είναι ότι Ρωσία και ΗΠΑ κατέχουν το 90% των πυρηνικών κεφαλών. Σύμφωνα με το σουηδικό ινστιτούτο SIPRI, από τις 14.465 πυρηνικές κεφαλές παγκόσμια, οι δυο υπερδυνάμεις κατέχουν τις 13.300 (6.850+6.450). Οι υπόλοιπες πυρηνικές δυνάμεις είναι: Γαλλία (300), Βρετανία (210), Κίνα (280) και ακολουθούν Ινδία και Πακιστάν με 140, Ισραήλ με 80 και Βόρεια Κορέα με 10. Η υπεροχή των δύο (ΗΠΑ-Ρωσίας) δημιουργεί μια ισορροπία και ταυτόχρονα «αδυναμία» τρόμου, δη-

μιουργώντας και ένα άνω όριο στη σύγκρουσή τους. Μόνο που αυτό το «όριο» πλησιάζεται όλο και περισσότερο. Η συζήτηση για τη νομιμοποίηση «μικρών πυρηνικών», αλλά και οι απειλές για πυρηνικό πλήγμα με το δόγμα της προστασίας της «εθνικής ασφάλειας» και από τις δυο πλευρές επιβεβαιώνουν αυτή την εφιαλτική προσέγγιση. Ο Πούτιν διέταξε να τεθούν οι δυνάμεις «πυρηνικής αποτροπής» σε κατάσταση υψηλού συναγερμού, με το ΝΑΤΟ -τις ΗΠΑ δηλαδή- να διαβεβαιώνει και για τη δική του ετοιμότητα στην Ευρώπη.

Νατοϊκή ετοιμότητα που αφορά και τη χώρα μας. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε πόσες πυρηνικές κεφαλές βρίσκονται στις αμερικάνικες βάσεις σήμερα. Μάθαμε όμως χρόνια αργότερα ότι μέχρι το 2001 στον Άραξο υπήρξαν πυρηνικά (20 βόμβες βαρύτητας-B61) ενώ πρόσφατα απασχόλησε τις ΗΠΑ η μεταφορά πυρηνικών κεφαλών από τη βάση του Ιντσιρλίκ στην Τουρκία ξανά στον Άραξο.

Αυτές τις μέρες συμπληρώνονται 23 χρόνια από τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς κατά της Γιουγκοσλαβίας. Κατά τη διάρκεια εκείνων των έντεκα εβδομάδων πραγματοποιήθηκαν 2.300 αεροπορικές επιδρομές και το ΝΑΤΟ χρησιμοποίησε 37.000 βόμβες διασποράς, όπως επίσης και βλήματα τα οποία στην κεφαλή έφεραν απεμπλουτισμένο ουράνιο, που αποτελεί ραδιενεργό υλικό. Το επίπεδο ραδιενέργειας σε αρκετές περιοχές της νότιας Σερβίας ακόμη και σήμερα κυμαίνεται σε υψηλότερα επίπεδα από τα επιτρεπόμενα όρια. Μάλιστα, από το 2014 και μετά εμφανίστηκαν στη Σερβία περίπου 40.000 νέες περιπτώσεις καρκίνου σε έναν πληθυσμό 7,2 εκατομμυρίων. «Παράπλευρες απώλειες» που προστίθενται στους 2.500 νεκρούς των βομβαρδισμών.

Σύμφωνα με εκτίμηση του Αμερικανικού Κογκρέσου, απαιτούνται τουλάχιστον 200 εκατομμύρια δολάρια για να κατασκευάσει κάποιος μια πυρηνική βόμβα. Για να δημιουργηθεί ένα απλό χημικό οπλοστάσιο απαιτούνται δεκάδες εκα-

τομμύρια δολάρια. Για να στηθεί ένα πλήρες βιολογικό οπλοστάσιο απαιτούνται περίπου 10 εκατομμύρια δολάρια. Αυτή η κλίμακα είναι ενδεικτική και της δυνατότητας δημιουργίας και κατοχής χημικών και βιολογικών όπλων.

Τόσο τα χημικά όσο και τα βιολογικά όπλα γίνονται πεδία αντιπαραθέσεων στον πόλεμο στην Ουκρανία. Η χρήση χημικών όπλων από τη Ρωσία αποτελεί «κόκκινη γραμμή» για τις ΗΠΑ που θα μπορούσε να δικαιολογήσει ακόμη και την εμπλοκή ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων στον πόλεμο. Αντίστοιχα οι Ρώσοι ενημέρωσαν τον Οργανισμό για την Απαγόρευση των Χημικών Όπλων (OPCW) για σχέδια της Ουκρανίας να οργανώσει ενδεχόμενες προβοκάτσες με χημικά όπλα.

Τα χημικά όπλα χρησιμοποιήθηκαν στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και μέχρι τις μέρες μας αρκετές φορές, με τις δυο υπερδυνάμεις να είναι και σ' αυτόν τον τομέα κυρίαρχες. Να σημειώσουμε δυο επεισόδια της χρήσης χημικών. Οι ΗΠΑ τα προμήθευσαν στον Σαντάμ που τα χρησιμοποίησε στον πόλεμο με το Ιράν. Το 1988 η ιρακινή αεροπορία βομβάρδισε με κυάνιο και «αέριο της μουστάρδας» την πόλη Χαλαμπζά, εξολοθρεύοντας περισσότερους από 5.000 ανθρώπους και προκαλώντας μόνιμη καταστροφή στην πε-

Κίεβο, Ουκρανία

Όταν σωπαίνουν τα βαλς

Οι καστανιές στο Κίεβο ήρθαν από τον νότο. Υπάρχουν αρκετές εκδοχές για τον τρόπο που έφτασαν. Η πιο γνωστή μιλά για αξιωματικούς του τσαρικού στρατού οι οποίοι μετέφεραν τα πρώτα δένδρα ύστερα από κάποια πολεμική εκστρατεία στα Βαλκάνια στις αρχές του 19ου αιώνα. Σύμφωνα με αυτή την ιστορία, στη σημερινή λεωφόρο Ταράς Σεφτσένκο στη μνήμη του μεγάλου Ουκρανού ποιητή, η οποία διασχίζει τη δυτική πλευρά του Κιέβου που χωρίζει ο Δνείπερος, φυτεύτηκαν οι πρώτες καστανιές. Εκείνη την εποχή ήταν ένας μικρότερος δρόμος με άλλο όνομα. Ο τότε κυβερνήτης περίμενε τον τσάρο και ήθελε να τον εντυπωσιάσει. Δεν άρεσαν, όμως, στον Νικόλαο Α΄ και διέταξε να τις ξεριζώσουν σε μια νύχτα. Οι κάτοικοι πήραν τα δένδρα και τα φύτεψαν στις αυλές και στις γειτονιές. Από τότε οι καστανιές βρίσκονταν παντού. Στα πάρκα, στις δενδροστοιχίες των δρόμων, στον βοτανικό κήπο, σε τέτοιο σημείο που το Κίεβο ονομάστηκε η πόλη των καστανιών, άνθη της οποίας κοσμούσαν τον θυρεό της πόλης στη σοβιετική εποχή. Ακόμη και σήμερα, όταν ανθίζουν την άνοιξη, βάφουν με ζωηρά άσπρα και ροζ χρώματα όχι μόνο την παλιά πόλη, αλλά και αρκετά πράσινα τμήματα του νέου Κιέβου. Την τελευταία Κυριακή του Μαΐου, όταν οι καστανιές βρίσκονται στην πλήρη ανθοφορία τους, το Κίεβο γιορτάζει!

Κτισμένο σε μερικούς λόφους που υψώνονται σε μια απέραντη πεδιάδα, εκεί που ο Δνείπερος στριφογυρίζει κυλώντας αργά, το Κίεβο γεννιέται τον 5ο αιώνα, σε μια περιοχή την οποία ο άνθρωπος κατοίκησε από την εποχή του χαλκού. Στον λόφο της Σταροκίεβοκα είναι η παλιά πόλη. Μητέρα όλων των ρωσικών πολέων, το Κίεβο υπήρξε η πρωτεύουσα του πρώτου ανατολικού σλαβι-

κού βασιλείου των Ρως και θεωρείται κοιτίδα του ρώσικου πολιτισμού και της θρησκευτικής παράδοσης. Όχι μόνο για τη στρατηγική γεωγραφική θέση, αλλά και εξαιτίας της απέραντης και εύφορης έκτασης που την περιβάλλει, η πόλη και τα εδάφη της σημερινής Ουκρανίας έγιναν από το βάθος αιώνων επιδίωξη και πέρασμα πολλών επιδρομών. Το Κίεβο άλλαξε χέρια πολλές φορές, ύστερα από σκληρές πολιορκίες και επιθέσεις και υπέστη πολλές καταστροφές και λεηλασίες. Δύο φορές καταστράφηκε σχεδόν ολοκληρωτικά. Την πρώτη από τους Μογγόλους το 1240 και την άλλη στα χρόνια της Γερμανικής εισβολής και κατοχής, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η πρώτη σήμανε το τέλος του βασιλείου των Ρως, τη δεύτερη όμως, ύστερα από την απελευθέρωση, ακολούθησε μια εκπληκτικά γρήγορη ανοικοδόμηση. Το σημερινό Κίεβο το κοσμούν πολλά από τα κτίρια εκείνης της εποχής, παραδοσιακά αλλά και ορισμένα του σοβιετικού μοντερνισμού. Το τέλος του πολέμου εγκαινίασε μια περίοδο σκληρής δουλειάς, μεγάλης αισιοδοξίας και προσδοκιών για μια καλύτερη, ειρηνική ζωή. Οι κοινωνικές συναναστροφές, οι καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, οι γιορτές, παρά τις οικονομικές δυσκολίες, ήταν ένα ξέσπασμα ζωής ύστερα από τις δοκιμασίες του πολέμου. Η μουσική, η ποίηση, το θέατρο, ο κινηματογράφος και άλλες εκφράσεις του πολιτισμού πήραν νέα πνοή.

Εκείνη την εποχή, μια ομάδα φοιτητών της ιατρικής σχολής του Κιέβου ζήτησαν από τον βραβευμένο σοβιετικό ποιητή Αντρέι Μαλίτσκο και τον συνθέτη

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το άρθρο του Ντενίς Ντανιλέφσκι που αποτέλεσε την αφορμή για αυτό το κείμενο
16news.kz/news/politika/Kievskiy-vals-6061
ΑΚΟΥΣΤΕ το Βαλς του Κιέβου σε μια ηχογράφηση του 1955 από τη χορωδία της ουκρανικής ραδιοφωνίας
www.youtube.com/watch?v=0_HabD0y6pg&t=5s
Στην φωτογραφία η Λουντμίλα και ο Βασίλι χορεύουν σε ένα πάρκο του Κιέβου το 2019

atheatoskosmosps.blogspot.com

ριοχή. Η αντίδραση της Δύσης; Απλά δεν υπήρξε. Ακριβώς το αντίθετο εξυπηρετούσαν οι καταγγελίες για χρήση χημικών στην Ντούμα της Συρίας από το καθεστώς Άσαντ, που νομιμοποίησε τους βομβαρδισμούς ΗΠΑ-Γαλλίας-Βρετανίας με στόχο εγκαταστάσεις στη Δαμασκό που φέρονταν να είχαν χημικά όπλα.

Στοιχεία του ΟΗΕ αναφέρουν ότι “για μια μεγάλη κλίμακα επιχείρηση κατά του άμαχου πληθυσμού απαιτούνται 2.000 δολάρια ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο όταν χρησιμοποιούνται συμβατικά όπλα, 800 δολάρια όταν χρησιμοποιούνται πυρηνικά όπλα, 600 δολάρια όταν χρησιμοποιούνται χημικά όπλα και μόλις 1 δολάριο ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο όταν χρησιμοποιούνται βιολογικά όπλα”. Αυτός είναι και ο κύριος λόγος που τα βιολογικά θεωρούνται ως τα “πυρηνικά” των φτωχών χωρών.

Όμως και τα βιολογικά όπλα (επικίνδυνοι παθογόνοι φυσικοί ή γενετικά μεταλλαγμένοι μικροοργανισμοί) δεν μπορούν να κατασκευαστούν από τον οποιοδήποτε. Τα βιολογικά όπλα μαζικής καταστροφής μπορούν να κατασκευαστούν κυρίως -αν όχι μόνον- από τις μεγάλες δυνάμεις ή από χώρες που μπορεί και να “δανείζονται”

τεχνογνωσία από αυτές.

Οι Ρώσοι καταγγέλλουν τις ΗΠΑ ότι χρηματοδοτούσαν μέσω του Πενταγώνου ένα πρόγραμμα βιολογικών όπλων στην Ουκρανία με στόχο “να δημιουργηθεί ένας μηχανισμός κρυφής εξάπλωσης φονικών παθογόνων” από πτηνά, νυχτερίδες και ερπετά. Η Νούλαντ (υφυπουργός Εσωτερικών των ΗΠΑ, γνωστή από το τα γεγονότα στην πλαισία Μείντάν και τη φράση γ@@ την ΕΕ) παραδέχθηκε ότι η Ουκρανία έχει βιολογικές ερευνητικές εγκαταστάσεις, για τις οποίες ανησυχούν οι ΗΠΑ ότι μπορεί να αποπειραθούν να τις καταλάβουν τα ρωσικά στρατεύματα!!! Στο κόλπο και ο ΠΟΥ που δήλωσε ότι γνώριζε τις... έρευνες.

Οι ιμπεριαλιστές δεν διστάζουν, για την επίτευξη των στόχων τους, όχι μόνο να κατασκευάζουν αλλά και να κάνουν χρήση των όπλων μαζικής καταστροφής, πυρηνικών, χημικών και βιολογικών. Δεν θα διστάσουν και ούτε δίστασαν να τα χρησιμοποιήσουν είτε στο Ναγκασάκι και στη Χιροσίμα, είτε στο Βιετνάμ (“πορτοκαλί παράγοντας”), είτε στην Κούβα (“αιμορραγικός πυρετός χοίρων”). Οι λαοί με την πάλη τους απαιτείται να βάλουν τέλος στην αιματοχυσία, τον όλεθρο, τη βαρβαρότητα.

Πλατόν Μαιμπόροντα, ουκρανικής καταγωγής αμφοτέροι, να γράψουν ένα τραγούδι για το αναγεννημένο Κίεβο, για να τους θυμίζει τα ευτυχισμένα φοιτητικά τους χρόνια. Το Βαλς του Κιέβου γράφτηκε σε μια μέρα, αγαπήθηκε και σύντομα έγινε ο ανεπίσημος ύμνος της πόλης. Στα χρόνια που ακολούθησαν, κυκλοφόρησε σε διάφορες εκτελέσεις και παρά την προφανή απέχθεια των σύγχρονων δημοτικών αρχών, αποτελεί ένα αγαπημένο τραγούδι για τους προοδευτικούς φιλότεχνους κατοίκους της ουκρανικής πρωτεύουσας. Είναι χαρακτηριστικό, μάλιστα, πως από το 2010 που είχε προταθεί να γίνει επίσημος ύμνος, υπήρξαν αντιδράσεις. Μόλις το 2014, ύστερα από το πραξικόπημα του Μαϊντάν, το δημοτικό συμβούλιο έσπευσε να ψηφίσει ένα άλλο τραγούδι. Το “Πώς να μη σε αγαπώ Κίεβο!” είναι και αυτό δημιουργία της σοβιετικής εποχής, δείγμα της σύγχρονης καλλιτεχνικής ένδειας.

“Οι νύκτες των αηδονιών, οι νύχτες της Άνοιξης. Ανθίζουν πάλι οι καστανιές. Ακούγεται ο παφλασμός του Δνείπερου. Τα τραγούδια των νέων ξεχύνονται στους κήπους του Κιέβου. Νέοι, είναι η ώρα της ευτυχίας...”. Το Ράδιο-Κίεβο ξεκινούσε το πρόγραμμά του και μετέφερε μέσα από τα ραδιοκύματα τη μελωδία και τους λυρικούς στίχους σε όλη τη σοβιετική Ουκρανία. Το Βαλς του Κιέβου ανέσυρε στη μνήμη του ο Ντενίς Ντανιλέφσκι, γράφοντας ένα νοσταλγικό, αλλά εξαιρετικά επίκαιρο και κοφτερό άρθρο σε μια ιστοσελίδα του Καζακστάν, στο οποίο ζει, με θέμα τον πόλεμο στην Ουκρανία. Γεννημένος σε ένα χωριό της ανατολικής Ουκρα-

νίας, ακριβώς πάνω στο σοβιετικό σύνορο με τη Ρωσία, σε ρωσόφωνη οικογένεια, μιλά για τα χρόνια που επικρατούσε η συναδέλφωση, οι μικτοί γάμοι, όταν τα σύνορα ήταν αόρατα και στα σχολεία διδάσκονταν τα ρωσικά και τα ουκρανικά παράλληλα. Παρ’ όλη την εξιδανίκευση του παρελθόντος, για τους απλούς ανθρώπους, ιδιαίτερα μεγαλύτερης ηλικίας που μεγάλωσαν στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, οι διαφορές με το σήμερα είναι απίστευτες. Για τον Ντανιλέφσκι, ο καπιταλισμός και στις δυο πλευρές της αιματηρής αναμέτρησης αποτελεί την αιτία για την εξύψωση των εθνικισμών και των πρωτόγονων ανθρωπίνων ενστίκτων. “Αυτός είναι ένας πόλεμος μεταξύ του ρωσικού ιμπεριαλισμού και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, αν και οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν συμμετέχουν ανοιχτά σε αυτόν και δεν θα συμμετάσχουν”, αποφαινεται. Ο Ντανιλέφσκι, όμως, είναι αισιόδοξος, ακόμη και αυτές τις μαύρες ημέρες:

“Όμως τίποτα δεν είναι αιώνιο. Μετά τον καπιταλισμό, στην ένωση των αδελφών λαών, στην ένωση των εργαζομένων, οι πόλεμοι θα μνημονεύονται μόνο στα βιβλία της ιστορίας, μόνο μπροστά στα μνημεία των νεκρών. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν. Όλοι οι διαχωριστικοί τοίχοι θα εξαφανιστούν. Θα έρθει η μέρα που οι κάτοικοι της αγαπημένης μου Ουκρανίας θα ακούσουν το όμορφο “Βαλς του Κιέβου” με καθαρή συνείδηση, ήρεμη ψυχή, εμπιστοσύνη στο μέλλον, αίσθημα ευτυχίας και αδελφότητας”.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πολεμικό μέτωπο και κρίση

Η γεωπολιτική κρίση στην Ουκρανία επηρεάζει ήδη και θα επηρεάσει σε μεγαλύτερο βαθμό με το πέρασμα του χρόνου την παγκόσμια οικονομία και την καπιταλιστική κρίση, ακόμα και στην περίπτωση που θα δινόταν κάποια διπλωματική - προσωρινή - λύση. Υπάρχουν ειδικές και γενικές επιπτώσεις. Θα μπορούσαμε να πούμε μάλιστα ότι αν η υγειονομική κρίση ήταν μία κρίση μέσα στην... κρίση, η γεωπολιτική αντιπαράθεση στην Ουκρανία αποτελεί ανώτερη διάσταση και πολλαπλασιαστική ταυτόχρονα της κρίσης μέσα στην... κρίση.

Το πλέον εμφανές είναι η επίδραση της ανόδου των τιμών στα καύσιμα (πετρέλαιο, αέριο), κατά συνέπεια και στην ηλεκτρική ενέργεια). Μπορεί η Shell να ζητήσει συγγνώμη για τις ποσότητες ρωσικού πετρελαίου που αγόρασε σε πολύ χαμηλές τιμές και να υποχρεώθηκε να δώσει τα κέρδη για την ενίσχυση της... Ουκρανίας, όμως αυτή η ενέργεια -εν μέσω δυτικών κυρώσεων- φωτογραφίζει με τον καλύτερο τρόπο το πρόβλημα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που οι Ευρωπαίοι κρατούν διαφορετική στάση στον τομέα αυτό από τους Αμερικάνους.

Η επίδραση των τιμών ενέργειας στον κύκλο παραγωγής και πώλησης των εμπορευμάτων και στον -ήδη- αυξημένο πληθωρισμό οδηγεί με μαθητική ακρίβεια στη μείωση της αγοραστικής δύναμης και της ζήτησης και επαναφέρει τον εφιάλτη του στασιμοπληθωρισμού που σκόπευαν οι Κεντρικές Τράπεζες να εξορκίσουν με την άνοδο των επιτοκίων. Από αυτή την άποψη, κάθε εκτίμηση για το τι θα κάνουν οι κεντρικοί τραπεζίτες μπαίνει στον αστερισμό του «βλέποντας και κάνοντας», καθιστώντας επισφαλή κάθε πρόβλεψη, άρα και πολύ πιθανό κάθε μορφής «εκτροχιασμό». Ήδη έχουν παγώσει οι εκδόσεις ομολόγων από τις Κεντρικές Τράπεζες παγκόσμια.

Βέβαια, πέρα από τη γενική επίπτωση υφίστανται και συγκεκριμένες επιπτώσεις στον τομέα αυτό. Ο Economist δημοσίευσε ένα άρθρο (5 Μαρτίου) με τον πολύ εύγλωττο τίτλο «γιατί οι δυτικές τράπεζες έχουν περισσότερα να χάσουν από τις κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας».

Τα δάνεια των δυτικών τραπεζών προς ρωσικές εταιρίες παύουν σταδιακά να εξυπηρετούνται. Δεν είναι πολλά, υπολογίζονται σε κάπου 121 δισεκατομμύρια. Θα χτυπηθούν άσχημα αλλά όχι υπαρξιακά. Όμως, πολλές μικρότερες ιδιωτικές τράπεζες βασίζονται στις μπίζνες που κάνουν με τους ρώσους ολιγάρχες. Ενώ και τα κάθε λογής ομόλογα, μετοχές και άλλα αξιόγραφα έναντι ρωσικών δανείων πιθανώς θα γίνουν κουρέλια.

Θα λέγαμε ότι γεωπολιτικά αυτοί που στριμώχνονται είναι οι Ευρωπαίοι. Τόσο γιατί δεν μπορούν να απεξαρτηθούν -όπως λέγεται- άμεσα από το ρωσικό πετρέλαιο και αέριο, αλλά και στο βαθμό που θα το επιτύχουν γίνονται όμηροι του -πιο ακριβού από κάθε άποψη- αμερικάνικου LNG.

«Η κρίση που κορυφώνεται θα έχει συνέπειες όχι μόνο στις τιμές της ενέργειας, αλλά και στους γενικότερους δείκτες της οικονομίας, ως αποτέλεσμα του μειωμένου εισοδήματος, της μειωμένης κατανάλωσης και της αναστολής των επενδύσεων», προειδοποιούσε η Κριστίν Λαγκάρντ, πρόεδρος της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας, τις πρώτες μέρες του Φεβρουαρίου.

Γενικότερα η αλληλεξάρτηση των διαφόρων τομέων της παγκόσμιας οικονομίας αποτελεί έναν... πυροκροτητή της κρίσης. Το πρώτο παράδειγμα είναι η επισιτιστική κρίση στον τομέα των σιτηρών. Όπως η υγειονομική κρίση αποκάλυψε και στον κάθε αδαή περί τα οικονομικά -και όχι μόνον- πόσο εξαρτημένη ήταν η παγκόσμια καπιταλιστική μηχανή από τις κινέζικες εφοδιαστικές αλυσίδες, χρειάστηκε η εισβολή στην Ουκρανία και η απειλή κατάληψης της Οδησσού για να μαθευτεί ότι το 1/3 των εξαγωγών των σιτηρών παγκό-

σμια πραγματοποιούνταν από το λιμάνι της. Όντας η ουκρανική πεδιάδα (αλλά και η υπερέκτασή της στη Ρωσική Ομοσπονδία) ο μεγάλος σιτοβολώνας της Ευρώπης!

Κι αν είναι σωστό ότι το ρωσικό ΑΕΠ βασίζεται στο μεγαλύτερο μέρος του στις εξαγωγές καυσίμων και πρώτων (σε μεγάλο βαθμό και σπάνιων) υλών, το συμπέρασμα είναι ότι οι αγοραστές αυτών των πρώτων υλών (όπως και οι καταναλωτές ρωσικών ενεργειακών πόρων) θα στριμωχτούν επίσης. Η Ρωσία, αν και στον «προθάλαμο» του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, εδώ και χρόνια είχε αναπτύξει οικονομικούς δεσμούς με τη Δύση.

«Εάν δεν σταματήσει άμεσα ο πόλεμος στην Ουκρανία, η ανθρωπότητα θα βρεθεί στα πρόθυρα παγκόσμιας επισιτιστικής κρίσης καθώς οι τιμές των λιπασμάτων εκτοξεύονται τόσο γρήγορα που πολλοί αγρότες δεν μπορούν πλέον να αντέξουν οικονομικά», σύμφωνα με τον «Βασιλιά» του άνθρακα και των λιπασμάτων της Ρωσίας, Αντρέι Μελνιτσένκο.

Η Ρωσία είναι ένας σημαντικός παραγωγός ποτάσας, φωσφορικών και αζωτούχων λιπασμάτων, τα οποία αποτελούν κύρια θρεπτικά συστατικά των καλλιεργειών και του εδάφους. Η EuroChem, η οποία παράγει άζωτο, φωσφορικά άλατα και ποτάσα, είναι μία από τις πέντε κορυφαίες εταιρείες λιπασμάτων στον κόσμο.

Η Ρωσία εξάγει επίσης περίπου το 40% της παγκόσμιας παραγωγής παλλάδιου, το οποίο χρησιμοποιείται στις αυτοκινητοβιομηχανίες για την παραγωγή καταλυτών. Και το 30% του τιτάνιου, το οποίο είναι απαραίτητο στην αεροναυπηγική. Η Airbus προμηθεύεται το μισό της τιτάνιο από τη Ρωσία, ενώ και η αμερικανική Boeing δεν πάει πίσω.

Και στο βάθος, Κίνα...

Ευθείες απειλές δέχτηκε η Κίνα ενόσω γράφονταν αυτές οι γραμμές, από αμερικάνο αξιωματούχο, αν αποδειχτεί ότι προμηθεύει με στρατιωτικά μέσα και γενικότερα υποστηρίζει τη ρωσική εισβολή για την οποία οι Αμερικάνοι (τουλάχιστον όχι άδικα) πιστεύουν ότι ήταν ενήμεροι οι Κινέζοι.

Αν οι Αμερικάνοι αρχίσουν να εφαρμόζουν κυρώσεις απέναντι στην Κίνα, τότε η -οικονομική- κλιμάκωση θα λάβει άλλες διαστάσεις. Ήδη, π.χ., έχει τεθεί από την Κίνα (που δεν βρίσκεται στον προθάλαμο του ΠΟΕ αλλά είναι μέλος του) η λεγόμενη «αποδολοριοποίηση» στο υβριδικό παράδειγμα των συναλλαγών με το ιρανικό πετρέλαιο όπου δεν διαμεσολάβησε η ανταλλαγή των κινέζικων νομισμάτων με το δολάριο. Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκεται και η αντικατάσταση του SWIFT με αντίστοιχη κινέζικη πλατφόρμα για τις ρωσικές τράπεζες που έχουν αποκλειστεί από το σύστημα.

Μία όξυνση της κινεζοαμερικάνικης αντιπαράθεσης στον τομέα αυτό θα «υποχρεώσει» τις κινέζικες αρχές στο πάγωμα (ή στο ξεπούλημα) των αμερικάνικων κρατικών ομολόγων που διακρατούν και που αποτελούν μια παγκόσμια διασφάλιση για την (αν)ισοτιμία του δολαρίου σε σχέση με τα υπόλοιπα νομίσματα. Περιέργως, αυτοί που θα θιχτούν πρώτοι δεν είναι τόσο οι Αμερικάνοι όσο οι -σύμμαχες προς τις ΗΠΑ- χώρες που έχουν συνάλλαγμα σε δολάριο.

Σε κάθε περίπτωση, για τέτοιες κλίμακας κινήσεις «αποδολοριοποίησης» δεν θα αποφασίσει η οικονομία -όπως κάποιοι υπέθεταν από τις σχετικά πρόσφατες κινήσεις της Κίνας με το Ιράν- αλλά η γεωπολιτική. Μια τέτοια εξέλιξη θα σημαίνει κλιμάκωση της παγκόσμιας ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης σε μεγέθη που δεν έχουν ιστορικά καταγραφεί μεταπολεμικά.

Πόσο όμως τα οικονομικά «όπλα» μπορούν να αντικαθιστούν την κλαγγή των πραγματικών όπλων;

Ουκρανικός λιμός 1932-33

Η επιμονή της

Κάθε χρόνο στην Ουκρανία, το τέταρτο Σάββατο του Νοέμβρη είναι αφιερωμένο στη μνήμη των θυμάτων του ουκρανικού λιμού του 1932-33, του «Μεγάλου Λιμού του Στάλιν», όπως χαρακτηριστικά επιγράφεται το άρθρο στο capital.gr στις 24/11/2021. Η συγκεκριμένη δημοσίευση μας πληροφορεί ότι και ο Μπρίντεν τίμησε τη μνήμη των θυμάτων, αναφερόμενος σ' αυτούς που έχασαν τη ζωή τους στο λιμό ως «θύματα της βάνουσης πολιτικής και των σκόπιμων ενεργειών του καθεστώτος του Ιωσήφ Στάλιν». Δεν παρέλειψε βέβαια να διευκρινίσει τη σκοπιμότητα των δικών του ενεργειών, δηλώνοντας ότι «οι ΗΠΑ είναι δεσμευμένες απέναντι στον ουκρανικό λαό και στηρίζουν την εθνική κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας». Να θυμίσουμε επίσης πως από το 2006 στην Ουκρανία το «Γολοντομόρ» (πείνα και εξόντωση) του 1932-33 αναγνωρίστηκε ως «γενοκτονία» και η δημόσια άρνησή του επιφέρει πρόστιμο.

Η αντιρωσική προπαγάνδα της Δύσης, ειδικά μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, δεν χρησιμοποιεί τα fake news μόνο για να διαστρεβλώσει τα γεγονότα των τελευταίων ημερών αλλά απλώνεται χρονικά μέχρι τη δεκαετία του 1930. Πριν από λίγες μέρες, στις 7/3/2022, η «Καθημερινή» δημοσίευσε άρθρο για το λιμό της Ουκρανίας, αναμασώντας όλη την αντικομμουνιστική προπαγάνδα για το ζήτημα, που μετράει σχεδόν 90 χρόνια. Επίσης καθόλου τυχαίο δεν είναι το άρθρο στο star.gr με τίτλο «Πώς ο Στάλιν εξόντωσε εκατομμύρια Ουκρανούς χωρίς να πέσει ούτε σφαίρα» στις 28/2/2022. Αντίστοιχα και σε ξένα ΜΜΕ υπάρχουν αναφορές όπως αυτή του bbc.com στις 12/2/2022 (<https://www.bbc.com/news/world-europe-60353677>). Όλα υπηρετούν την προσπάθεια των Δυτικών να αποδείξουν το... μίσος των Ρώσων για τους Ουκρανούς και την... προαιώνια επιδίωξή τους να εξαλείψουν το ουκρανικό έθνος.

Τα ψέματα

Οι κατηγορίες για τα αίτια του λιμού -που φυσικά αποδίδονται στον Στάλιν-

αντικομμουνιστικής προπαγάνδας σε χιλιοειπωμένα ψέματα

δεν είναι άλλες από αυτές που εδώ και δεκαετίες βλέπουν συχνά το φως της δημοσιότητας. Το «κακό» ξεκινάει από την υιοθέτηση του πρώτου πεντάχρονου πλάνου το 1928-1933, που προέβλεπε τη μετατροπή της Σοβιετικής Ένωσης από χώρα αγροτική σε βιομηχανική, την κολεκτιβοποίηση, την εκβιομηχάνιση και το χτύπημα των πλούσιων αγροτών (κουλάκων) που συνοδεύτηκε με συλλήψεις και εκτοπισμούς. Αποτέλεσμα όλων αυτών, όπως επιμένουν να ισχυρίζονται, ήταν ο «συστηματικός» και «οργανωμένος» λιμός που «επιβλήθηκε σκόπιμα».

Η αρχή έγινε τη δεκαετία του '30 με δημοσιεύσεις σε αμερικανική εφημερίδα του Ουίλιαμ Χερστ (μεγαλοεπιχειρηματίας στον τομέα των ΜΜΕ) που ανέφερε ότι τη διετία 1932-33 υπήρχε μεγάλος λιμός στην Ουκρανία και 6 εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν από την πείνα και τις επιδημίες που ακολούθησαν. Κι όλα αυτά εξαιτίας του Στάλιν που εσκεμμένα «εξολόθρευσε» όλον αυτόν τον πληθυσμό. Μάλιστα δημοσιεύτηκαν και φωτογραφίες του Τ. Ουόκερ που τράβηξε όταν βρισκόταν στη Σοβιετική Ένωση το 1934. Οι «αποκαλύψεις» αναπαράχθηκαν από πολλά δυτικά ΜΜΕ και τα επόμενα χρόνια, με συνεχείς αυξήσεις στον αριθμό των νεκρών, που τη δεκαετία του '80 έφτασαν τα... 15 εκατομμύρια. Μέχρι και βιβλία γράφτηκαν για το ζήτημα, όπως αυτά του καθηγητή Ρ. Κόνκουεστ με αναφορές στα γκουλάγκ του Στάλιν, τις εκτελέσεις κ.ά. Όλες οι μαρτυρίες που «αξιοποίησε» ο γνωστός σοβιετολόγος ήταν από εξόριστους Ουκρανούς που συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς Ναζί στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μάλιστα για το βιβλίο του «Συγκομιδή της θλίψης» που αναφερόταν στο λιμό πήρε ως αντάλλαγμα μερικές χιλιάδες δολάρια από την Εθνική Οργάνωση Ουκρανίας. Άλλοι «έγκριτοι» δημοσιογράφοι και συγγραφείς, για να αποδείξουν την εξαθλίωση στην Ουκρανία, αναφέρονται σε απίστευτους κανιβαλισμούς γονιών

που υποτίθεται ότι έτρωγαν τα παιδιά τους, απευθυνόμενοι προφανώς στους ελάχιστους αδαείς που θα μπορούσαν να υιοθετήσουν τέτοια τερατώδη ψέματα.

Βέβαια ο Χερστ ήταν φιλοναζιστής, επισκέφθηκε το 1934 τη ναζιστική Γερμανία και είχε επαφές με την ηγεσία της. Από τότε άρχισε να δημοσιεύει άρθρα γερμανών Ναζί που αναφέρονταν στα εκατομμύρια των νεκρών του ουκρανικού λιμού. Οι Ναζί είχαν κάθε λόγο να εμφανίσουν τον ουκρανικό λαό ως λιμοκτονούντα για να κατασκευάσουν έναν ακόμα λόγο (δηλαδή την «απελευθέρωση» της Ουκρανίας) για τη μελλοντική εισβολή τους στη Σοβιετική Ένωση και τη γερμανική επέκταση προς Ανατολάς.

Αντίστοιχα και ο φωτογράφος Ουόκερ βρισκόταν μόλις 5 μέρες στη Μόσχα και δεν επισκέφθηκε ποτέ την Ουκρανία. Οι φωτογραφίες που δημοσίευσε ήταν ψεύτικες, τραβηγμένες από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως η περίφημη φωτογραφία ενός αυστριακού στρατιώτη που στέκεται δίπλα στο νεκρό του άλογο. Ή οι φωτογραφίες λιμοκτονούντων παιδιών από τον προηγούμενο λιμό του 1921-22, που ήταν αποτέλεσμα του πολέμου που ξεκίνησε από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ενάντια στη Σοβιετική Ρωσία. Επίσης ο ίδιος δεν λεγόταν στην πραγματικότητα Ουόκερ αλλά ήταν ένα κατάδικος για πλαστογραφία(!), ονόματι Ρ. Γκριν, που είχε δραπετεύσει από αμερικανική φυλακή. Όσο για τον κύριο καθηγητή Ρ. Κόνκουεστ, αποδείχθηκε ότι ήταν πράκτορας των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών. Να θυμίσουμε ότι η Μ. Βρετανία τη δεκαετία του '30 είχε πολύ καλές σχέσεις με τον Χίτλερ και είχαν δημοσιευτεί ύμνοι γι' αυτόν από πολιτικούς όπως ο πρώην πρωθυπουργός Λ. Τζορτζ αλλά και πολλά κυβερνητικά στελέχη. Κι όλα αυτά παρά το γεγονός ότι, ήδη στη Γερμανία, αρκετά χρόνια πριν από την έναρξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, είχαν δημιουργηθεί τα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης αντιφρονούντων

για τα οποία δεν ειπώθηκε ούτε γραφτηκε ποτέ λέξη στον... ευαίσθητο για τα ανθρώπινα δικαιώματα δυτικό Τύπο.

Από τότε όλες σχεδόν οι δημοσιεύσεις για το ζήτημα ήταν μια απλή αναπαραγωγή των προηγούμενων, με τη μόνη διαφορά ότι αυξανόταν συνεχώς ο αριθμός των θυμάτων του λιμού. Όσο για την αντίθετη άποψη των δημοσιογράφων που πραγματικά επισκέφθηκαν τη Σοβιετική Ένωση την εποχή εκείνη απλώς αποσιωπήθηκε.

Η αλήθεια

Ας δούμε όμως την πραγματικότητα. Όταν ξεκίνησε η κολεκτιβοποίηση (δεκαετία 1930) υπήρξε μια τεράστια αναστάτωση στις αγροτικές περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης. Μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις που επικυρώθηκε να γίνει με βίαιο τρόπο, ο ίδιος ο Στάλιν προσπάθησε να περιορίσει αυτή την τακτική. Ήταν αυτός που μίλησε για κολεκτιβοποίηση σε εθελοντική βάση και για τις σχέσεις συμμαχίας που πρέπει να έχει η εργατική εξουσία με τη μεσαία αγροτιά. Αυτά είναι γνωστά σε όποιον έχει διαβάσει κείμενά του όπως «Η δεξιά παρέκκλιση στο ΚΚ(Μπ.) της ΕΣΣΔ», «Ίλιγγος από τις επιτυχίες», «Απάντηση στους συντρόφους κολχόζνικους» κ.ά.

Όμως η κολεκτιβοποίηση ήταν και μια τεράστια ταξική σύγκρουση στο χώρο της Σοβιετικής Ένωσης. Οι πλούσιοι κουλάκοι προχώρησαν σε σαμποτάρισμα της διαδικασίας, με παρακράτηση ή και καταστροφή της παραγωγής αλλά και μαζικές σφαγές ζώων, ώστε να προκύψει τεχνητή έλλειψη τροφίμων. Στόχος τους ήταν να υπονομευτεί η διαδικασία της κολεκτιβοποίησης αλλά και να κερδίσουν από τις πωλήσεις στη μαύρη αγορά. Ακόμα και οι σπόροι που θα χρησιμοποιούνταν για την επόμενη χρονιά είχαν εξαφανιστεί. Επίσης έχουν καταγραφεί δολοφονίες κρατικών υπαλλήλων από τους κουλάκους και πυρπολήσεις κολχόζ. Σε πολλές περιπτώσεις οι κου-

λάκοι κατάφεραν να οργανώσουν και ένοπλη αντίσταση απέναντι στο σοβιετικό καθεστώς.

Σίγουρα η πρώτη προσπάθεια για μια τέτοια ιστορική αλλαγή στην αγροτική οικονομία θα είχε και αστοχίες, κακή διαχείριση, ακόμα και λάθη τακτικής. Το αποτέλεσμα ήταν να υπάρχει σοβαρή έλλειψη τροφής όχι μόνο στην Ουκρανία αλλά και στην ευρύτερη περιοχή. Όπως υπήρχαν και πολλοί θάνατοι από αρρώστιες και επιδημίες (τύφος) που είχαν ενσκήψει λόγω της κακής διατροφής. Ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων του λιμού υπολογίζεται σε 2 εκατομμύρια. Ειδικά στην περιοχή της Ουκρανίας τα καιρικά φαινόμενα (ξηρασία) συνέβαλαν στην καταστροφή και τη δραματική μείωση της παραγωγής. Αλλά αυτό απέχει πολύ από τη «γενοκτονία» και τα περί «σκοπιμότητας». Ίσα ίσα, από την κεντρική διοίκηση έγιναν πολλές προσπάθειες να βελτιωθεί η κατάσταση το 1933. Διασφαλίστηκε η σοδειά και οι αγρότες εξοπλήστηκαν με νέα μηχανήματα, με αποτέλεσμα σύντομα να λυθεί οριστικά το πρόβλημα του επισιτισμού.

Υπάρχουν όμως και κάποια ερωτήματα που τίθενται αντικειμενικά και δεν έχουν απαντηθεί από τους «κατά τ' αλλαλαλίστατους αντικομμουνιστές και απολογητές των ιμπεριαλιστών».

Για ποιο λόγο άραγε ο Στάλιν ήθελε σε μια κρίσιμη περίοδο (1928-1932), που έχει μάλιστα χαρακτηριστεί ως «η μεγάλη στρόφη», να προκαλέσει μια γενοκτονία και να αποσταθεροποιήσει τόσο τη σοβιετική εξουσία;

Πώς είναι δυνατόν ο ουκρανικός λαός που βίωσε μια γενοκτονία εκατομμυρίων θυμάτων, ύστερα από λίγα χρόνια να συμμετέχει στη συντριπτική του πλειοψηφία, μαζί με τους υπόλοιπους σοβιετικούς πολίτες, στην αντίσταση ενάντια στη γερμανική εισβολή; Δεν θα ήταν λογικό να συνεργαστεί με τους Ναζί; Κι όμως, ελάχιστοι εθνικιστές σε σχέση με τον συνολικό πληθυσμό έκαναν αυτή την επιλογή.

Τέλος, να σημειώσουμε ότι, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις από το «Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνιολογίας του Κιέβου», το 60,8% των Ουκρανών απορρίπτει την αντικομμουνιστική ερμηνεία του λιμού του 1932-33 (της σχεδιασμένης γενοκτονίας, της σκόπιμης εξόντωσης κ.λπ.) και μόνο το 26,2% την αποδέχεται (τα στοιχεία από τον «Ριζοσπάστη» 19/11/2006).

Πηγές

Α. Μαρτένς, «Μια άλλη ματιά στον Στάλιν», εκδ. Σύγχρονη Εποχή

Β. Σαμαράς, «1917-1953. Η ιστορία διδάσκει και εμπνέει», εκδ. Προλεταριακή Σημαία

Δ. Κρέμος, «Μήπως είχε δίκιο ο Ιωσήφ Βησσαρίονοβιτς;» εκδ. Παρασκήνιο

«Άπαντα Στάλιν» τόμος 12, εκδ. Γνώσεις

Γιατί σώπαιναν οι ποιητές τους ή ποιοι τους φιμώναν!

Σ' αυτήν την τόσο εφιαλτική συγκυρία για τους λαούς, βγήκε σεργιάνι όλος ο οχετός της διανοήσης. Με άποψη, λόγο, «αντιπολεμικά» φίμωτρα, επικλήσεις στις αξίες της δημοκρατίας και της ελευθερίας! Κανέναν ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό δεν υπάρχει μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας για τον έλεγχο της περιοχής. Στην άδικη ιμπεριαλιστική επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία η απάντηση ήρθε σαν έτοιμη από καιρό, σαν πληρωμένη. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και το ΝΑΤΟ δεν ευθύνονται για τα μεγαλύτερα αιματοκυλίσματα λαών στον πλανήτη. Είναι «η πολιτισμένη Δύση» το αντίπαλο δέος της «αδίστακτης, βουλμικής, αρπαχτικής σαν ζώο Ανατολής».

Και να η αντιρωσική υστερία, η λάσπη, η λογοκρισία και οι απαγορεύσεις στην τέχνη σε ΕΕ και ΗΠΑ! Στη χώρα μας, τον τόνο έδωσε το υπουργείο Πολιτισμού δηλώνοντας ότι «παγώνει κάθε συνεργασία ή εκδήλωση με πολιτιστικούς οργανισμούς από τη Ρωσία». Η ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων κλήθηκε από το δήμαρχο να παίξει τον εθνικό ύμνο της Ουκρανίας ως «ένδειξη αλληλεγγύης». Όταν η συντριπτική πλειοψηφία των μουσικών αρνήθηκε, εκφράζοντας την επιθυμία να παίξουν ένα κομμάτι υπέρ της ειρήνης των λαών, ξεσηκώθηκαν οι πιο αντιδραστικές φωνές για τη «στήριξη στον εισβολέα δικτάτορα Πούτιν».

Όταν ανακοινώθηκε ότι η Νατάσα

Μποφίλιου θα τραγουδήσει σε αντιπολεμική συναυλία, καταδικάζοντας τον πόλεμο και τους ιμπεριαλιστές ΕΕ-ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΡΩΣΙΑ, εκεί εξεγέρθηκαν οι υπερασπιστές του σάπιου δολοφονικού συστήματος «για τη θέση υπέρ της Ρωσίας» και τις «ίσες αποστάσεις», δούλεψαν στους 90 βαθμούς τα πλυντήρια που ξεπλένουν τους μακελάρηδες των λαών. Πώς τόλμησαν σε συναυλία να περνάνε αντιπολεμικά μηνύματα που δεν εγκρίθηκαν από την αμερικάνικη πρεσβεία και την επιτροπή πολιτισμού του ΝΑΤΟ;

Ο ρωσικός και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ψάχνουν τα ερείσματά τους, διαμορφώνουν τις συμμαχίες και τα στρατόπεδα επιρροής τους. Σ' αυτήν την κούρσα προετοιμασίας, οι λαοί δεν πειράζει να ισοπεδωθούν, οι αντιστάσεις είναι εμπόδιο, ο λαός και η νεολαία που διεκδικούν μια ειρήνη χωρίς προστάτες-δυνάστες πάνω από τα κεφάλια τους πρέπει να ακινητοποιηθούν, να σιωπήσουν, να τρομοκρατηθούν. Αυτή η τέχνη ενοχλεί. Και πρέπει να διαλέξουν φιμωμένοι τη «σωστή πλευρά της Ιστορίας», αυτήν του κυδαίου αντικομμουνισμού. «Η λάθος», βέβαια, όπως την προπαγανδίζουν, είναι ένα βολικό φτιαγμένο συνονθύλευμα της θεωρίας των δύο άκρων. Τσάροι, Λένιν, Στάλιν, Χίτλερ, φασισμός, σοσιαλισμός, κομμουνισμός, όλα στο ίδιο τσουβάλι για να εργαλειοποιηθούν κατάλληλα και να μείνει στην ουσία πάλι ένας κυδαίος αντικομμουνισμός. Ο Αρκάς πρόλαβε να το

κάνει «τέχνη» κι αυτό, με τον Πούτιν μωρό, τον Στάλιν μπαμπά και τον Χίτλερ μαμά.

Τα κροκοδείλια δάκρυα πάνω στον σφαγιασμένο λαό της Ουκρανίας δεν πείθουν. Τους εθνικούς ύμνους και τις εθνικές σημαίες τις έφτιαξαν για τα δικά τους συμφέροντα, για να κάνουν τη δικιά τους μοιρασιά του κόσμου. Για να χωρίζουν τους λαούς και να θρέφουν το μίσος και τον εθνικισμό, να υπάρχει μια εθνική συνείδηση πάνω από την ταξική, έτοιμη να θυσιαστεί. Το κλίμα της τρομοκρατίας, της λογοκρισίας και της φίμωσης της τέχνης βολεύει τις επιδιώξεις τους. Το επεξεργάζονται καιρό, πήγαν μάλιστα να νομοθετήσουν τη δίωξη όποιου δεν συμμορφώνεται «προς τα υποδείξεις» και στη χώρα μας.

Ποια τέχνη όμως πρέπει να σωπάσει; Όχι φυσικά αυτή που δείχνει τον «αγώνα των Αμερικάνων στο Ιράκ και το Αφγανιστάν για δημοκρατία» και νομιμοποιεί τις αιματηρές επεμβάσεις τους σε ολόκληρο τον πλανήτη. Όχι τα τραγούδια που εμψυχώνουν αμερικάνους φαντάρους να σκοτώνουν όποιον βρουν μπροστά τους στις χώρες που πήγαν «να σώσουν». Όχι οι πίνακες, τα θεατρικά έργα, η λογοτεχνία που εξισώνουν το φασισμό με τον κομμουνισμό. Πρέπει να σωπάσει η τέχνη

που ενώνει λαούς, που προβληματίζει, που αφυπνίζει, που κινητοποιεί και εκφράζει την αγωνία για έναν καλύτερο κόσμο. Αυτή είναι η «κατ' αυτούς γενικόλογη» τέχνη υπέρ της ειρήνης των λαών και ενοχλεί.

Σ' αυτήν τη συγκυρία, ο εξαναγκασμός καλλιτεχνών ένθεν κακείθεν να υπηρετήσουν το αφήγημα και τις επιδιώξεις του ιμπεριαλιστή πάτρωνά τους αποδεικνύει ότι τα πράγματα είναι ιδιαίτερα κρίσιμα κι επικίνδυνα. Κι αν αυτό το σύστημα γεννιέται από τη βία και την καταπίεση και τις αναγεννά, στήνοντας παντού δεσμά, ταυτόχρονα δείχνει πολύ καθαρά πια πόσο φοβάται τη σωστή πλευρά της Ιστορίας. Την ιστορία που γράφουν οι λαοί με τους αγώνες τους και την κάνουν τέχνη, έκφραση, όραμα ενάντια στους δυνάστες και τους πολεμικούς τους σχεδιασμούς. Κι αν μια θέση πρέπει να πάρουν οι καλλιτέχνες σήμερα, είναι αταλάντευτα με το δίκιο του ουκρανικού λαού, χωρίς να διαλέξουν τύραννο. Κι αυτό δεν είναι ίσες αποστάσεις.

Όπλα διασποράς ψεμάτων

Όπως εξηγεί ο Αμερικανός ιστορικός Χαλ Μπραντς στο Bloomberg, η απορρόφηση της ανατολικής Ευρώπης από τη Συμμαχία όχι μόνο δεν υπονόμωσε, αλλά στην πραγματικότητα ενίσχυσε την ασφάλεια της Ρωσίας. Δημιουργήθηκε μια ευρύτερη περιοχή σταθερότητας, με δημοκρατικές χώρες που άφησαν στην άκρη εθνικιστικές διεκδικήσεις και όνειρα πυρηνικής ισχύος.

Τι άλλο θα ακούσει κανείς; Κι όμως, υπάρχουν και... καλύτερα. Με την εγχώρια «ενημερωτική» και «επεξηγηματική» προσπάθεια σε μέγιστη ετοιμότητα.

Με πλήρη στοίχιση και ανάπτυξη δυνάμεων, όλες οι μονάδες του εγχώριου ευρω-ατλαντικού ραγιαδισμού εφορμούν για τα «δικαία του δυτικού κόσμου». Δεν μιλάμε μόνο για τον σκληρό «πυρήνα» της κυβέρνησης, που ντύθηκε στο χακί (που λέει ο λόγος) και έσπευσε ως γενίτσαρος, πριν από όλους, να συνδράμει με στρατιωτική, υλική και... πνευματική βοήθεια στον άδικο πόλεμο της Ουκρανίας. Μιλάμε και για τις... παραστρατιωτικές μονάδες του συστήματος, τους δημοσιο(λασπο)λόγους δωματίου, τους παραμορφωτές της «φωνής του κόσμου», τους «αναλυτές» της διάλυσης κάθε αναλυτικής σκέψης. Μιλάμε για τους χρηματοκαθηγητές διεθνών, ευρωπαϊκών, στρατηγικών, γεωπολιτικών σχέσεων και μελετών, τους «διασκεδαστές» της φρίκης, εν υπηρεσία ή εν αποστρατεία, που έσπευσαν, όλοι μαζί, στο «μέτωπο» της πολεμικής προπαγάνδας και προετοιμασίας της ευλογημένης Δύσης ενάντια στην τρισκατάρατη Ανατολή.

Γνωστή η τακτική τους. Αρχικά, κινούνται με προσωπικές επιθέσεις, υβρεολόγια και εξυπνάδες απέναντι σε οτιδήποτε κινείται εκτός αμερικανοΝΑΤΟϊκής γραμμής. Γιατί έχουν να κάνουν με «γραφικούς» και «ανισόρροπους φανατικούς» ύποπτων και παλαβών σχεδίων. Στη συνέχεια επιταχύνουν με τη διαστρέβλωση και τη γελοιοποίηση των θέσεων των αντιπάλων, όπου χρησιμοποιείται, εδώ και εκεί, και στο βαθμό που υπάρχει και κρίνεται αναγκαίο, το «αριστερό παρελθόν», που ξεκρεμάνε από την ντουλάπα μαζί με κάτι φθαρ-

μένα αποκόμματα του Μαρξ. Η διαστρέβλωση της ιστορίας έχει, φυσικά, την τιμητική της. Μετά το συνονθύλευμα ασυναρτησίας από όλα τα είδη πιάτων, ξεπροβάλλει, τελικά, το «δημοκρατικό δικαίωμα της κριτικής», που απαιτεί από τους άλλους απλώς να το βουλώνουν.

Κοιτάξτε να δείτε κάτι πράγματα που συμβαίνουν στην Ελλάδα, λένε. Οι Ουκρανοί (έτσι, γενικά) πεθαίνουν (κυριολεκτικά) να μπουν στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, την ίδια ώρα που στην Ελλάδα διαδελώνουμε για χρόνια ενάντια στο ΝΑΤΟ, για να φύγουν οι βάσεις του θανάτου και η χώρα από τη ΕΕ. Το λογικό θα ήταν, επομένως, να πεθαίναμε και εμείς για το ΝΑΤΟ, να «χύσουμε το αίμα» μας για τους Αμερικανούς, όπως μας προτρέπουν οι κυβερνήτες.

Ευτυχώς, λένε, το πολιτικό σύστημα στο σύνολό του αποδέχθηκε το «ανήκομε στη Δύση», το «μόνο εμείς Ευρώπη» και το «οι Αμερικανοί είναι φίλοι μας». Όστε να παραμείνουμε φτωχοί εντός ΕΕ και έτοιμοι να δώσουμε το αίμα μας για τους «συμμαχικούς». Γιατί σημασία έχει να είμαστε με τη «σωστή» πλευρά της ιστορίας, με τους κυρίαρχους εκμεταλλευτές και καταπιεστές λαών και ανθρώπων, με αυτούς που νομίζουμε πάντα νικητές, ώστε να «κυριαρχούμε» και εμείς οι ίδιοι. Κάποτε ήταν οι Οθωμανοί, μετά οι Μεγάλες Δυνάμεις, έπειτα οι αζι, μετά (πάλι) οι Βρετανοί και τώρα οι ΗΠΑ και η ΕΕ.

Αυτή ήταν και είναι η μόνη «στρατηγική» (τρομάρα τους) και «ηθική» του ελληνικού «κοτζαμπασισμού» κάθε απόχρωσης και με όποιο όνομα.

Η ιμπεριαλιστική περικύκλωση της Ρωσίας είναι παραμύθι από την εποχή... της Οκτωβριανής Επανάστασης του '17! Ποτέ η Σοβιετική Ένωση δεν ήταν περικυκλωμένη από εχθρικά κράτη και ελλείψει εξωτερικού εχθρού επιδόθηκε στην εξόντωση... εκατομμυρίων Ρώσων αντιφρονούντων. Ποτέ η σημερινή Ρωσία δεν αντιμετώπισε την έχθρα της Δύσης. Αφού η Δύση της πρόσφερε απλόχερα βοήθεια, συμβάλλοντας στη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των Ρώσων πολιτών. Μέχρι και στο ΝΑΤΟ σκέφτηκαν να την εντάξουν! Μονάχα τουρκική περικύκλωση της Ελλάδας υπάρχει ανά...

τους τελευταίους δυο αιώνες. Και είναι, αντίθετα, η Ρωσία που περικυκλώνει την Ουκρανία, την Ευρώπη και το ΝΑΤΟ.

Ο «δυτικός κόσμος» δεν σκέφτηκε ποτέ να κατακτήσει κανέναν. Είναι εξ ορισμού φιλειρηνικός, καλόβολος και δημοκράτης. Ποια επέκταση του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς; Παρακαλούν (δηλαδή, πεθαίνουν) οι «πολιτισμένοι λαοί» να μπουν στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Και μόνο από ευγένεια τους δέχονται και το συζητάνε.

Τέτοια ακούγονται στα διάφορα συνέδρια των «περικυκλωμένων» ιμπεριαλιστών για το μέλλον της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, της Ανατολικής Μεσόγειου ή των Δυτικών Βαλκανίων. Δεν επιθυμούν να περικυκλώσουν κι ας διοργανώνουν συνέδρια όπου καταστρώνουν σχέδια κατάκτησης (και τα οποία υλοποιούν) για κάθε σπιθαμή γης.

Πάνω σε αυτό το «φιλελεύθερο λήπασμα» ευδοκίμει ο φασισμός και οι προτροπές για φίμωση, διωγμούς και απαγορεύσεις κάθε αντίθετης, αριστερής, κομμουνιστικής άποψης. Πρόκειται, λένε, για «κλασική περίπτωση αυταρχικών μορφωμάτων που νέμονται τα προνόμια της αστικής δημοκρατίας για να ασχημονούν και έχουν αφεθεί επί 50 χρόνια να αλωνίζουν σχεδόν ανενόχλητα». Αλήθεια! Επί 50 χρόνια! Από την εποχή της χούντας!

Μέσα σε αυτό τον χαμό ξεφεύγουν, βέβαια, και μερικές αλήθειες, όπως: Ένα μεγάλο μέρος του ρωσικού πληθυσμού, παρά το άνοιγμα, ζει κάτω από άθλιες συνθήκες και νοσταλγεί τη Σοβιετική Ένωση. Γιατί στη Σοβιετική Ένωση, είχε δουλειά, είχε διαμέρισμα, είχε ασφαλιστική κάλυψη, είχε φως, νερό, τηλέφωνο δωρεάν, είχε σχολείο δωρεάν και κάποιος είχαν και αυτοκίνητο. Ποιος τα λέει όλα αυτά; Ο Έλληνας διπλωμάτης και πρέσβης στην Ουκρανία από το 2005 έως το 2008, Χάρης Δημητρίου, στην ΕΡΤ, μπροστά στους αμήχανους δημοσιογράφους. Είπε απλά την αλήθεια ο άνθρωπος.

Επίσης, σε μονομαχία προκάλεσε ο διευθύνων σύμβουλος της Tesla, Έλον Μασκ, τον Ρώσο Πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν με... έπαθλο την Ουκρανία (προφανώς, μαζί με τους κατοίκους της). Είπε απλά την αλήθεια ο «ιδιοκτήτης χωρών και ανθρώπων».

ΣΥΣΤΟΛΕΣ